

Người Vô Tâm

Contents

Người Vô Tâm	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	13
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	19
11. Chương 11	23
12. Chương 12	26
13. Chương 13	28
14. Chương 14	30
15. Chương 15	31
16. Chương 16	33
17. Chương 17	35
18. Chương 18	38
19. Chương 19	40
20. Chương 20	44
21. Chương 21	46
22. Chương 22	49
23. Chương 23	51
24. Chương 24	54
25. Chương 25	57
26. Chương 26	59
27. Chương 27	63
28. Chương 28	65
29. Chương 29	68
30. Chương 30	70
31. Chương 31	73
32. Chương 32	75
33. Chương 33	77
34. Chương 34	80
35. Chương 35	83
36. Chương 36	85
37. Chương 37	87
38. Chương 38	89
39. Chương 39	91
40. Chương 40	93
41. Chương 41	95

42. Chương 42	97
43. Chương 43	99
44. Chương 44	101
45. Chương 45	104
46. Chương 46	105
47. Chương 47	108
48. Chương 48	110
49. Chương 49	112
50. Chương 50	114

Người Vô Tâm

Giới thiệu

Lý Ngọc Vân là 1 học sinh xuất sắc của trường trung học phổ thông. Nhưng mấy ai biết được con ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-vo-tam>

1. Chương 1

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 1 : Chết sao ?

Nguồn: Tu Chân Giới

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, xuy đi từng giọt sương trên kẽ lá. Trong tiếng côn trùng rả rả, tiếng cóc gọi bầy , tiếng ve sầu của mùa hạ, thì bỗng dưng vang lên một tiếng động khác thường.

“Rầm ”

Một tiếng động đột nhiên nổ ra vang vọng bốn phía. Chung quanh cây cối nghiêng ngã như bị một trận cuồng phong thổi tới. Một bóng đen lướt đi như bay trên đất bằng, nhưng bước chân chập choạng. Người này không phải ai khác, chính là Vân Tiên .

Vân Tiên là một thành viên Ấm Kiếm Các - tổ chức dị năng của quốc gia Việt Nam. Ấm Kiếm Các đã được thành lập hơn năm mươi năm, đây là một đội quân cực kỳ hùng mạnh . Đối mới trong lòng mỗi quân nhân bình thường thì thành viên của Ấm Kiếm cực kỳ thần bí .Mỗi khi có nhiệm vụ cực kỳ trọng yếu, cũng như những chuyện liên quan tới an nguy của quốc gia thì thành viên Ấm Kiếm luôn là người dẫn đầu, xung phong thực hiện nhiệm vụ. Nói tóm lại người nào đã là thành viên Ấm Kiếm đều được nhà nước quang vinh, mang trong mình một niềm kiêu hãnh.

Vân Tiên cấp tốc chạy vọt về phía trước, đằng sau anh là bóng đêm mờ mịt, nhưng không kém phần hung hiểm.

” Cháu ! Cháu ! ”

Hai tiếng súng vang lên từ đằng sau, hai viên đạn mang theo tia lửa bắn thẳng vào lưng Vân Tiên. Vân Tiên cảm thấy một luồng hơi thở nguy hiểm từ đằng sau, anh bèn bật người lăn tròn một vòng dưới đất. Hai đầu đạn không trúng mục tiêu cấp thẳng vào lòng đất, một mùi lưu huỳnh nhẹ nhẹ bốc lên.

Vân Tiên đứng dậy, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm phía sau, tựa như đang chờ đợi một điều gì đó. Tay phải nắm chắc khẩu súng lục, chốt an toàn đã được mở sẵn, bất cứ lúc nào cũng có thể khai hỏa.

Trong bóng đêm lặng lẽ, một bóng người bước từng bước đi tới. Trong tay của hắn mang theo một thanh Desert Eagle màu bạc, nòng súng vẫn còn lập lờ hơi khói . Người nọ bước nhẹ nhàng về phía trước, đôi tai giương lên hết công suất. Chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng có thể nghe thấy. Hắn vừa bước đi, vừa cất tiếng nói

- Người muốn tự sát hay chờ ta giúp đỡ.

Trong lời nói của hắn mang theo hương vị trào phúng. Phải biết rằng, một người thông minh sẽ không bao giờ để cho đối phương phát hiện vị trí của mình, trừ khi hắn là một kẻ ngu ngốc. Nhưng người này không phải kẻ ngu, hắn là một sát thủ. Một sát thủ bài danh hạng I trong tổ chức sát thủ quốc tế - Âm Ảnh Đoàn, biệt danh Huyết Nhận. Kỹ thuật bắn súng của hắn hầu như không có đối thủ, có thể so sánh với Luke Luck !!!

Vân Tiên là thành viên Âm Kiếm, tự nhiên kỹ thuật bắn súng không kém ! Nhưng tình huống bây giờ không ổn cho lắm ! Một mặt anh vừa trúng bẫy rập của đối phương, tuy rằng may mắn thoát khỏi nhưng vai trái cũng bị một viên đạn xuyên vào. Chỉ cần bị thương một tay cũng làm cho tốc độ bắn giảm đi 50%.

Vân Tiên không đáp lời, bước chân từ từ di chuyển lùi dần về phía sau một gò đá gần đó. Trong đêm đen lặng lẽ, hai người đứng đối mặt nhau, chỉ cần đối phương sơ sẩy một chút là sẽ trả giá bằng một viên đạn.

Người nọ sau một hồi nghe ngóng, hắn liền giơ súng sang bên trái một góc ba mươi độ, đôi môi khẽ nhếch theo một đường cong hoàn mỹ.

Cháu !

Một viên đạn được bắn ra khỏi nòng, mùi lưu huỳnh vẫn còn phảng phất trong không khí. Huyết Nhận rất tự tin với tài bắn của mình, hắn tin rằng một phát súng này sẽ đoán biết được chỗ ẩn thân của đối phương.

Vân Tiên thấy phát súng bắn về phía mình, liền nhất thời cả kinh. Hắn một bật người né tránh nhưng đôi chân nặng trĩu, tựa hồ một cất bước khó hơn bình thường gấp mười lần. Viên đạn nhanh chóng bắn thẳng vào tay phải của anh, khẩu súng cầm trên tay liền rơi xuống bãi cỏ phía dưới. Lúc này, Vân Tiên biết bản thân không thể nào sống sót .

Trong nội tâm của hắn liền dâng lên một cỗ cảm giác bất lực, bất lực nhìn đối phương từ từ tiến lại và kết liễu mạng sống mình. Hắn muốn chạy trốn, nhưng lượng máu bị mất quá nhiều làm cho sức lực của hắn bị giảm đi đáng kể. Đôi mắt của anh đỏ ngầu như của loài thú dữ, gân xanh trên trán phập phồng, mồ hôi ứa ra thành dòng, chảy dài theo gương mặt xuống tận cằm. Và cuối cùng đọng lại thành một giọt lớn, nhẹ nhàng rơi xuống bãi cỏ phía dưới.

Gió đêm khẽ thổi, từng luồng hơi lạnh lướt qua gương mặt góc cạnh mà cương nghị của Vân Tiên, mái tóc lay động trong gió. Lúc này Huyết Nhận đã bước tới trước mặt hắn, khẩu Desert Eagle trong tay đang nhắm thẳng vào trái tim của anh, ngón tay trở để trên cần bắn, chỉ cần hắn động một chút là kết liễu cuộc đời thành viên Âm Kiếm này.

Lúc này, trong nội tâm Huyết Nhận cực kỳ hưng phấn, đôi mắt ti hí lập lòe từng luồng ánh sáng lạnh lẽo, nhìn chăm chăm vào gương mặt của Vân Tiên, thanh âm lạnh lẽo của hắn lại vang lên:

- Vĩnh biệt nhé ! Nếu có kiếp sau, đừng có làm Âm Kiếm.

Chú ! Chú ! Chú !

Ba viên đạn cuối cùng trong ổ đạn lần lượt bắn thẳng vào trong trái tim Vân Tiên, gương mặt của anh trắng nhợt, một dòng máu đỏ tươi trào ra từ bộ vị trái tim, thấm dẫm của lớp áo đen dạ hành. Thân hình Vân Tiên mềm nhũn té ngã xuống mặt đất .

Huyết Nhận cất súng, cười tà tà nói với bản thân : ” Thật là không biết sống chết ! ” Hắn nói xong liền cất bước quay ngược trở lại, chỉ phút chốc đã mất hút trong màn đêm.

Gió đêm vẫn cứ thổi lay động mái tóc đen óng của con người nằm trên mặt đất này !!!

Một dòng máu tươi chảy ra từ trái tim của Vân Tiên, thấm xuống lớp đất bên dưới. Máu đỏ nhanh chóng hòa tan vào trong lòng đất, tựa như đang bị hút vào vậy ! Bỗng dưng lớp đất bên dưới sục sùi lên xuống, theo tần số càng lúc càng nhanh. Một giây sau, một vật thể hình tròn to bằng cỡ nắm tay trôi lên mặt đất, từ bên trong phóng ra một tia sáng màu đỏ cực kỳ mãnh mai. Tia sáng này phóng thẳng vào trái tim đã bị găm ba đầu đạn kia ...

Gió đêm vẫn thổi, ve sầu vẫn cất tiếng hát chào hè, mọi vật vẫn tiếp tục chu trình tự nhiên của mình.

2. Chương 2

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 2 : Không gian Kim Cầu

Nguồn: Tu Chân Giới

Một bóng trắng tựa như mưa sao băng xuất hiện kế bên Vân Tiên. Ngày này toàn thân mặc một bộ quần áo màu trắng. Đúng, là một bộ quần áo, áo khoác bên ngoài màu trắng, áo sơ mi trắng bên trong, quần tây trắng, chân đi giày vải thể thao màu trắng. Trên đầu đội một cái nón lưỡi trai màu trắng, đôi mắt đeo cặp kính cũng màu trắng nốt. Người này quý dị xuất hiện bên cạnh Vân Tiên, hắn nhíu mày nhìn xuống vật thể tròn tròn dưới bãi cỏ nọ. Trong ánh mắt lóe ra tia kỳ lạ.

Sau đó hắn cuối xuống sờ sờ động mạch chủ nơi cổ của Vân Tiên, trong ánh mắt lộ vẻ âm đạm hắn đi . Hắn biết người này đã chết, nhưng khi hắn nhìn sáng viên cầu tròn tròn nằm kế bên thì lại lộ ra vẻ nghi hoặc ?!

Hắn lẩm bẩm vài lời vô nghĩa, không rõ ràng, rồi sau đó nhặt viên cầu nọ lên cầm trong tay. Hắn vừa xoay xoay viên cầu, trên gương mặt vừa lộ vẻ khó hiểu rồi chuyển sang vẻ mặt sững sốt rồi lại khó hiểu rồi lại sững sốt.

Hắn suy nghĩ vài phút, rồi đặt viên cầu xuống chỗ cũ. Sau đó hắn lấy ra một tờ báo từ trong túi áo trải dài trên mặt cỏ. Rồi sau đó đem viên cầu đặt vào bên chính giữa tờ báo. Sau đó hắn xoay người Vân Tiên, cho chàng nằm ngửa trên mặt cỏ. Lúc này máu đã đông dần lại nhưng vẫn còn rỉ rả vài giọt .

Người nọ đặt Vân Tiên nằm ngửa ra, xong hắn lại quay sang loay hoay với viên cầu, làm một vài động tác kỳ quái, tựa như chỉ chỉ trỏ trỏ mấy chỗ trong không khí. Chỉ thấy viên cầu bắn ra một tia sáng màu lục nhạt về phía Vân Tiên, rồi từ từ tiêu thất.

Người nọ gấp lại tờ báo cất vào trong túi áo rồi phui phui tay đứng dậy, hắn nhìn Vân Tiên khẽ nói :

- Sống chết tùy duyên số ! Chuyện này không liên quan tới ta !

Hắn nói xong liền hóa thành một vệt sáng mất hút ở tận chân trời xa xăm !

Vân Tiên cảm thấy cơ thể nhẹ nhàng, một cỗ cảm giác lâng lâng khoái cảm đang tràn ngập trong tâm trí. Anh mở mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy một màu trắng. Cả một khoảng không gian màu trắng, tĩnh lặng và tịch mịch.

- Đây là địa ngục hay là thiên đường ?!

Trong đầu anh hiện ra một câu hỏi như thế ?! Vân Tiên hoạt động thân thể, hắn thấy bản thân mình lúc này cực kỳ mạnh khỏe, tuy rằng không biết từ đâu có một bộ quần áo trắng nhưng chuyện này hắn không chú tâm cho lắm. Có lẽ quy định là như thế, vậy thôi ! Hắn thầm nghĩ vậy.

Vân Tiên bước đi về phía trước, cảm thấy không khí xung quanh lưu động quanh bản thân mình. Nơi đây không có gió, nhưng chỉ cần hắn bước đi vài bước là không khí di động càng mạnh hơn, trừ khi hắn đứng lại thì luồng không khí liền biến mất. Vân Tiên cảm thấy nơi này cực kỳ mới mẻ, một không gian màu trắng và không có bất kỳ thứ gì trong này cả.

Vân Tiên bước đi hơn một giờ đồng hồ, cảnh vật xung quanh vẫn là một màu trắng. Lúc này nội tâm của hắn đã cảm thấy buồn bực, : " Cái nơi quỷ quái này, không có chút đổi mới gì cả sao ?! "

- Ước gì có một bữa tiệc linh đình nhỉ ?!

Hắn thầm ao ước, trong đầu hắn hiện ra khung cảnh một bữa tiệc xa hoa trong một nhà hàng sang trọng. Ngồi trên bàn tiệc có ba mẹ hắn, có đứa em gái năm tuổi dễ thương của hắn. Hắn nhớ lúc đó mình vừa tròn mười tuổi, được ba mẹ tổ chức sinh nhật trong nhà hàng Hương Nam ở TpHCM. Lúc đó hắn rất vui, vì lần đầu tiên được đi ăn nhà hàng, lần đầu tiên trong đời hắn biết nhà hàng là thứ gì ?! Và đó cũng là lần đầu tiên hắn nếm trải cảm giác người thân mất đi là gì !

Bỗng nhiên trước mặt Vân Tiên hiện ra một bàn tiệc với đầy đủ các món ăn. Hắn bước nhẹ nhẹ tới, cầm ly rượu vang trên bàn nếm thử. Hương vị rượu vang đặc trưng của Đà Lạt không bao giờ hắn quên được. Vân Tiên theo bản năng tự nhiên xoay nhẹ nhàng rượu trong ly. Rượu trong ly xoay tròn theo nhịp điệu cánh tay hắn, nhẹ nhàng tạo thành một ốc xoáy xuống tận đáy ly.

Vân Tiên khẽ mỉm cười, hắn giơ ly rượu lên uống cạn. Bàn tiệc trước mặt biến mất, ly rượu trên tay cũng tan biến nhưng hương vị nhẹ nhàng của rượu vang vẫn còn thoang thoảng trong cuống họng Vân Tiên. Vân Tiên sững sờ, hắn xoay người lại nhìn một bóng người phía sau đang đi tới.

Người tới phía sau là một thiếu nữ, nàng có gương mặt xinh xắn đáng yêu, bước chân khoan thai nhẹ nhàng trong tà áo dài trắng tinh khôi. Vân Tiên sững sờ nhìn cô gái, cất tiếng hỏi :

- Cô Cô là ? Còn đây là đâu ?

Thiếu nữ mỉm cười, cánh tay thon dài với năm ngón tay trắng mịn khẽ vươn ra đặt lên ngực trái của Vân Tiên. Nàng dịu dàng nói :

- Vân công tử, tim của ngươi đã được thay thế thành công ! Bây giờ ngươi chính là chủ nhân của không gian này.

Nàng nói tới đây liền khẽ mỉm cười, ánh mắt nhẹ nhàng liếc nhìn bộ mặt ngây ngốc của Vân Tiên, sau đó nàng rút tay về , nói :

- Nơi này là thế giới trong Kim Cầu, gọi là Tâm giới. Chỉ cần ngài đưa tâm thần chìm vào trong Kim Cầu là có thể tiến vào thế giới này.

Lúc này Vân Tiên mới từ trạng thái mê mang tỉnh lại, hắn cảm thấy khó hiểu :

- Kim Cầu là thứ gì ? Không lẽ là thế giới ảo trong truyền thuyết kia sao ?!

Thiếu nữ lắc đầu nhẹ nhàng, mái tóc dài xinh xắn bồng bềnh đung đưa, nàng nói :

- Coi như vậy đi !

Vân Tiên cảm thấy lơ mơ hiểu được , bản thân hắn gặp may mắn không chết dưới ba phát súng chí mạng kia. Nhưng hắn cũng không tin lắm, vì trái tim trúng ba phát súng như thế, cho dù dựa vào kỹ thuật tiên tiến của y học quốc tế cũng không thể nào cứu sống người khác. Hắn cẩn thận hỏi lại :

- Cô nói ta được cứu sống sao ? Vì sao ta còn ở nơi đây ?

Thiếu nữ cười cười, nàng cảm thấy người trước mặt có một điểm ngu ngốc đáng yêu :

- Chỉ cần bộ não nắm lại quyền kiểm soát thân thể thì lúc đó ngài sẽ tỉnh lại và đi ra khỏi nơi đây. Vì bây giờ ngài vẫn còn trong quá trình điều trị và chưa khôi phục hoàn toàn chức năng sinh lý, nên ta tạm thời cách ly khả năng điều khiển của trung ương não bộ lại .

Nàng nói xong liền liếc mắt nhìn nhìn Vân Tiên, sau đó lại nói :

- Ta gọi là Kim Nhi, bây giờ ta sẽ dạy ngài những điều cơ bản về Kim Cầu. Kim Cầu là một sản phẩm tiên tiến của người Lemost, và phiên bản của ta là phiên bản thứ 3012, thế hệ thứ 3. Bây giờ là cách xuất nhập Kim Cầu, đầu tiên

Vân Tiên nghe cái hiểu cái không, mấy chỗ không hiểu hần cần thận hỏi lại Kim Nhi. Dù sao thì Kim Cầu này quả thực mới mẻ, so với những vũ khí quân sự trước đây của hần là một trời một vực. Vân Tiên nghe Kim Nhi giảng vài kiến thức cơ bản về việc ra vào thế giới này, cũng như những tính năng của nó.

Hóa ra không gian này rất lớn, được chia ra làm nhiều phân vùng khác nhau. Nó gồm phần vùng đào tạo những kiến thức cơ bản, kiến thức khoa học kỹ thuật theo từng thế kỷ, và một phần khác là phần đào tạo các võ công chiến đấu.

Vân Tiên hiểu kỳ phần võ công chiến đấu, hần tưởng võ công này là những thế võ dùng trong quân đội. Nhưng khi hỏi Kim Nhi thì bị nàng quăng ột ánh mắt xem thường, nàng nói :

- Võ công chính là võ công , chứ không phải mấy thứ võ mèo ba chân mà anh nói đến. Võ công này bao gồm các loại bí tịch như Kinh Công, Âm Khí, Thương Pháp, Đạo Pháp .v..v.. Nhưng muốn tu luyện được nó phải trải qua một cột mốc về thể chất cũng như năng lực bản thân. Mà với trình độ của anh hiện giờ chỉ có thể học tập võ công sơ cấp nhất mà thôi.

Vân Tiên cười gượng vài tiếng, bèn hỏi :

-Vậy điều kiện đó ra sao ?

Kim Nhi nói :

- Muốn tu luyện võ công, cũng như học tập những kiến thức cao cấp hơn đòi hỏi anh phải vượt qua những cột mốc huấn luyện nhất định. Trong Kim Cầu đề ra hai mươi cột mốc, chỉ cần bản thân anh vượt qua một cột mốc thì có thể tiến vào học tập .

Vân Tiên à lên một tiếng, " Sao mà giống như trong game online quá vậy ??? " Nhưng hần cũng thầm cảm thấy Kim Cầu này cực kỳ lý thú, Tuy rằng không biết võ công ấy có thực sự như trong phim ảnh hay không nhưng cũng đáng chờ mong a !

3. Chương 3

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 3 : Người Vô Tâm

Nguồn: Tu Chân Giới

Kim Nhi lúc này búng tai một cái , khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười thần bí, nhìn Vân Tiên nói :

- Xong, quá trình trị liệu đã hoàn tất. Bây giờ anh sẽ được bắt đầu cải tạo lại thân thể, quá trình này cũng không quá lâu lắm đâu !

Nàng nói xong còn cười hì hì với Vân Tiên. Sau đó bốn phía chung quang lần lượt hiện ra ba cỗ máy và một cái giường trắng. Nàng ý bảo Vân Tiên nằm xuống, rồi tự tay thao tác ba cỗ máy. Nhất thời một thanh âm máy móc vang lên :

- Trình tự phân giải ADN đang được tiến hành , 1%, 2% 50%

Lúc này, một cảm giác buồn ngủ ập tới, hai mí mắt của Vân Tiên sụp xuống, tâm thần chìm vào giấc ngủ say ! Anh chỉ biết trước khi nhắm mắt, mình vẫn còn thấy hình bóng thướt tha của Kim Nhi trong tà áo dài trắng tinh khôi.

” Chiếp ! Chiếp ! ”

” Chiếp ! Chiếp ! ”

Tiếng chim sâu ríu rít vang lên, ánh nắng mặt trời ảm áp chiếu rọi xuống gương mặt nhợt nhạt của người đang nằm trên mặt cỏ. Người này mặc một bộ y phục bó sát màu đen, trên lồng ngực bên trái có ba đầu đạn nằm ngay ngắn ! Người này không phải ai xa lạ, mà chính là Vân Tiên - thành viên Âm Kiếm.

Bây giờ hắn không chết, trái tim của hắn đã được phẫu thuật thành công, ba đầu đạn được lấy ra và miệng vết thương đã khép lại. Mí mắt của Vân Tiên lay động vài cái rồi nhẹ nhàng mở ra. Lúc này hắn vẫn nhớ tới buổi tối qua, nhớ rõ bản thân trúng ba phát súng của Huyết Nhẫn. Rồi tới cuộc trò chuyện kỳ lạ với Kim Nhi và không gian Kim Cầu nọ.

Vân Tiên lồm cồm ngồi dậy, ba đầu đạn bị hoạt động của hắn làm lay động mà rơi xuống đám cỏ. Vân Tiên nhặt chúng vào trong lòng bàn tay, ánh mắt lộ ra vẻ khó tin. Rồi sau đó hắn sờ xuống ngực trái vị trí trái tim mình, chỉ thấy nơi này là một vùng lạnh ngắt !

Lạnh ! Đúng, là sự lạnh lẽo của kim loại !

Vân Tiên khó tin, cuối đầu nhìn xuống. Hắn vừa nhìn liền phát hiện, vị trí trái tim của mình đã trống hoắc, tạo thành một lỗ màu đen ! Giống như trái tim bị người khác móc ra vậy ! Nhưng thay vào đó là một khối cầu màu vàng to cỡ nắm tay, khối cầu nằm yên trong vị trí vốn dĩ Trái tim của hắn phải nằm ở đó.

Vân Tiên đưa tay sờ soạn lồng ngực của mình, thì thào nói :

- Chuyện gì đã xảy ra ?! Tim ta đâu ? Vì sao ta còn sống ?!

Hắn nhớ tới tối qua, Kim Nhi nọ nói tim của mình đã được phẫu thuật thành công. Chứng tỏ Kim Nhi biết rõ chuyện này. Vì thế, hắn luống cuống ngồi dậy, xếp bằng như trong phim võ hiệp cổ trang mà từ từ hít thở không khí. Tâm thần từ từ chìm vào trong Kim Cầu.

Tới khi tâm thần hắn vừa xuất hiện tại không gian bên trong Kim Cầu, liền gọi to :

- Kim Nhi, Kim Nhi ! Cô ở đâu ?!

Bóng hình của Kim Nhi lóe lên trước mặt hắn, nàng hiểu kỳ nhìn hắn hỏi :

-Có chuyện gì sao ?

- Có ! Hôm qua cô nói đã phẫu thuật tim cho tôi thành công ! Vậy sao sáng nay nó lại bị lấy đi ?! Còn có một quả cầu nào khác gắn vào đó ? Là sao ?

Lúc này tâm trạng của Vân Tiên cực kỳ kích động. Nói giỡn, vấn đề liên quan tới sống còn của bản thân sao không quan tâm chứ !

Kim Nhi hiểu ra, hóa ra đêm qua mình chưa nói rõ cho chàng ngốc này, nên nàng bèn cười nói :

- Thì đúng rồi, tim của anh bị trúng ba phát súng, hầu như bị phá hủy hoàn toàn. Tôi đành bắt đắc dĩ cắt bỏ nó và lắp ráp bằng Kim Cầu này.

- Vậy có bị di chứng gì không ? Tôi sợ ...

- Hừ, coi bộ đáng chết nhất của anh kìa. Đảm bảo với anh 100% anh sẽ sống tới tuổi 1000.

Về mặt của Kim Nhi lộ vẻ khó chịu, nàng khó chịu khi Vân Tiên không tin tưởng vào bản thân nàng.

Vân Tiên tựa hồ nhận ra bản thân quá xúc động , đã lỡ lời chọc giận cô nàng, nên bèn cười giả lã, nói :

- Xin lỗi, tại tôi quá nôn nóng. Nhưng có cách nào chèn giấu Kim Cầu nọ không ? Chứ chẳng lẽ để người khác thấy tôi có một lỗ máu trên người và một viên sắt bên trong à ?! Chỉ sợ lúc đó họ tưởng tôi là Iron Man thì khổ !!!

Lúc này Kim Nhi mới bớt giận, nói :

- Chuyện đó không khó gì, nhưng vì hiện tại bản thân của anh còn chưa hoàn toàn hồi phục nên Kim Cầu sẽ không thể nảy sinh ra biến hóa gì khác. Anh chờ trong vòng 24h , lúc đó những tế bào cơ quan khác đã hoàn toàn hồi phục thì sẽ che giấu lại Kim Cầu.

Vân Tiên nghe xong liền hiểu ra, lúc này mình phải chờ 24h trong này cũng không biết làm cái gì cả, nên hần bèn hỏi :

- À, vậy ở trong này không có cái gì khác để làm à ? Tựa như đọc sách, xem phim hay nghe nhạc chẳng hạn ?! Chứ ở mãi không gian này buồn tẻ quá !

Kim Nhi nhìn nhìn hần, nói :

- Bây giờ có vài thứ để anh lưu tâm . Tựa như kiến thức cơ bản về hacker trong việc điều tra thông tin , kiến thức cơ sở về việc chế tạo hệ thống động cơ đẩy mini trong ô-tô. Hoặc kiến thức cơ sở về động cơ vĩnh cửu chạy bằng nhiên liệu sinh học... Anh muốn học cái nào ?!

Vân Tiên ngẫm nghĩ , rồi nói :

- Vậy học trước hacker đi ! Tôi đối với mấy chuyện này rất có hứng thú !

Lúc này trong nội tâm của Vân Tiên đang cười gian, hần vì sao lại quyết định chọn học hacker. Nguyên nhân rất đơn giản, học hacker để sau này hần sẽ điều tra về tin tức của tập đoàn sát thủ nọ, nhất là Huyết Nhận kia. Hần không bỏ qua chuyện này bao giờ. Không gian chung quanh biến đổi thành một phòng vi tính, Kim Nhi lại bắt đầu trở thành một cô giáo gương mẫu giảng dạy cho Vân Tiên...

Mười giờ sau, Vân Tiên có thể nắm vững những kiến thức cơ bản (theo như Kim Nhi nói mà thôi, chứ những kiến thức này đem ra ngoài lại là những kiến thức cao cấp) Lúc này đầu óc của Vân Tiên đã ù ù lên, hai mắt cảm thấy lập lờ con số 1 và 0 ...

Vân Tiên lảo đảo như kẻ say rượu bước ra khỏi phòng, cảnh vật lại chuyển sáng một căn phòng ngủ đầy đủ tiện nghi. Hần ngã mình xuống giường đánh một giấc dài tới sáng ngày hôm sau !

Sáng ngày hôm sau Vân Tiên bị đánh thức bởi tiếng chim ca, lúc này thì cơ thể của hần đã khá hơn ngày hôm qua, không còn một lỗ máu trước ngực nữa. Mà thay vào đó là một bộ ngực săn chắc như bao người đàn ông bình thường khác.

Vân Tiên đứng dậy làm vài động tác thư giãn gân cốt, sau đó hần nhìn ngắm cảnh sắc xung quanh, trên đôi môi nở nụ cười sáng lạn :

- Sống lại, thật sự là tốt !

Vân Tiên xoay người đi ngược về lộ trình cũ, hần thấy lại vết tích trận chiến đêm nọ mà trong lòng vẫn còn rung động. Nếu như hần không may mắn gặp được Kim Cầu, thì có lẽ giờ hần sẽ là cái xác nằm yên trong rừng rậm này rồi.

Bóng hình Vân Tiên chậm chậm khuất sau đám cây tùng rậm rạp !

4. Chương 4

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 4 : Ngẫu Nhiên Gặp (Thượng)

Nguồn: Tu Chân Giới

Vân Tiên chỉ là một biệt danh trong Âm Kiếm Các, tên thật của anh là Lý Ngọc Vân. Lý Ngọc Vân năm nay vừa tròn 16 tuổi, là một học sinh trung học phổ thông. Từ năm mười tuổi Lý Ngọc Vân đã trở thành cô nhi, cha mẹ cùng mất đi trong một vụ tai nạn ô tô, đứa em gái của hắn lúc ấy cũng bị bắt cóc và không biết tung tích. Bản thân Lý Ngọc Vân thì bị một nhóm côn đồ chặn đánh bán sống bán chết, nhưng may mắn hắn được một lão nhân đi ngang cứu giúp .

Kể từ khi Lý Ngọc Vân gặp ông cụ nọ thì cuộc đời của anh đã rẽ sang một bước ngoặt mới. Anh từ một đứa bé không hiểu chuyện trở thành một thành viên Âm Kiếm Các. Với thiên phú tài năng của bản thân, Lý Ngọc Vân rất nhanh đã học tập xuất sắc những kỹ thuật trinh sát, dò tìm dấu vết tội phạm. Có thể nói trong số những thành viên đồng lứa tuổi thì Lý Ngọc Vân là một ngôi sao nổi bật. Kể từ khi lần đầu tiên anh tham gia một nhiệm vụ cấp A, anh đã xuất sắc thể hiện bản lĩnh thần kỳ của mình. Chỉ trong vòng mười ngày anh đã khoanh vùng và tóm gọn ba mươi kẻ buôn lậu thuốc phiện, chuyên hoạt động ở vùng biên giới Cam-pu-chia.

Lý Ngọc Vân mặc một áo thun ngắn tay sọc xanh trắng, mặc quần jean xanh, đầu đội mũ lưỡi trai, chân đi đôi giày Bitis đã cũ kỹ. Hắn bước đi khoan thai trên con đường Lý Chính Thắng ở thành phố Hồ Chí Minh. Thời tiết mùa hè oi bức dường như nung nóng cả con đường. Trên đường, từng dòng xe cứ nối đuôi nhau hướng về các ngã đường trong thành phố. Lý Ngọc Vân mỉm cười, khẽ ngâm nga một giai điệu bài hát quen thuộc.

Anh bước tới một trạm điện thoại công cộng gần đó, tay bấm một dãy số. Đầu dây bên kia đổ chuông, khoảng vài giây sau một giọng nói ồm ồm vang lên :

- Alo ? Ai thế ?

Lý Ngọc Vân nói :

- Chú Báo , tôi có chuyện cần liên lạc với ông.

- Cậu là Vân, được, đợi máy một chút !

Nói xong, đầu dây bên kia vang lên tín hiệu chuyển máy, sau đó một giọng nói trầm ổn tiếp lời

- Vân, hiện tại con không được quay về đây. Ta không biết vì sao con có thể sống sót nhưng trong tổ đã quyết định loại trừ con ra.

- Vì sao ?

- Ta cảm thấy có một mùi vị âm mưu, nhưng hiện nay ta đã về hưu nên không thể xen vào chuyện của tổ được nữa. Tóm lại, kể từ bây giờ con hãy tiếp tục làm một người bình thường. Hãy quên đi những chuyện về Âm Kiếm trước kia đi, vì nó không có gì quan hệ với con nữa...

- Nhưng mà ? Ông

Vân Tiên lo lắng hỏi.

- Nghe lời của ông, đừng quay về đây nữa ! Ta cúp máy đây .

Tít , tít , tít . Đầu dây bên kia vang lên tín hiệu bị ngắt nguồn. Lý Ngọc Vân vẫn còn cảm ông nghe, trên gương mặt lộ vẻ hoang mang . Vì sao tổ chức lại khai trừ mình ? Mà không đi tìm kiếm ta chứ ? Không lẽ lần nhiệm vụ này là một cái bẫy nhắm vào mình sao ?

Lý Ngọc Vân nhớ lại, lần nhiệm vụ này của hắn là truy bắt một trùm buôn ma túy ở tại Tây Nguyên. Khi hắn tới vị trí của tên này thì phát hiện ra người này đã bỏ chạy từ lâu, và xung quanh mai phục bốn tên sát thủ. Tình cảnh lúc đó cực kỳ nguy hiểm. Tuy rằng thân thủ của Vân không tệ, nhưng hắn đối mặt với bốn tên sát thủ có bản lĩnh gần bằng mình thì không nắm phần chắc thắng nào cả. Vì thế hắn mới bị thương nghiêm trọng và suýt chết trong tay Huyết Nhận.

Lý Ngọc Vân khẽ thở dài, hắn không ngờ trong Âm Kiếm lại không đoàn kết như vậy. Hắn thầm quyết tâm sẽ truy tìm tổ chức sát thủ nọ, phải lật tung bộ mặt giả dối của Âm Kiếm và nhất thiết, phải đưa Ông trở ra ngoài.

Lý Ngọc Vân gác ống nghe lên và đi ra trạm điện thoại công cộng, hần khê sờ sờ túi quần của mình. Trong tay hần chỉ còn đúng một trăm ngàn, hần phải làm sao để kiếm tiền đây ?! Cuộc sống mà không có tiền thì chẳng bằng chết đói. Lý Ngọc Vân đứng ngơ ngẩn một hồi, thầm nghĩ :

- Bây giờ, việc làm tốt nhất là quay về trường học thôi. Đợi tới khi ta tốt nghiệp trung học phổ thông xong thì hãy tìm việc làm. Hài, lứa tuổi vị thành niên cũng không tốt đẹp gì, muốn tìm việc cũng không ai dám nhận

Lý Ngọc Vân khê cười một tiếng rồi xoay người bước tới trạm xe bus gần đó để bắt muốn chuyển xe về Gò Vấp. Nhưng khi hần vừa chờ được vài phút thì ánh mắt của hần bị một bóng người hấp dẫn.

Người nọ cao khoảng một mét sáu tám, trên thân mặc bộ váy màu hồng phấn bó sát, đôi chân thon dài lộ ra càng tôn thêm vẻ đẹp cho nàng. Mái tóc dài bồng bênh đung đưa trong gió. Chỉ cần nhìn qua một cái là mê mẩn tâm hồn, nàng bước đi trên đôi giày cao gót màu đỏ đậm, nhịp bước khoan thai nhẹ nhàng, thể hiện một sức sống mãnh liệt của thanh niên dưới ánh nắng mùa hè gay gắt chói chang.

Hần biết nàng, nhưng nàng có lẽ không biết hần là ai. Nàng chính là học sinh của lớp 10A1, cùng học chung trường trung học phổ thông NCT với hần. Nàng chính là hoa hậu của trường, tân thủ khoa trong kỳ thi tuyển sinh lớp 10 , Trần Thị Mỹ Hằng. Thành tích học của nàng không chỉ luôn luôn đứng thứ nhất toàn khối mà nghe nói trong lĩnh vực âm nhạc nàng cũng là một ca sĩ chuyên nghiệp. Mỗi khi trường có hoạt động văn nghệ đều thấy sự xuất hiện của nàng trên sân khấu

Lý Ngọc Vân cũng biết Trần Thị Mỹ Hằng, nhưng tâm tình của một thành viên Âm Kiếm làm cho hần không mấy quan tâm. Nhưng bây giờ, trong lúc tâm trạng thất vọng thì hần lại phát hiện ra, người con gái kia lại có một sức hút lớn đến vậy. Nàng tựa như mang lại một luồng gió mới, thổi vào tâm hồn đang một mối của hần. Lý Ngọc Vân nhìn chằm chằm nàng hồi lâu.

Mỹ Hằng tựa như phát hiện ra một ánh mắt đang nhìn chằm chằm về phía mình. Nàng cũng quá quen thuộc với cảnh tượng như vậy nên cũng không chú tâm cho lắm mà chỉ khê liếc nhìn sang người thanh niên nọ. Chỉ thấy người này tướng mạo bình thường, quần áo trên người thuộc loại si-đa bày bán ở vỉa hè. Nàng khê lườm hần một cái rồi quay mặt đi chỗ khác. Lúc này Lý Ngọc Vân cũng ý thức được bản thân thất thố nên tạo ra ấn tượng không tốt đối với nàng. Hần khê cười trừ một tiếng, thầm nhủ sau này sẽ không tái phạm nữa.

Lúc này xe bus cũng chậm rì rì chạy tới. Vì lúc này khoảng mười hai giờ, học sinh bắt đầu đi học ca chiều nên hành khách trên xe bus rất đông. Lý Ngọc Vân cùng Mỹ Hằng bước lên xe thì hầu như đã kẹt cứng. Trong lúc Mỹ Hằng còn chưa kịp nắm chặt tay vịn thì chiếc xe đột nhiên lặn bánh, thành ra làm cho cô nàng mất thăng bằng té ngã về phía sau.

5. Chương 5

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 5 : Ngẫu Nhiên Gặp (Hạ)

Nguồn: Tu Chân Giới

Lúc này xe bus cũng chậm rì rì chạy tới. Vì lúc này khoảng mười hai giờ, học sinh bắt đầu đi học ca chiều nên hành khách trên xe bus rất đông. Lý Ngọc Vân cùng Mỹ Hằng bước lên xe thì hầu như đã kẹt cứng. Trong lúc Mỹ Hằng còn chưa kịp nắm chặt tay vịn thì chiếc xe đột nhiên lặn bánh, thành ra làm cho cô nàng mất thăng bằng té ngã về phía sau.

Nhưng lúc này Lý Ngọc Vân đã phản ứng, chỉ thấy hần vươn tay ra thật nhanh nắm chặt bàn tay của nàng lại, kéo nàng về lòng mình. Trên xe lúc này rất nóng cho dù có mở máy lạnh điều hòa không khí nhưng cũng không giải nhiệt cho được. Trong không khí còn xen lẫn mùi mồ hôi của các hành khách, thật hơi khó ngửi. Nhưng lúc này đối với Lý Ngọc Vân mà nói là một sự hưởng thụ không tẻ. Bàn tay nhỏ nhắn của Mỹ Hằng nằm trong tay của hần, làm cho hần cảm giác ấm áp lan tỏa toàn thân.

Mỹ Hằng đã ba bốn lần muốn rút tay trở lại, nhưng bàn tay của nàng bị hấn nắm chặt, cho dù nàng muốn giãy dụa thế nào cũng không thể thoát khỏi. Nàng trừng mắt nhìn hấn, nhẹ nhàng nói :

- Anh bỏ tay tôi ra có được không ?

Lý Ngọc Vân mỉm cười, hấn vừa buông lỏng tay nàng ra vừa tỏ vẻ xin lỗi, nói :

- Xin lỗi, vì lúc này tôi sợ cô té ngã nên bắt buộc dĩ phải làm như thế. Cô thông cảm cho !

Mỹ Hằng thấy người này vừa chiếm tiện nghi của mình, lại còn biện lý do quang minh chính đại nữa. Nhưng đúng thật tình huống lúc này là như thế, nên nàng không có thể phản bác lại hấn mà chỉ đành mỉm cười với hấn như thay lời cảm ơn vậy !

Xe bus đi trong nội thành thường có tốc độ không cao, vì trong nội thành có lượng xe lưu thông khá đông. Xe chạy gần nửa tiếng đồng hồ thì mới tới chợ Bà Chiểu, lúc này có một lượng lớn hành khách xuống trạm để đón tuyến khác đi học, đa phần là sinh viên của làng đại học Thủ Đức cả. Trên xe liền xảy ra cảnh tượng nhốn nháo cả lên, cả hai cửa đều được mở ra để cho hành khách đi xuống. Lúc này Lý Ngọc Vân thăm thở một hơi, " Thế là trống, mai mốt ta không bao giờ đi xe bus vào lúc trưa. Đúng là mệt chết người mà ! "

Lúc này hấn liếc nhìn sang Mỹ Hằng ở bên cạnh, gương mặt của nàng đã lấm tấm mồ hôi, mái tóc đã bị mồ hôi làm ướt đầm, trông cực kỳ mệt mỏi. Lý Ngọc Vân nhìn nàng, nói :

- Cô không bị sao chứ ?

Mỹ Hằng thấy hấn mở lời hỏi thế, liền nói :

- Không sao, tôi chỉ bị say xe mà thôi !

Lý Ngọc Vân cũng mỉm cười, con gái đa phần hay bị say xe. Vậy mà cô nàng này lại kiên trì đứng tới lúc này đã là hay lắm rồi. Hấn muốn nói vài câu làm quen nữa, thì bỗng dưng phát hiện hai người thanh niên ở phía sau có một hành động mờ ám. Hai người nọ còn chưa xuống xe, nhưng thừa dịp lúc này lại xích gần tới cái túi xách của Mỹ Hằng, một kẻ mặt áo gió khẽ vươn tay ra, trong kẻ tay lóe lên ánh hàn quang của kim loại. Tay của người này hoạt động cực kỳ mau lẹ nhanh chóng rạch một đường dài trên giỏ xách của Mỹ Hằng.

Lý Ngọc Vân phát hiện ra chỗ không đúng, bèn vươn tay ra chộp vào vai người nọ, trầm giọng nói :

- Đây, tên kia. Mà muốn ăn cắp hả ?

Người nọ thấy Lý Ngọc Vân bắt quả tang hành vi phạm tội của mình, liền nhanh chóng rút tay về kéo động bọn bên cạnh lao nhanh xuống xe. Lúc này hành khách trên xe đã xuống gần hết nên khoảng không gian trống trải hẳn ra. Lý Ngọc Vân thấy hai tên móc túi bỏ chạy bèn nhún người chặn lại, hai tay vươn nhanh tóm lấy cổ áo hai tên kia lại, trầm giọng nói :

- Muốn chạy sao ? Hai đứa bây còn phải theo tao về đồn công an.

Hai kẻ trộm thấy người này mạnh mẽ như thế, bèn xoay tay lấy ra một con dao bấm, bộ dáng hung ác nhìn Lý Ngọc Vân :

- Mà nếu muốn sống thì đừng xen vào chuyện tui tao !

Lúc này hành khách và tiếp viên trên xe thấy cảnh này diễn ra liền hoảng loạn cả lên, tất cả đều nhanh chóng phóng xuống xe bỏ chạy. Còn có vài người phụ nữ vì quá mức hoảng sợ mà ngồi im không nhúc nhích. Lý Ngọc Vân thấy thế cũng không biết nói gì, hấn mỉm cười nhìn hai tên hung thần trước mặt nói :

- Tụi bây chắc chắn phải theo tao về đồn thôi !

Hai tên trộm xoay người xông tới Lý Ngọc Vân, con dao lập lòe hàn quang nhắm tới ngực của anh mà chém tới. Lý Ngọc Vân khẽ bật người lùi lại một bước, chân trái quét ngang hông hai tên trộm .

" Bịch ! Bịch ! "

Hai tên trộm trúng phải một đá này của anh liền té lăn qua một bên, con dao trong tay liền mất không chế mà văng xuống sàn xe. Lý Ngọc Vân nhanh chân đá chúng ra xa, sau đó tung ra hai cú đánh trời giáng

vào mặt hai tên trộm làm cho đầu óc của chúng choáng váng. Những hành động này diễn ra không quá ba mươi giây, làm cho bác tài xế cùng với cô tiếp viên trợn tròn mắt, tựa như đang xem một bộ phim vậy !

Hai tên trộm kia liền biết người thanh niên trẻ tuổi này không phải hạng dễ chơi, nên liền bắt đầu cầu xin :

- Đại ca, ... Anh tha cho chúng em đi. Chúng em trong nhà có mẹ già bảy mươi tuổi, dưới có đàn em thơ nheo nhóc ... Đại ca Tha cho tụi em đi !

Lý Ngọc Vân cũng không làm khó bọn hần, chỉ trừng mắt đe dọa :

- Biết điều thì sau này đừng làm chuyện xấu nữa. Tụi bây cút đi !

Hai tên trộm nghe thấy thế liền cảm giác như một bước lên mây, vội vàng vàng nhảy vọt xuống xe chạy mất. Lý Ngọc Vân phui phui hai tay, nhìn hành khách xung quang đang trợn tròn mắt nhìn mình. Hần nhún nhún vai, nói với mọi người :

- Không còn việc gì nữa rồi. Chúng ta đi tiếp chứ ?!

Bây giờ bác tài xế mới choàng tỉnh, đánh vào đùi cái đét, hưng phấn nói to :

- Tuyệt ! Thế mới là tinh thần hiệp sĩ chứ ! Tôi chỉ nghe báo chí nói các anh hiệp sĩ bắt cướp thì còn chưa tin tưởng. Nhưng ngày hôm nay thì tôi đã tin rồi ! Cháu nhỏ, việc làm của cháu rất đáng khen.

Mọi người xung quanh trầm trồ phụ họa, có vài người hiếu kỳ đem điện thoại di động ra chụp chụp vài tấm. Cảnh tượng trên xe liền nhộn nhịp hẳn lên, bác tài xế hưng phấn bật to đài đĩa nhạc dân ca quê hương, vừa lái xe vừa ngâm nga ca khúc " Mỗi ngày tôi chọn một niềm vui " . Lý Ngọc Vân thấy thế chỉ cười khê một tiếng.

Trong lòng Mỹ Hằng bất tri bất giác nảy sinh một cảm giác lạ lùng, nàng nhìn người con trai trước mặt không chớp mắt, thầm nghĩ : " Người này cũng không quá xấu ! Vừa rồi hần còn bảo vệ mình nữa chứ ! " Nàng nghĩ tới đây liền cảm thấy xấu hổ, hai má chợt ửng hồng cả lên. Lý Ngọc Vân bước tới cái ghế kế bên cạnh, nhìn nàng nói :

- Kể gian đã bị tôi đuổi đi rồi, cô không cần phải hoảng sợ nữa.

Mỹ Hằng mỉm cười, nhẹ nhàng đáp :

- Cảm ơn anh, anh thật tốt !

6. Chương 6

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 6 : Trí nhớ kinh thiên

Nguồn: Tu Chân Giới

Lý Ngọc Vân nghe nàng nói như thế liền sờ sờ mũi, trong lòng thầm cười trộm : " Nàng nói mình tốt ?! Lần đầu tiên mình mới nghe thấy ! " . Xe bus đi được gần hai mươi phút thì tới nhà sách Nhân Văn gần trường học, Lý Ngọc Vân bèn quay sang nói với Mỹ Hằng :

- Chào cô nhé, tôi phải xuống rồi ! Hi, có dịp sẽ gặp lại.

- Còn không cần dịp khác đâu, tôi cũng xuống đây thôi !

Mỹ Hằng nói xong bèn mỉm cười xinh xắn.

- Cô/ Anh cũng xuống trạm nhà sách Nhân Văn sao ?

Khi xuống xe, cả hai nhìn nhau đồng thời hỏi ! Sau đó cả hai lặng đi một chút rồi nhìn nhau mỉm cười rồi cả hai cùng nhau đi tới nhà sách. Lý Ngọc Vân nhìn thấy nhà sách, trong lòng bất giác có chút sững sờ . Đã chín năm hần chưa bao giờ đi nhà sách cả, có thể nói chín năm này hần chỉ lo đi chấp hành nhiệm vụ,

còn thành tích học tập thì được Ông tạo một bộ hồ sơ giả tạo sẵn, kể cả việc sắp đặt học trường trung học này cũng thế.

Nhưng không thể nói Lý Ngọc Vân là kẻ thiếu học, bởi lẽ hẳn học những thứ liên quan tới công tác điều tra tội phạm, còn những kiến thức cơ bản của ngành giáo dục thì hẳn không có để tâm cho lắm. Nhưng giờ đây thời thế đã đổi thay, Lý Ngọc Vân bị khai trừ khỏi Âm Kiếm. Hẳn từ một người thần bí trở thành một người học sinh bình thường trong xã hội. Mà học sinh thì phải cấp sách đến trường, phải hoàn thành xong chương trình giáo dục bắt buộc mới có thể bước ra tìm kiếm việc làm, cái này đều do pháp luật quy định cả.

Trong lòng Lý Ngọc Vân có chút mất mát vô cớ, nhưng hẳn nhanh chóng bình ổn cảm xúc bước vào nhà sách. " Năm học mới gần đến, ta cũng phải trang bị sao cho giống một học sinh mới được ! Hà "

- Chúng ta cùng vào chứ ?!

Mỹ Hằng thấy Lý Ngọc Vân đứng ngơ ngác tại chỗ nên nàng bèn hỏi.

- Hay là thôi đi, cô là con ngoan trò giỏi , tôi không muốn làm phiền cô lựa sách vở !

Lý Ngọc Vân có chút ngoài ý muốn, nhưng hẳn không rõ ràng lắm kiến thức cấp 3 này, nên hẳn phải tìm một chỗ để bổ túc lại tất cả, cho nên đành kiếm cơ làm phiền mà chuồn đi.

- Anh biết tôi ? Mà làm sao lại biết tôi là học sinh giỏi chứ ? Không lẽ Anh học chung với tôi sao ?

Mỹ Hằng vừa cười nói, vừa đi cùng Lý Ngọc Vân đi vào trong nhà sách.

- Nếu cả tân thủ khoa lớp 10 Trương Thị Mỹ Hằng mà tôi còn không biết thì tôi là người không theo kịp thời đại rồi !

- Á, hóa ra anh biết tôi nha ! Vậy mà nãy giờ anh không chào tôi ! Hừ

Mỹ Hằng dường như nghĩ tới điều gì đó oan ức lắm, nên tìm cơ hội đả kích Lý Ngọc Vân

- Vậy anh học lớp mấy ? Cùng trường với tôi à ?

- Đương nhiên, tôi lớp 10A1 .Tôi là Lý Ngọc Vân, rất hân hạnh làm quen cô , sau này chúng ta học chung rồi !

Lý Ngọc Vân mỉm cười nói, cả hai bước vào nhà sách liền chia ra. Lý Ngọc Vân đi dọc theo giá sách giáo khoa lớp 10 . Hắn cầm lấy một quyển sách giáo khoa Đại Số đọc. Bây giờ hẳn thiếu kiến thức căn bản trầm trọng, nên muốn đọc bổ túc lại cho kịp bạn bè.

Lý Ngọc Vân nhìn qua một lần, đột nhiên phát hiện bản thân chỉ cần xem qua là nhớ, cơ bản có thể hiểu rõ toàn bộ vấn đề Đại Số này, từ hàm số, giải hệ phương trình cho tới giải bất phương trình đơn giản ..v.v.

" Tuy rằng mình biết bản thân mình có bộ óc biến thái, nhưng cũng chưa tới mức kinh dị như vậy chứ ? Nhìn qua một lần là nhớ , so với Phùng Hành còn giỏi hơn nữa a! " Lý Ngọc Vân lâm vào trạng thái tự sướng một hồi, cảm thấy trong lòng lâng lâng nhẹ nhõm. Nhưng hẳn vẫn còn chưa dám khẳng định mà tiện tay rút cuốn Vật Lý ra. Mười phút sau Lý Ngọc Vân khép sách lại, đôi mắt nhắm hờ lại.

- " Không lẽ trí nhớ của ta có liên quan tới Kim Cầu kia sao ? " Lý Ngọc Vân nghĩ tới nghĩ lui chỉ có mỗi cái Kim Cầu kỳ bí nọ mới là nguyên nhân gây nên chuyện lạ lùng ỉnh mà thôi.

Hiện tại Lý Ngọc Vân càng nghĩ càng vui, có trí nhớ như thế vậy là đủ. Hẳn chỉ cần có thời gian là có thể học xong chương trình giáo dục cơ sở , kể cả Anh Văn, Pháp Văn, Trung Văn đủ thứ linh tinh cũng không cây đing gì cả ... Lý Ngọc Vân càng nghĩ càng sướng, bất giác nở nụ cười tà dị trên môi.

7. Chương 7

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 7 : Cùng ăn cơm trưa

Nguồn: Tu Chân Giới

Đứng trước giá sách Lý Ngọc Vân lâm vào trạng thái học tập, cảnh vật xung quanh không có chút ảnh hưởng nào tới bản thân hắn cả. Chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, hắn đã đọc xong chương trình giáo khoa lớp mười, hơn một nửa sách tham khảo nâng cao các môn Toán , Lý , Hóa ,Sinh, Ngữ Văn, Anh Văn. Lý Ngọc Vân đọc tới đọc lui cả giá sách cho tới khi không còn thấy gì mới mẻ nữa, lúc này liền thở dài một tiếng, thầm nói :

- Với kiến thức như vậy thì mình không cần lo vấn đề thi cử nữa rồi , sau này có nhiều thời gian hơn học tập Hacker và nghiên cứu Kim Cầu nọ. Quả thực thú vị a !

Lý Ngọc Vân liếc nhìn đồng hồ đeo tay, lúc này đã qua mười hai giờ trưa, cũng hẳn tới lúc ăn cơm trưa rồi. Hắn chọn bộ sách giáo khoa lớp mười và hơn hai chục cuốn tập đi ra chuẩn bị tính tiền liền thấy Mỹ Hằng đang đứng trước gian hàng sách kế toán-kinh doanh. Lý Ngọc Vân bước tới gần hỏi :

- Cô còn chưa về sao ?

- Tôi đang chờ anh, tiện thể mời anh một bữa cơm gọi là tạ ơn lúc này anh giúp đỡ tôi. Anh cũng không nỡ từ chối chứ ?

Mỹ Hằng mỉm cười nhìn Lý Ngọc Vân, nàng cũng không biết vì sao lại đứng tại đây chờ đợi hắn ra nữa. Nhưng dù sao thì khi nhìn thấy Lý Ngọc Vân , trong lòng của nàng dâng lên một cảm xúc rất vui vẻ, nhẹ nhàng và lâng lâng.

- Ô, vậy tôi đành mặt dày mà đi ăn chùa một bữa rồi ! Lý Ngọc Vân vừa nói vừa cười, trong lòng hắn có chút ngoài ý muốn. Dù sao hắn cũng mới quen Mỹ Hằng không lâu, nàng lại đích thân mời hắn dùng cơm trưa quả thật là chuyện khó tin. Bất quá đối với một người từng trải như Lý Ngọc Vân, thì nét mặt đã luyện tới mức xuất thần nhập hóa, lo lắng vui buồn đều không thể hiện ra trên gương mặt cả. Người ngoài chỉ nhìn thấy bộ dáng hắn cực kỳ bình tĩnh mà thôi.

Cả hai trả tiền rồi tìm tới một quán cơm bình dân gần đó, Mỹ Hằng hỏi :

- Anh ăn cái gì thì tự mình gọi đi, không cần khách sao ! Cho dù anh có ăn hết tiệm thì tôi cũng ráng ở lại làm công trả tiền cho ! Hi hi....

Mỹ Hằng cười cười nói với Lý Ngọc Vân. Hắn cảm thấy cô nàng này rất tốt bụng và vui tính nữa.

- Vậy sao ? Vậy cô cũng đừng trách tôi nhé. Tôi ăn hết tiệm cho cô ở lại rửa chén . Ha ha !

Lý Ngọc Vân nói đùa với nàng, làm cho Mỹ Hằng bất mãn trề môi, bộ dáng cực kỳ đáng yêu. Tuy rằng ngoài miệng hắn nói như thế nhưng Lý Ngọc Vân chỉ gọi một món thịt kho tàu cùng canh chua cá lóc mà thôi.

- Sao anh không ăn hết tiệm đi ?

Mỹ Hằng hí hóp mắt nhìn hắn nói.

- Cô muốn sao ? Nhưng cho dù cô muốn nhưng tôi còn chưa muốn thành heo đầu . Thôi, chúng ta dùng cơm !

- " Heo, anh là heo còn gì nữa ! " Mỹ Hằng lẩm bẩm vài câu tình nghịch, nói xong nàng làm mặt quỷ với Lý Ngọc Vân rồi dùng phần cơm của mình. Hai người vừa ăn uống vừa trò chuyện, lâu lâu còn vang tới tiếng cười vui vẻ của Mỹ Hằng tựa như tiếng cười của tiên nữ vậy. Đám khách xung quanh liếc mắt nhìn sang bàn của hai người đều thấy bọn họ giống như một đôi trai gái yêu nhau.

Rất nhanh Lý Ngọc Vân đã dùng xong bữa trưa của mình, hắn nhìn thấy Mỹ Hằng cũng đã ăn xong liền hỏi :

- Cô ăn no chưa ? Nếu không thì tôi gọi thêm vài món nữa. Dù sao thấy cơm ở đây là miễn phí, cô ăn vài chén cũng không tính tiền đâu !

- Hì hì ! Mỹ Hằng lập tức bật cười, nói : " Anh cho tôi là heo à. Tôi còn đang muốn ăn kiêng giảm béo đây . Ài, coi như bữa cơm này làm phá sản kế hoạch giảm béo của tôi rồi ... "

Nàng nói xong liền làm bộ mặt ủy khuất. Lý Ngọc Vân nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt quét lên xuống vài lần.

- Anh làm gì vậy ?

Mỹ Hằng thấy ánh mắt của hắn không nghiêm chỉnh, nên có chút khó chịu.

- Chị của tôi ơi, dáng người của cô mà còn muốn giảm béo sao ? Cô có nói sai không đó ? Cô mà giảm béo chắc heo leo cây, chuột tới thăm nhà mèo quá ... " Lý Ngọc Vân nhìn chăm chăm đôi ngực cao vút kia, khoa trương nói.

- Ha ha Mỹ Hằng nở nụ cười vui vẻ, nàng phát hiện khi nói chuyện với Lý Ngọc Vân thì mình luôn cười lên rất vui.

Hai người ăn xong, chuẩn bị trả tiền thì nhìn thấy hai ba thanh niên, dáng vẻ giống như lưu manh đang đi xuống. Trong đó có một kẻ lão đảo bước chân té ngã sang người Mỹ Hằng, bộ dáng như một người uống quá nhiều rượu mà say xỉn vậy.

Lý Ngọc Vân nhanh tay lẹ mắt cầm tay Mỹ Hằng lôi sang bên cạnh tránh thoát tên này. Bất quá do tình huống khẩn cấp nên Lý Ngọc Vân dùng đôi chút sức lực, cho nên Mỹ Hằng đã bị hắn kéo vào trong lòng của mình.

Lúc này trên mặt của Mỹ Hằng ửng đỏ tới mang tai, thân hình nhỏ nhắn khẽ run rẩy vài cái . Nàng rất muốn đẩy người thanh niên này ra, nhưng không hiểu vì sao bản thân giống như mất đi sức lực vậy, tùy ý nằm vào trong lòng Lý Ngọc Vân.

Bất quá người thanh niên kia thì không có vận may như vậy, hắn vốn nghĩ Mỹ Hằng sẽ không né tránh và kết quả hắn chúi người xuống cái ghế ngồi, trực tiếp té lăn ra sàn nhà.

- Ai dám làm bị thương em trai của tao hả ?

Một người đi cùng, trên hai cánh tay xăm đầy hình xăm rồng rắn. Hắn thấy người thanh niên nọ nằm lăn cù dưới đất liền tức giận hỏi.

- Là hắn, đại ca. Tên nhóc con này đánh em đó !.

Người thanh niên lồm cồm bò dậy, dùng tay chỉ vào Lý Ngọc Vân nói. Lúc này hắn còn bộ dạng lão đảo, nhưng bây giờ lại cực kỳ tỉnh táo, chứng tỏ lúc này hắn hoàn toàn là giả bộ. Trong ánh mắt của hắn lóe lên tia dâm tà nhìn chăm chăm Mỹ Hằng. Lúc này thì Lý Ngọc Vân đã biết rõ mục đích của đám người này, là Mỹ Hằng !

- Rõ ràng cậu tự ngã xuống đất !

Mỹ Hằng thấy người nọ ăn nói lung tung, chỉ vào người Lý Ngọc Vân nên lập tức giải thích.

Hai người đàn ông kia không quan tâm tới lời của Mỹ Hằng mà chỉ nhìn chăm chăm Lý Ngọc Vân nói :

- Nhóc con, bây giờ mày muốn sao ???

Lý Ngọc Vân có chút hài hước nhìn ba tên du côn trước mặt diễn trò, làm sao hắn không hiểu hai kẻ này đang lấy cớ . Nhưng Lý Ngọc Vân vẫn giả bộ một bộ dáng vô tội, nói :

- Vậy đại ca nói phải làm sao bây giờ ?

Thấy bộ dáng sợ sệt của Lý Ngọc Vân, hai người nọ đều cho rằng tên nhóc này bị dọa sợ rồi, trong lòng liền vui sướng trào dâng. " Không nghĩ tới tên nhóc này lại nhát gan như vậy, sớm biết vậy thì trực tiếp dọa hắn cho rồi ! "

- Sau đó liền nói với Lý Ngọc Vân :

- Coi như mày biết điều đó nhóc, nhanh chóng xéo đi chỗ khác. Bạn gái của mày đi theo bọn tao hát karaoke. Yên tâm, chỉ là hát karaoke mà thôi, xong việc tao sẽ dẫn nàng về nhà. Thế nào ?

Đám khách ăn cơm bên trong quán thấy chuyện này xảy ra đều hiểu kỳ bu lại xem, không ít người biết rõ sự việc nhưng đều không dám hé răng nói, sợ mang vạ vào thân. Dù sao thì ba tên lưu manh này là dân số má ở đây, lạng quạng chúng ột vé vào viện nằm dài hạn cả.

8. Chương 8

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 8 : Xã hội đen

Nguồn: Tu Chân Giới

Đám khách ăn cơm bên trong quán thấy chuyện này xảy ra đều hiểu kỳ bu lại xem, không ít người biết rõ sự việc nhưng đều không dám hé răng nói, sợ mang vạ vào thân. Dù sao thì ba tên lưu manh này là dân số má ở đây, lạng quạng chúng ột vé vào viện nằm dài hạn cả.

Tuy rằng quận Gò Vấp nằm trong khu đô thị trung tâm của thành phố Hồ Chí Minh, phía bắc là khu tam giác công nghiệp Biên Hòa - Bình Dương - Đồng Nai. Nhưng vì dân nhập cư tràn vào quá nhiều nên du côn , xã hội đen nơi nào cũng có.

Ở trong thành phố có ba bang phái xã hội đen lớn nhất, thứ tự là Hồ Bang , Xe Lu và Châu Châu bang. Thực lực của bọn hần không hơn kém nhau nhiều lắm, phân biệt chiếm lấy ba vùng địa bàn trọng yếu trong thành phố. Hồ Bang chiếm cứ vùng trung tâm bao gồm quận 1, quận 3 , quận 5 và một phần quận 10. Xe Lu bang thì nằm ở vùng đô thị vệ thị, gồm có Hóc Môn, Gò Vấp, Thủ Đức và một phần quận Bình Thạnh. Bang phái Châu châu thiên về phía miền tây, chiếm cứ Bình Tân, Bình Chánh , Quận 8 và một phần tỉnh Bến Lức- Long An.

Nói như thế thì những tên côn đồ này thuộc Xe Lu bang rồi.

- Nếu tôi không muốn đi thì sao ?

Lý Ngọc Vân vẫn giữ vẻ mặt hiền lành. Hần cảm thấy Mỹ Hằng có chút sợ hãi nên hần hơi nắm chắc tay nàng một chút, để cho nàng yên tâm. Lý Ngọc Vân không sợ đánh nhau, bắt quá hần sợ ra tay quá nặng sẽ gây ra chết người.

Lý Ngọc Vân chỉ lo lắng nếu mình gây sự trước sẽ làm mất hình ảnh bản thân trong lòng Mỹ Hằng, và lỡ như không may nàng bị đám người kia tóm được thì lại phiền phức hơn nữa.

- Thăng nhóc, mày không cần làm bộ anh hùng đâu . Nói chuyện với mày là anh em trong Xe Lu bang, mày phải cảm thấy hạnh diện đó. Biết điều thì nhanh chóng rút ra xa một chút, bằng không tao ày một vé đi bệnh viện dài hạn.

Người thanh niên bị té lúc này mở giọng hăm dọa.

Lý Ngọc Vân khinh thường quét mắt nhìn hần một cái, rồi nắm lấy tay Mỹ Hằng xoay người bước ra khỏi quán cơm. Mỹ Hằng nhìn thấy vậy liền muốn lấy điện thoại gọi cho cha của mình, nhưng khi thấy sự tin tưởng trên gương mặt Lý Ngọc Vân liền không hiểu vì sao. Nàng do dự một chút rồi cất điện thoại vào túi xách, để cho Lý Ngọc Vân tự xử lý chuyện này vậy.

- " Mày .. Mày được lắm. Mẹ nó, dám giành gái với ông nội mày sao. Thật là thời thế đổi thay, xã hội đen còn bị thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch ức hiếp !. Cậu ba, xem ra chúng ta phải đánh cho thằng này một trận. Để hần biết anh hùng rơi lệ là gì . Mẹ nó ! " Người có nhiều hình xăm trên tay thấy Lý Ngọc Vân không thềm nói chuyện với mình liền tức giận muốn xông lên gây sự !

Lý Ngọc Vân thấy tên ngu này nói làm cho bật cười, người này đúng là hết thuốc chữa !

Người nọ nói xong liền cầm một chai bia bên cạnh, hướng đầu Lý Ngọc Vân đánh tới. Hần đã tức giận cực điểm, nên khi ra tay thì lực đạo rất mạnh, hơn nữa lúc này còn uống khá nhiều rượu nên không kiểm soát

được hành vi của mình. Chứ bằng không ngày thường có cho hấn mười lá gan thì hấn cũng không dám hành hung người khác như vậy !

- Á !

Mỹ Hằng ở bên cạnh sợ hãi, thất thanh hét lên .

” Bịch ! ”

Lý Ngọc Vân vẫn mỉm cười đứng tại chỗ, còn người nọ thì bay ngược trở lại như ba thước, té bịch xuống đất. Ngay khi người nọ lao tới thì Lý Ngọc Vân đã ra tay, hấn nhanh chóng tung một cú đá vào bụng tên nọ làm cho hấn bay ngược lại. Lúc này Lý Ngọc Vân cũng chưa ý thức được bản thân có sự biến đổi lớn lao, nên hấn chỉ tùy ý đá ra một cái. Tuy rằng như thế nhưng lực đạo cũng rất lớn, ít nhất cũng phải gây vài ba cái xương sườn.

- Ngọc Vân, anh không sao chứ ?

Mỹ Hằng quan tâm hỏi han.

- Cô thấy tôi có việc gì sao ? Không cần lo lắng như vậy, chỉ mấy tên du côn mà thôi !

Lý Ngọc Vân nói.

- Này hai tên kia, bây giờ chúng tôi có thể đi rồi chứ ?!

Lý Ngọc Vân cười nói.

- Vâng, có thể , có thể ...

Người thanh niên té ngã khi nãy coi như là người có kinh nghiệm, hấn thấy Lý Ngọc Vân mạnh mẽ như vậy nên có chút sợ sệt. Nhưng lúc này Lý Ngọc Vân không để ý tới hấn nên không biết trong khóe mắt người này lóe lên một tia oán độc.

- Chúng ta đi thôi !

Lý Ngọc Vân không dám nắm tay Mỹ Hằng nữa, dù sao ngày hôm nay mới gặp mặt mà thôi. Cả hai còn chưa quá mức quen thuộc cho lắm. Thật ra thì hấn còn phải cảm ơn mấy tên côn đồ kia đấy !

Kỳ thật mấy tên côn đồ này không phải hạng bình thường, trong đó có một tên là cháu của một vị tổ trưởng - quản lý một vùng địa phương. Khi hấn bước vào quán đã giật mình khi thấy Mỹ Hằng. Tên này là một tên chơi gái chính hiệu, gái qua tay hay đếm nhiều không xuể, nhưng hiếm có người con gái nào xinh đẹp như Mỹ Hằng vậy, cho nên hấn vừa gặp liền nổi máu dê.

Bất quá là một tên giang hồ nhiều năm cho nên hấn cũng không phải không có đầu óc. Hấn thấy hai người Lý Ngọc Vân cùng Mỹ Hằng đi chung với nhau, tuy rằng ăn mặc giản dị nhưng hấn không dám chắc gia cảnh của cả hai ra sao, chỉ sợ động tới sẽ mang tội vào người.

Hiện giờ hấn càng nghĩ càng tức, hấn chưa bao giờ bị mất mặt như thế , mà lần này lại bị đánh cho nằm dưới đất, mà lại trước mặt nhiều người nữa chứ. Hấn nghe thấy lời bàn tán của mọi người xung quanh, đa phần đều cười nhạo hấn. Điều này làm cho hấn trở nên giận dữ đến cực điểm, khuôn mặt bặm trợn cực kỳ đáng sợ.

Có đôi lúc người bị chọc giận cũng làm nên chuyện không thể tưởng tượng được, hấn thuận tay cầm lấy chai bia ném thẳng tới sau lưng hai người Lý - Mỹ .

- Cẩn Thận !!!

Không biết vị khách tốt bụng nào hô lên một tiếng, tất cả mọi người xung quanh đều nhá73 dựng . Nếu như chai bia trúng vào đầu Lý Ngọc Vân thì chắc chắn hấn không chết cũng thành kẻ sống thực vật.

Nhưng không biết cái tên du côn này vì giận quá hóa ngu hay không, mà hấn ném chai bia lại trượt sang người Mỹ Hằng. Kỳ thật tên này đã sớm mất đi kiểm soát hành vi của bản thân, chỉ biết cầm đồ ném người mà thôi.

Lý Ngọc Vân đã cảm thấy có một tia nguy hiểm từ phía sau truyền lại, hắn liền quay đầu nhìn xem. Nhất thời hoảng hốt, thấy chai bia nọ sắp trúng vào đầu Mỹ Hằng. Lý Ngọc Vân không suy nghĩ gì nhiều, theo bản năng một tay giương ra đỡ lấy chai bia, còn một tay kéo Mỹ Hằng lùi ra đằng sau.

” Bốp ! ” một tiếng, chai bia mạnh mẽ đập vào cánh tay Lý Ngọc Vân rồi vỡ nát thành từng mảnh.

9. Chương 9

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 9 : Mỹ Hằng quan tâm

Nguồn: Tu Chân Giới

” Bốp ! ” một tiếng, chai bia mạnh mẽ đập vào cánh tay Lý Ngọc Vân rồi vỡ nát thành từng mảnh.

- ” Hừ ! ” Tuy rằng Lý Ngọc Vân đã từng trải qua nhiều quá trình huấn luyện nghiêm khắc, nhưng trong tình huống hiện tại cũng cảm thấy một cảm giác đau đớn truyền tới. May mà hắn từng là một thành viên Ám Kiếm, cho nên thể chất so với người thường mạnh mẽ hơn rất nhiều, chứ nếu không thì cánh tay này của hắn ít nhất cũng bị gãy .

Bất quá hắn cực kỳ tức giận, may mắn bản thân kịp phản ứng chứ bằng không thì Mỹ Hằng sẽ lãnh đủ rồi.

Hắn giơ chân đá ra một cước đập bay người nọ ra ngoài, một đá này Lý Ngọc Vân dùng toàn bộ sức lực nên lực đạo rất lớn, chỉ thấy người nọ bay ngược về sau gần mười mét mới té xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

- Ngọc Vân, anh không sao chứ ? Để tôi đưa anh đi bệnh viện chữa trị ?

Mỹ Hằng thấy cánh tay của Lý Ngọc Vân chảy máu liên tục quít hổi han. Ngay khi vừa rồi nàng nghe thấy mấy người khách hô hào cảnh báo liền xoay người và thấy được chai bia kia sắp bay tới mình, nàng chắc chắn bản thân sẽ bị đánh trúng. Nhưng không ngờ Lý Ngọc Vân lại dùng cánh tay đỡ lấy, nàng dám chắc hắn sẽ rất đau. Bây giờ Mỹ Hằng không biết có cảm xúc gì, nhưng dù sao khi nàng thấy Lý Ngọc Vân ngăn cản cho nàng thì trong thâm tâm đã bị rung động .

- Đi thôi, tôi không có việc gì.

Sau khi Lý Ngọc Vân giải tỏa xong cơn tức liền lập tức kéo Mỹ Hằng rời đi chỗ này, hắn không muốn làm lớn chuyện, chứ bằng không hắn đã kết thúc tính mạng mấy tên này rồi. Hiện tại hắn không muốn mang vào mình phiền phức không đáng có.

Tuy rằng cánh tay của hắn rắn chắc, máu đã sớm ngừng chảy nhưng Mỹ Hằng vẫn sợ hắn bị đau, nàng nâng tay của hắn bước đi. Lý Ngọc Vân cũng không cự tuyệt ý tốt của nàng, bất quá đôi lúc hắn vô tình va chạm vào vùng mềm mại trước ngực Mỹ Hằng làm cho trong lòng Lý Ngọc Vân nảy sinh một cảm giác khó tả. Hắn thầm nghĩ : ” Cỡ này ít nhất cũng là loại C nha ! ”

- Đi, chúng ta tới bệnh viện.

Mỹ Hằng lo lắng nói với Lý Ngọc Vân, nàng thể lại không phát hiện mình bị tên này cố tình an7 đậu hủ !

- Không cần đâu, tôi không sao cả, không cần đi bệnh viện. Cô xem, cánh tay đã hết chảy máu rồi đó kia.

Lý Ngọc Vân giơ giơ cánh tay cho nàng xem, hắn không thích đi bệnh viện.

- Không được, phải đi, lỡ như bị thương tới xương cốt bên trong thì sao ?

Giọng nói của Mỹ Hằng vẫn cương quyết.

- Được rồi, được rồi, nghe lời cô là được.

Lý Ngọc Vân thấy nàng nói kiên quyết như vậy liền biết ngày hôm nay không đi bệnh viện là không xong. Hai người bắt taxi đi tới bệnh viện 175 gần đó. Lý Ngọc Vân bị Mỹ Hằng lôi kéo đi băng bó, sát trùng vết thương. Trải qua hơn một giờ đi lòng vòng thì cuối cùng mới làm xong. Lý Ngọc Vân ngoài miệng cứ nói không cần thiết, nhưng trọng nội tâm của hắn bỗng dưng ấm áp, được một người con gái quan tâm tới mình quả là một điều hạnh phúc.

- Tôi đã nói là không có chuyện gì mà, cô tin chưa !

- Kệ anh, dù sao bây giờ tôi mới yên tâm. Lỡ như có di chứng gì thì sao ? ... Tốt rồi, chúng ta đi thôi.

Lý Ngọc Vân vẫn được Mỹ Hằng dìu đi, trong lòng hắn cũng không từ chối việc này nên cứ thầm giả bộ. Hắn nhìn nhìn Mỹ Hằng, nói :

- Hay là tôi đưa cô về nhà nhé, nhà cô ở đâu ?

- Không cần đâu, anh cứ về trước đi, tôi gọi điện cho tài xế tới đón là được. Nhà của tôi cách nơi này không xa lắm đâu.

Mỹ Hằng nhẹ nhàng nói, nhưng thật ra trong nội tâm vẫn hi vọng Lý Ngọc Vân đưa nàng về nhà.

- Đừng nói nhiều, cô giúp tôi nhiều như vậy mà tôi không thể đưa cô về nhà được sao !?

Về mặt của Lý Ngọc Vân kiên quyết, hắn thầm cảm kích sự quan tâm của nàng nên quyết định phải đưa nàng về nhà, coi như là một hành động cảm ơn vậy.

- Được rồi, tùy ý anh.

Mỹ Hằng dịu dàng đáp, nàng có chút dịu dàng lẫn ngượng ngùng. Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên nàng đi theo người con trai lạ về nhà.

Hai người bắt taxi đi về, cả hai đều có tâm sự riêng nên không nói lời nào. Lý Ngọc Vân cũng không biết gì để nói, nhưng hắn cảm giác thích thú khi ngồi yên bên cạnh Mỹ Hằng, cảm giác thật ấm áp.

Thời gian tốt đẹp thường rất ngắn ngủi, rất nhanh taxi đã đi tới khu phố của Mỹ Hằng- Thế Kỷ Mới. Khu căn hộ này chỉ dành cho những kẻ có tiền hoặc có chức vụ lớn trong chính trị.

Nhìn thấy khu phố biệt thự xa hoa lộng lẫy, so với cái vùng ngoại ô của mình còn tốt hơn gấp mấy chục lần, trong lòng Lý Ngọc Vân không khỏi có chút tự ti, bất quá hắn cũng không coi chuyện này vào đâu.

Mỹ Hằng thấy hắn không nói gì còn tưởng hắn ngại ngùng, nàng ngẫm nghĩ một lát rồi nói với Ngọc Vân :

- Tôi tới đây được rồi, anh đi về đi nha !

Nàng nói xong rồi còn nghịch ngợm nheo mắt với Ngọc Vân.

- À, vậy cô đi cẩn thận . Tôi về trước, tạm biệt nhé !

Lý Ngọc Vân mỉm cười nói với nàng, hắn càng cảm giác nói với Mỹ Hằng càng thoải mái.

- À này, sao anh lại muốn về thế, tôi còn chưa nói xong mà ! Mỹ Hằng phụng phịu nói : " Tôi còn quên chưa hỏi anh, số điện thoại anh là số mấy , để mai mốt rảnh tôi gọi anh đi uống nước . Anh cũng đừng nghĩ vậy, tôi mời anh uống nước để tạ ơn anh giúp tôi khi này thôi. "

Lý Ngọc Vân cũng không tiết kiệm việc cho số di động của mình, hắn lấy nói số điện thoại của mình và lấy điện thoại ra lưu số máy của Mỹ Hằng lại, sau đó hai người chia tay ra về.

Lý Ngọc Vân ngồi trên taxi , hắn nhìn nhìn dãy số vừa mới lưu trong máy, thầm nghĩ : " Cô nàng này xem ra rất tốt, ít ra còn quan tâm tới mình ! " hắn nghĩ tới đây liền mỉm cười.

10. Chương 10

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 10 : Vô Thương Quyết

Nguồn: Tu Chân Giới

Lý Ngọc Vân đi xe về tới khu phố sáu, hắn có một căn nhà nhỏ trong này. Khu phố sau được nhiều năm liền nhận bằng khen khu phố văn hóa, người dân trong khu phố sống rất hòa thuận với nhau. Nơi đây chưa từng xảy ra tệ nạn trộm cắp, ma túy, mại dâm... Kể từ khi Lý Ngọc Vân dọn nhà tới đây thì hắn đã ưa thích con người nơi đây, tuy bình dị mà tốt bụng lắm.

Lý Ngọc Vân ôm bọc sách vở đi bộ tới trước cổng nhà, lúc này có một người phụ nữ tuổi trạc bốn mươi nhìn thấy, cười hỏi với hắn :

- Con đi học mới về đó hả ?

- Dạ ! Con vừa đi mua sách vở xong thím bảy. Lý Ngọc Vân mỉm cười nói với thím bảy. Thím bảy là một người phụ nữ sống kế bên cạnh nhà Lý Ngọc Vân. Chồng thím mất sớm để lại hai người con, người con gái lớn năm nay đã ra trường làm giáo viên, còn cậu em thì vẫn còn đi học. Thím bảy vẫn hay tự hào về hai người con của mình mỗi khi nói chuyện với bà con trong khu phố. Lý Ngọc Vân cũng yêu quý thím, vì có đôi lúc hắn về tối , cơm còn không kịp nấu thì được thím mời qua ăn cơm.

- À Ngọc Vân này, lát nữa qua nhà thím ăn cơm. Hôm nay hai chị em nó nói không về nhà, làm thím nấu cơm dư quá trời. Con nhớ qua ăn phụ thím nha !

Thím bảy cười nói.

Lý Ngọc Vân gật đầu đáp ứng rồi mở khóa đi vào trong nhà. Nhà của hắn gồm ba lầu, bề ngang năm mét dài khoảng hai mươi mét. Căn nhà khá trống trải và ấm áp, tường nhà được quét vôi màu hồng nhạt tạo ra một không gian thoải mái ấm cúng.

Ngồi trước màn hình vi tính, ánh mắt Lý Ngọc Vân chăm chú nhìn vào một hình ảnh của người phụ nữ. Người phụ nữ này tên là Hồ Tuyết Ngọc, năm nay ba mươi hai tuổi, tốt nghiệp đại học thủy lợi ngành quản lý thủy hải sản. Hồ Tuyết Ngọc hiện đang công tác tại công ty xuất nhập khẩu hải sản Saphoco với cương vị trưởng phòng quản lý.

Nhưng điều làm cho Lý Ngọc Vân quan tâm hơn hết là một tháng trước nàng đã mất tích trong chuyến đi công tác tại Cam-pu-chia. Cho tới hiện nay người nhà của nạn nhân vẫn chưa có tin tức gì cả, cho dù đã báo lên công an tỉnh Sóc Trăng tìm kiếm nhưng cũng vô ích, giống như Hồ Tuyết Ngọc chưa từng tồn tại trên cõi đời này vậy.

Lý Ngọc Vân rà chuột lướt sơ qua hồ sơ vụ án mất tích, sau đó hắn phát hiện một chi tiết là lần cuối cùng người ta thấy nạn nhân là trên chuyến xe du lịch tới cửa khẩu Mộc Bài, đó là vào ngày 19/8/20xx .

- Nàng cũng bị tổ chức diệt trừ sao ? Lý Ngọc Vân thầm nói, bởi lẽ Hồ Tuyết Ngọc này là một trong ba thành viên Âm Kiếm cùng với hắn tham dự đợt truy quét tội phạm buôn ma túy . Ngày hôm đó hắn xảy ra chuyện, nhưng hắn không biết những người khác có bị gì hay không ?! Trong linh cảm của hắn thì bọn họ cũng gặp tình huống dữ nhiều lành ít.

Lý Ngọc Vân biết Tuyết Ngọc này chắc chắn 99% là đã bị tiêu diệt rồi, hắn bèn gõ vào thanh tìm kiếm tên của hai người còn lại. Kết quả cũng nằm trong dự đoán, hai người kia cũng đều mất tích một cách phi thường, và cơ quan điều tra đành phải bó tay.

Lý Ngọc Vân tắt laptop, hắn ngã lưng về phía sau ghế tựa, ánh mắt nhìn lên trần nhà trầm tư hồi lâu, cũng không biết đang suy nghĩ gì nữa. Một lúc sau, tiếng chuông điện thoại đánh thức hắn từ trong suy tư. Lý Ngọc Vân cầm lấy điện thoại, trên màn hình hiển thị số của Mỹ Hằng gọi đến, hắn do dự vài giây rồi bấm nút nhận cuộc gọi :

- Alo, cô có chuyện gì à ?

Lý Ngọc Vân mở lời chào hỏi.

- À, tay của anh đã hết đau chưa ?

Mỹ Hằng có chút lúng túng hỏi, nàng không hiểu vì sao lại gọi cho Lý Ngọc Vân. Nhưng nàng không gọi lại không thấy yên tâm, nên đành phải gọi hỏi thăm vài câu. Lý Ngọc Vân mỉm cười, cô nàng này cũng quá thiện lương rồi, hẳn muốn trêu chọc nàng một tí

- Còn đau lắm đây nè, chắc bị viêm tủy luôn rồi ! Lần này cô phải đền cho tôi đó !

Mỹ Hằng hoảng hốt hỏi :

- Anh cảm thấy thế nào ? Đau lắm hả ? Anh hiện giờ đang ở đâu, để tôi bắt xe tới đưa anh đi bệnh viện khám lại.

Lý Ngọc Vân cũng không muốn trêu chọc cô nàng tốt bụng này, nên nói :

- Nhưng bây giờ lại hết đau rồi, chắc nó nghe thấy giọng nói của cô nên sợ quá bỏ chạy đó ! Ha ha ...

Mỹ Hằng nghe hẳn nói thế liền chu mỏ tức giận, hầm hừ nói lại trong điện thoại.

- Anh được lắm, dám trêu chọc bản cô nương. Cẩn thận kéo tôi đánh anh đó !

Nàng nói xong liền dơ dơ nắm tay lên, nếu có Lý Ngọc Vân ở đây thấy bộ dáng đáng yêu của nàng thì không biết sẽ làm cái gì nữa .

” Cộp ! Cộp ! Cộp ! ”

Cửa phòng của Mỹ Hằng vang lên tiếng gõ cửa, một người phụ nữ xinh đẹp mặc bộ quần áo kijama đi vào, trên tay của nàng mang theo một ly sữa tươi. Nàng mỉm cười nói với Mỹ Hằng :

- Tối giờ uống sữa rồi con. Uống xong rồi ngủ sớm, sáng mai còn phải tới trường làm thủ tục nhập học nữa.

Mỹ Hằng thấy mẹ mình đi vào liền giật mình, cuốn quýt đem điện thoại giấu xuống dưới gối nằm. Nhưng điểm ấy làm sao qua được ánh mắt của Nguyễn Bình, nàng liền kỳ quái hỏi :

- Mỹ Hằng, con gọi điện thoại cho ai vậy ? Có bạn học tìm còn à ?

- À, không có.

Mỹ Hằng không dám nói rõ, bỗng dưng lúc này điện thoại truyền tới một tin nhắn. Tin nhắn của Lý Ngọc Vân, hẳn thấy nàng đang nói tự dưng cúp máy, nên bèn nhắn tin chúc nàng ngủ ngon. Mỹ Hằng dấu điểm mở tin nhắn lên, khóe miệng không khỏi nở nụ cười, không biết Lý Ngọc Vân chúc gì trong đó làm cho nàng thích thú tới vậy.

Nguyễn Bình thấy bộ dáng của con gái như vậy liền có chút nghi ngờ, nàng hơi suy từ nhưng cũng không biết đang nghĩ gì, sau đó cố tình nói :

- Mỹ Hằng, cái gì làm cho con cười tươi vậy, á xem với được không ?!

- Mẹ, không có gì đâu.

Mỹ Hằng lại quên mẹ mình còn đang ở bên cạnh, nên hoảng hồn cắt đi điện thoại di động. Thấy con gái làm động tác như vậy, giống như đang giấu diếm chuyện gì đó. Nhưng bắt quả Nguyễn Bình không nói gì thêm, đứng dậy đi ra ngoài, nói :

- Mỹ Hằng, hôm nay con phải đi ngủ sớm đấy !

Thấy mẹ mình đi ra ngoài, lúc này Mỹ Hằng mới thở phào nhẹ nhõm, thầm nói : ” Đều là do cái tên hư hỏng Lý Ngọc Vân kia, bằng không ta mới không như thế đâu .”

Nàng nhắn tin lại cho Lý Ngọc Vân, nói : ” Đều tại anh, xem chút nữa bị mẹ của ta phát hiện ra rồi. Bây giờ tôi đi ngủ đây, ngày mai gặp lại hén. Chúc a ngủ ngon. ” Mỹ Hằng nhắn tin xong liền nhắm mắt lại, bắt đầu mơ một giấc mơ màu hồng, nơi mà công chúa sẽ được sống chung cùng hoàng tử.

Lý Ngọc Vân cười cười nhìn tin nhắn của Mỹ Hằng, sau đó hẳn đem điện thoại cất đi rồi ngồi xếp bằng trên giường, bắt đầu thả lỏng tâm thần đi vào thế giới Kim Cầu.

Khi hẳn vừa tiến vào Kim Cầu thì liền thấy Kim Nhi đang ngủ gật trên bàn. Lý Ngọc Vân cười cười, tiến lại vỗ vai của nàng :

- Kim Nhi, sao cô lại nằm ngủ ở đây !
- Á, anh về rồi à ! Tôi đợi anh mệt quá.

Kim Nhi trong giọng nói vẫn còn mang theo chút buồn ngủ. Lý Ngọc Vân kỳ quái hỏi :

- Cô không kiếm gì làm đi ? Tại tôi bận việc ở bên ngoài , chỉ khi nào tối đi ngủ tôi mới đi vào trong này được. Vậy làm khổ cho cô rồi
- Nếu anh vượt qua cấp độ thứ 3 là có thể tự do xuất nhập vào trong không gian Kim Cầu mà không cần phải vận dụng tâm pháp nữa rồi. Anh mau mau tu luyện Vô Sương Quyết lên tầng thứ ba đi . Nếu như vậy thì mỗi ngày tôi có thể nhìn thấy anh, nói chuyện với anh, tôi hết buồn chán nữa rồi ! Hi hi

Kim Nhi bực bội nói với Lý Ngọc Vân. Lý Ngọc Vân nhất thời không biết nói gì hơn, hắn vừa tu luyện Vô Sương Quyết đứng một ngày, hỏi làm sao hắn nhanh chóng tu luyện tới tầng thứ ba chứ ? Lại nói Vô Sương Quyết này quá mức thần kỳ, nó bao gồm chín cấp bậc , có công dụng bình ổn tâm thần, để cho tâm trí thích nghi với điều kiện sống của cơ thể. Nhất là đối với một người vô tâm như hắn. Cho dù trái tim của hắn đã được thay thế bằng ” trái tim nhân tạo ” Kim Cầu , nhưng tâm tình của hắn không thể nào kịp thích ứng được, nếu như không có tâm pháp Vô Sương Quyết mà nói thì Lý Ngọc Vân sẽ hóa thành kẻ ngu si.

Trái tim của con người không chỉ là cơ quan quan trọng trọng cơ thể mà nó còn có chức năng thu thập và bình ổn tâm lý từ não bộ phát ra. Con người ai cũng có lương tâm, mà lương tâm tốt thì xuất phát từ một trái tim mạnh khỏe. Nếu một người không còn trái tim thì chắc chắn phải chết không còn nghi ngờ, cho dù hắn có được thay thế bằng tim nhân tạo thì cũng không còn lương tâm, tâm lý sẽ ngày càng sa đọa và cuối cùng lâm vào bệnh trầm cảm. Nếu nhẹ thì sẽ bị ngu ngốc, còn nặng hơn thì sẽ trở thành kẻ sát nhân máu lạnh.

Lý Ngọc Vân khi nghe thấy Kim Nhi giải thích như thế liền biết tầm quan trọng của Vô Sương Quyết, pháp quyết này tuy rằng rất cao cấp, nhưng vì bảo vệ tâm thần cho Lý Ngọc Vân mà Kim Nhi không thể keo kiệt mà không giao ra chỉ dạy cho hắn. Chứ bình thường mà muốn tu luyện tâm pháp như thế, ít nhất phải vượt qua cánh cửa thử thách thứ 5 .

Lý Ngọc Vân thấy Kim Nhi có bộ dáng chán chường ra như vậy, liền an ủi nói :

- Vậy cô có thể đi ra ngoài được không ?
- Đi ra ngoài thì không được ? Kim Nhi vẻ mặt buồn rầu, nhưng sau đó hai mắt của nàng sáng rực lên, búng tai cái chóc nói :
- Nhưng tôi có thể nhìn thấy thế giới bên ngoài . À nha ! Chuyện này sao tôi lại quên mất chứ .

Nói xong nàng liền nhảy tới bên cạnh Lý Ngọc Vân, vươn tay sờ trán của hắn. Lý Ngọc Vân khoát tay nàng ra, kỳ quái hỏi :

- Đây, tôi đâu có bệnh, cô sờ trán tôi làm gì ?!
- Tôi chỉ muốn cài đặt tín hiệu nhận biết thế giới bên ngoài mà thôi, anh làm gì mà hung dữ vậy ! Để tôi làm vài phút, nhanh thôi mà !

Nàng nói xong cũng mặc kệ Lý Ngọc Vân, vươn tay sờ sờ trán của hắn. Khoảng chừng vài phút sau thì nàng buông tay ra, cười cười nói :

- Xong, bây giờ tôi có thể nhìn nhận mọi vật từ thế giới bên ngoài qua đôi mắt của anh rồi. Anh cũng có thể liên lạc với tôi qua tâm linh. Chỉ cần anh nghĩ tới tôi là tự nhiên tôi liên lạc được à !

Lý Ngọc Vân biết hồi nãy mình nói sai cô nàng này, nên bây giờ tỏ vẻ xin lỗi, hắn cười cười làm lạnh với nàng, rồi đột nhiên hỏi :

- Kim Nhi này, có phải cô cải tạo thân thể của tôi, làm cho sức mạnh của tôi tăng lên hay không ?

Kim Nhi gật gật đầu, nói :

- Đó là chuyện hiển nhiên, lúc ấy anh yếu như vậy nên tôi phải tăng cường sức lực cho anh để có thể vượt qua khỏi ca giải phẫu. Dù sao thì chuyện này cũng tốt cho anh thôi.

Sau đó nàng lại nói :

- Anh bây giờ phải cố gắng luyện xong tầng thứ nhất của tâm pháp Vô Sương Quyết, ngoài ra anh có thể tiến hành học tập hai kiến thức cơ bản về súng ống và kỹ thuật robot.

Lý Ngọc Vân hiểu kỳ với hai cái kiến thức này, hần liền hỏi :

- Kỹ thuật súng ống là bắn súng còn robot là sao ?!

Kim Nhi đáp :

- Kỹ thuật súng ống là kỹ năng chế tạo , sửa chữa các loại súng lục, súng liên thanh, súng nhắm, ... Còn Kỹ thuật robot là kỹ năng chế tạo robot tự động, các con chip được tích hợp công dụng quay phim, chụp hình, định vị vị trí qua vệ tinh. ... Anh có thể học được tất cả.

- Vậy tôi chỉ có thể học thêm hai môn này thôi sao ?! Nếu muốn học nhiều hơn phải vượt qua một thử thách à ?!

Lý Ngọc Vân hỏi. Kim Nhi gật đầu, nói :

- Đúng vậy, anh phải vượt qua một cửa ải thử thách thì sẽ mở ra nhiều chương trình học tập cao cấp hơn, kể cả kỹ năng võ công cấp cao nữa. Vì thế tôi khuyên anh phải chăm chỉ luyện tập đó ! Nàng nói xong liền mỉm cười nhìn hần.

Lý Ngọc Vân rút cuộc đã hiểu, hần bây giờ cũng chưa cần thiết học tập hai món này nên chưa yêu cầu. Việc bây giờ hần chú trọng là tu luyện tâm pháp Vô Sương Quyết. Nói thật, trong một ngày đêm hần tu luyện tâm pháp này đã nhận ra nhiều điều to lớn. Nhất là trong cơ thể hần sản sinh ra một dòng khí nóng ấm cùng dòng khí lạnh lẽo, cả hai thay phiên nhau chạy tuần hoàn trong cơ thể hần, làm giải tỏa cảm giác mệt mỏi, khiến cho Lý Ngọc Vân lúc nào cũng trong tình trạng đầy năng lượng.

Lý Ngọc Vân chào tạm biệt Kim Nhi, tâm thần nhất thời thoát ra không gian Kim Cầu trở về bản thân. Sau đó hần cứ ngồi xếp bằng như thế mà tu luyện Vô Sương Quyết.

11. Chương 11

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 11 : Ngày làm thủ tục

Nguồn: Tu Chân Giới

Rất nhanh bầu trời liền sáng, Lý Ngọc Vân thu công tĩnh lại, thầm nói :

- Vô Sương Quyết không phải hạng xoàng xĩnh. Mình luyện cả đêm mà sáng nay không thấy mệt mỏi gì cả.

Trong lòng Lý Ngọc Vân bất tri bất giác dâng lên cảm giác sướng khoái lạ kỳ, hần nhảy xuống giường đi vệ sinh sạch sẽ rồi tự nấu ỳnh bữa ăn sáng. Bữa sáng của hần bao gồm một tô mì gói, một ly sữa tươi kèm theo. Hần nhanh chóng ăn xong bữa sáng, mặc quần áo đồng phục để bước vào ngày đầu tiên của cấp 3 .

Ngày hôm nay là ngày đầu tiên hần tới trường, cũng là ngày làm thủ tục nhập học. Vì Lý Ngọc Vân sống độc thân một mình nên hần phải tự mình đi làm thủ tục nhập học ỳnh, chứ không như những học sinh khác được ba mẹ chở tới tận cổng trường, rồi đi theo vào tận lớp.

Sáu giờ sáng, Lý Ngọc Vân đeo ba lô bước tới cổng trường NCT. Bây giờ thời gian còn quá sớm nên học sinh chưa tới đông lắm, trước cổng trường người bán hàng rong vẫn chưa dọn hàng xong xuôi. Lý Ngọc Vân tản bộ trong khuôn viên trường học, sương sớm vẫn còn đọng trên khe lá đọng thành từng giọt nhỏ nhỏ.

Bỗng dưng ánh mắt của Lý Ngọc Vân bị hấp dẫn bởi một tà áo dài trắng tha thướt, người con gái có một khuôn mặt dễ nhìn, mái tóc dài thướt tha đong đưa theo nhịp bước của nàng. Người con gái bước tới trước mặt Lý Ngọc Vân, thấy ánh mắt của hần nhìn chằm chằm mình liền ỳnh đỏ khuôn mặt. Nhưng nàng rất nhanh liền lấy lại bình tĩnh, mỉm cười nói với hần :

- Anh vẫn chưa tỉnh ngủ à ?!

Lời nói của nàng dịu dàng, đánh thức tâm hồn đang bay bổng của Lý Ngọc Vân. Lý Ngọc Vân giật mình, lúng túng đáp :

- Xin lỗi, tôi tôi thấy cô đẹp quá ... nên không kiểm soát được !

Hắn nói xong liền gãi gãi đầu, bộ dáng cực kỳ ngốc nghếch ! Lý Ngọc Vân biết nàng, nàng tên là Trịnh Thúy Kiều. Nhà của nàng cũng ở bên cạnh nhà Lý Ngọc Vân.

Thúy Kiều cũng mỉm cười nhìn hắn, nàng không đề cập tới chuyện này nữa mà nói :

- Anh đi học sớm nhỉ, sao hồi sáng anh không qua nhà tôi, hai chúng ta đi học chung.

Lý Ngọc Vân cười cười nhưng không nói gì, vốn dĩ hắn không qua nhà nàng vì hai người tuy rằng là hàng xóm nhưng hắn ít dịp nói chuyện với cô nàng này. Da mặt của hắn còn chưa đủ dày tới mức vô sỉ sáng sớm gõ cửa nhà người đâu ! Hai người kiếm một ghế đã trống trải ngồi xuống.

Thúy Kiều vui vẻ hỏi :

- Anh được xếp vào lớp mấy ?! Chắc là lớp chuyên của trường phải không ?!

- Tôi không biết có chuyên này nọ hay không, nhưng tôi được xếp vào lớp 10A1. Còn cô thì sao ?

- Á, 10A1 là lớp chuyên đó. Anh học giỏi ghê vậy !

Thúy Kiều mở to đôi mắt của mình, kinh ngạc nhìn nhìn Lý Ngọc Vân, sau đó nàng đánh giá hắn từ trên xuống dưới rồi từ dưới lên trên, cuối cùng phán ra một câu :

- Tôi thấy anh đâu giống con mọt sách ! Đúng là chân nhân bất lộ tướng nha ! Sau này tôi phải qua nhờ vả anh chỉ bài giùm ! Hi hi ...

Lý Ngọc Vân bất đắc dĩ lắc đầu, hắn không ngờ Ông của mình lại làm cái hồ sơ chết tiệt cho vào lớp chuyên làm gì. Nhưng hắn không dám nói chuyện này ra, chỉ đành ồm ồm cho qua chuyện.

- Vậy cô học lớp nào ?! Tôi thấy cô học giỏi lắm, chắc cũng vào chung lớp với tôi rồi ! Phải không ?

Thúy Kiều cười cười, gật đầu nói :

- May mắn thôi, tôi học chung lớp với anh rồi. Sau này anh phải chỉ bài cho tui, kéo tui thi không đậu tui sẽ méc má đánh anh ! Anh sợ chưa ! Hi hi ...

Lý Ngọc Vân lập tức ế họng, sau đó cả hai nói những chuyện xung quanh. Khoảng chừng mười lăm phút sau thì học sinh đã vào khá nhiều, sân trường đã xuất hiện từng tốp ba tốp bốn đám học trò chụm lại trò chuyện rôm rả. Trong đó có vài nam sinh rủ nhau đá cầu ngoài sân. Cảnh tượng phút chốc trở nên náo nhiệt hẳn.

Bỗng dưng một nữ sinh xinh đẹp trong tà áo dài trắng tiến lại ghế đá của Lý Ngọc Vân cùng Thúy Kiều, nàng không phải ai xa lạ mà chính là Trương Thị Mỹ Hằng- người Lý Ngọc Vân gặp gỡ ngày hôm qua. Mỹ Hằng lúc này mặc bộ áo dài trắng, càng tôn thêm vóc người ma quỷ của nàng. Lý Ngọc Vân thấy nàng đi tới , liền lên tiếng chào hỏi :

- Mỹ Hằng, bạn mới đến à ! Tối qua ngủ ngon hay không ?

Mà lúc này, Thúy Kiều ở bên cạnh đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nhìn hai người Lý - Mỹ, sau đó nàng như hiểu ra một điều : " Hai người này có gian tình !!! " Mỹ Hằng mỉm cười, nói :

- Tôi ngủ ngon lắm, anh cũng tới trường sớm nhỉ. Còn bạn gái này là ?

Mỹ Hằng mỉm cười nhìn Lý Ngọc Vân, nhưng khi phát hiện ánh mắt kỳ lạ của Thúy Kiều đang nhìn nhìn mình, nên bèn hỏi

- Mình là Thúy Kiều, là hàng xóm của anh Ngọc Vân. Bạn có phải là cô thủ khoa trong kỳ tuyển sinh lớp 10 , Trương Thị Mỹ Hằng không ?

Thúy Kiều ánh mắt rực rỡ ánh sao nhìn chăm chăm Mỹ Hằng, nàng phát hiện ra cô gái này giống hệt cô gái trong bức ảnh chụp tân thủ khoa của trường vậy. Mỹ Hằng mỉm cười đáp lại, sau đó hai nàng liền ngồi chung một chỗ bàn chuyện học tập, chuyện gia đình ..vân ..vân...

Lý Ngọc Vân thì bị cả hai đuổi ra ngoài rìa ghế đá, gương mặt của hấn không tỏ vẻ gì cả nhưng trong lòng cảm thấy bất mãn, hai cô nàng này nói chuyện sao lại quên hấn ra thế ?! Lý Ngọc Vân thầm nghĩ : ” Người xưa có câu : Có sắc quên bạn đúng là không bao giờ sai a !!! ”

” Tùng ! Tùng ! Tùng ! ”

Ba tiếng trống trường vang lên, loa thông báo của trường thông báo số phòng của từng lớp. Từ lớp 10A1 tới lớp 10A22, được phân đều cho ba dãy của tòa nhà. Đám học sinh lần lượt theo cầu thang tới phòng học của lớp mình để gặp mặt giáo viên chủ nhiệm, thông báo về việc học, đồng phục, giờ học ..v...v.

Lý Ngọc Vân cùng hai người con gái đều học chung một lớp A1 nên cùng đi chung với nhau. Lúc này Lý Ngọc Vân bị hai nàng bắt làm osin xách túi ình. Hấn thì cũng không để tâm, vì vốn dĩ giúp người đẹp là một chuyện xứng đáng mà.

Lớp 10A1 nằm trên lầu ba, khu A, phòng số 202. Phía trước của lớp được kê một cái bàn dài, đứng phía sau bàn là một cô gái xinh đẹp trong tà áo dài màu hồng phấn. Nàng chính là giáo viên chủ nhiệm của lớp 10A1 - Trịnh Thúy Vân. Trịnh Thúy Vân năm nay vừa tốt nghiệp trường sư phạm, với tấm bằng loại giỏi của mình nên cô được hiệu trưởng tin tưởng phân công làm công tác chủ nhiệm. Nàng có gương mặt bầu bĩnh, mái tóc đen che phủ vàng trán cao cao.

Thúy Vân thấy ba người học sinh, hai nữ một nam đi tới cửa lớp liền bắt đầu hướng dẫn.

- “Em tên gì ?” Thúy Vân hỏi Lý Ngọc Vân

- “Cô Vân, em tên Lý Ngọc Vân. Hai chúng ta cùng tên !” Lý Ngọc Vân không nhanh không chậm đáp, trên môi hấn lóe lên nụ cười nhàn nhạt.

Trịnh Thúy Vân kinh ngạc, nàng ngẩng đầu nhìn Lý Ngọc Vân hỏi :

- Sao em biết cô tên Vân ?

Lý Ngọc Vân lúc này cũng không nói gì, nhưng ánh mắt của hấn đã tố cáo hấn. Ánh mắt của tên sắc lang này đang nhìn chăm chăm vào ngực của nàng đâu ! Lúc này hấn phát hiện bộ ngực của cô giáo chủ nhiệm lớp mình còn đồ sộ hơn hấn của Mỹ Hằng. Mỹ Hằng ở bên cạnh có chút ghen tức, nhưng nàng không biểu lộ ra bên ngoài mà chỉ thầm hận tên háo sắc này, đi đâu cũng không quên gái đẹp !

Trịnh Thúy Vân cũng phát hiện ra ánh mắt quái lạ của hấn, nhưng nàng cũng không nói gì. Nàng lấy ra một tờ thông tin, bao gồm họ và tên, ngày tháng năm sinh, địa chỉ, quê quán ,... đưa cho Lý Ngọc Vân điền vào và bước vào trong lớp. Hai người Mỹ Hằng cùng Thúy Kiều cũng nhanh chóng làm xong thủ tục .

Bản tính của Lý Ngọc Vân vốn lười nghe giảng, nên hấn rất ngại ngồi bàn đầu. Ngay khi hấn vừa vào trong lớp liền chọn ngay một bàn ình, đó là cái bàn được kê bên cạnh cửa sổ, nằm ở góc trái của lớp học. Trong lớp được xếp làm bốn dãy bàn, nhưng chỉ có một vị trí này là tốt nhất đối với hấn mà thôi, vừa có gió mát, vừa dễ ngủ gật mà không bị giáo viên phát hiện.

Mỹ Hằng làm xong thủ tục liền nhanh nhẹn ngồi chung bàn với Lý Ngọc Vân, nàng thấy chỉ cần ngồi bên cạnh hấn là tốt. Còn Thúy Kiều thì không như vậy, tích cách của nàng là chăm học hỏi nên rất ưa thích bàn đầu. Khi nàng thấy Lý Ngọc Vân chọn vị trí của mình liền có đôi chút do dự, nhưng khi nhìn thấy Mỹ Hằng bên cạnh hấn thì sắc mặt có chút ảm đạm đi, nàng chọn bàn đầu đối diện với bàn giáo viên làm vị trí của mình.

Thời gian làm thủ tục kéo dài gần nửa tiếng liền kết thúc, lúc này trong lớp đã đầy đủ học sinh, Trịnh Thúy Vân liền đi tới trước bàn giáo viên, ra tay bảo lớp học im lặng rồi nàng nói :

- Hôm nay các em đã làm xong thủ tục nhập học, ngày mai thứ hai các em sẽ chính thức nhập học. Nhớ đi học đúng giờ, mang theo tập vở theo thời khóa biểu. Rồi, có em nào thắc mắc gì không ? Nếu không lớp

chúng ta nghỉ tại đây !

Cả lớp nhất thời vỡ òa lên, học sinh trong lớp như ong vỡ tổ chạy ào xuống sân trường. Lý Ngọc Vân cũng chưa muốn đi về ngay, hần ngồi trong bàn nói chuyện vui vẻ với Mỹ Hằng đây !

Mỹ Hằng cùng hần nói chuyện phiếm một hồi, sau đó liền cáo từ . Nàng phải về vì có công chuyện với mẹ của nàng. Khi Lý Ngọc Vân ra khỏi cửa lớp thì cũng là lúc cô Trịnh thu dọn xong đồ đạc của mình và tắt công tắc điện lại. Nàng bước ra thấy Lý Ngọc Vân đang đứng nhìn xuống sân trường, nhất thời liền hỏi :

- Sao em còn chưa ra về, chuẩn bị cho ngày đầu tiên đi học nữa !
- Lý Ngọc Vân phát hiện có một giọng nói tràn đầy nữ tính vang lên phía sau, hần liền xoay người đáp :
- Dạ, một lát nữa em về. Em còn đang muốn nhìn trường học một chút.

Trong ánh mắt của Trịnh Thúy Vân lóe lên tia kỳ dị, học sinh Lý Ngọc Vân này để lại một ấn tượng bình ổn khác hẳn với các học sinh khác trong lớp, nhất thời làm cho nàng chú ý cái tên Lý Ngọc Vân này.

- “Cô đi đây, chào em ! ” Thúy Vân mỉm cười nhìn Lý Ngọc Vân nói lời tạm biệt.

Lúc này dưới sân trường đã dần dần thưa thớt, học sinh lần lượt kéo nhau ra về . Sân trường nhất thời chìm lắng .

Lý Ngọc Vân liền đi về nhà, hần còn muốn tu luyện Vô Sương Quyết và học tập thêm hai kiến thức cơ bản của Kim Cầu đây !

12. Chương 12

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 12 : Ngày đầu tiên đi học

Nguồn: Tu Chân Giới

Một ngày cứ thế trôi qua, sáng hôm sau, Lý Ngọc Vân ăn mặc chỉnh tề đi tới cổng trường, sau lưng hần là một ba lô màu đen. Lý Ngọc Vân đi vào sân trường, thấy có một nhóm nam sinh tới sớm và đang rủ nhau đá cầu dưới sân. Trong đó có một người học cùng lớp với hần, gọi là Trần Nam.

Trần Nam là một nam sinh có vóc người khá nhỏ con, nhưng thành tích học tập rất giỏi, tuy rằng không trâu bò như Mỹ Hằng nhưng hần cũng là một Á Khoa đấy ! Lý Ngọc Vân thấy Trần Nam đang hăng say đá cầu, liền tiến lên chào hỏi :

- Này Nam, ình tham gia chung với !

Trần Nam mỉm cười, thế là từ bốn người trở thành năm người, đá cầu kiểu chuyền qua lại cho nhau trong một vòng tròn. Lý Ngọc Vân từ khi tu luyện Vô Sương Quyết thì cả trí nhớ lẫn thính lực, thị giác, khả năng phản xạ điều đều ột bậc. Chưa kể trước kia hần còn là một thành viên trong Âm Kiếm, ngoài việc điều tra ra còn phải học tập các võ thuật, ám khí, nên nói chung hần so với người thường mạnh hơn cả chục lần.

Vì thế, cho dù môn đá cầu này đòi hỏi người chơi có khả năng phán đoán, phản xạ nhanh nhạy cũng không làm khó hần cả. Lý Ngọc Vân xuất thần nhập hóa, đón đỡ mấy cú cầu khó khăn làm cho đám bạn Trần Nam trầm trồ tán thưởng. Trần Nam nhin không được nói :

- Này, không nghĩ tới bạn cũng là cao thủ đấy ! Ra chơi hôm nay chúng ta làm một đội, đá cho bọn kia thua tan xác nhé. Thế nào.

Hần nói xong còn đặc ý nhìn qua ba người bạn của mình, ba người đều biết tích cách hay giỡn của hần nên không quan tâm, tiến tới chào hỏi Lý Ngọc Vân :

- Chào cậu, mình gọi Trần Minh, còn đây là Nguyễn Tuấn Tú và Nguyễn Tuấn Hùng, rất vui làm quen với cậu !

Lý Ngọc Vân mỉm cười, đáp : " Chào, mình là Lý Ngọc Vân ! Máy cậu đá rất hay ! "

Lúc này tiếng trống trường vang lên ba tiếng, báo hiệu giờ vào lớp. Lý Ngọc Vân liền chia tay ba người, cùng với Trần Nam đi lên lớp học của mình. Khi hấn vào lớp thì phát hiện Mỹ Hằng đã tới từ lúc nào, và ở vị trí của hấn thì đang bị một tên khá là bảnh trai chiếm đóng. Lý Ngọc Vân bước lại gần, vỗ vai người này và nói :

- Người anh em, tới giờ vào học rồi. Vui lòng trả chỗ !

Người này gọi là Vũ Minh Thông, học bên lớp 10A2 kế bên. Kỳ thi vào lớp mười lần này hấn cũng là một Á Khoa, xếp thứ ba toàn khóa. Vũ Minh Thông tính tình có chút keo kiệt. Ngày hôm nay khi hấn thấy Mỹ Hằng ngồi ở trong lớp A1 liền lần la qua làm quen, nhưng Mỹ Hằng chỉ cười nói qua loa vài câu với hấn mà thôi. Trong lúc đang bực bội vì chưa tìm được cơ hội nói chuyện với người đẹp thì lại bị một tên nào đó vỗ vai một cái, rồi còn đuối khéo mình đi nữa. Nhất thời Vũ Minh Thông tức giận, ánh mắt phẫn nộ nhìn Lý Ngọc Vân :

- Cậu xuống bàn dưới ngồi tạm, giáo viên còn chưa vào mà !

Lý Ngọc Vân cũng lười nói với tên mặt dày này, khẽ bóp một cái vào bả vai của hấn làm cho sắc mặt Vũ Minh Thông vằn vện khó coi, cuối cùng đành phải bước ra khỏi bàn.

Mỹ Hằng thấy Lý Ngọc Vân đuối con ruồi họ Vũ này đi, liền cười ngọt ngào nói với hấn :

- Anh làm thế sẽ khiến cho hấn tức giận đó. Người này tính tình không được tốt đẹp gì cả.

Lý Ngọc Vân cười nói :

- Tôi chỉ vỗ vai hấn một cái mà thôi, chưa tới mức nghiêm trọng như vậy chứ !

Hai người nói vài câu thì giáo viên đã bước vào lớp, bắt đầu hai tiết đại số. Lý Ngọc Vân nghe thầy giảng bài có đôi chút buồn ngủ, đầu gật gù theo nhịp giảng đơng đưa. Mỹ Hằng bên cạnh khẽ nhắc nhở hấn mấy lần, nhưng hấn làm bộ không nghe nàng nói.

- " Bàn cuối lớp có một em đang ngủ, em đứng dậy cho tôi ! " Giọng thầy giáo nghiêm khắc vang lên. Lý Ngọc Vân lúc này còn đang ngủ say mê làm sao mà nghe thấy lời thầy chứ ? Mỹ Hằng ở bên khẽ đẩy hấn vài cái mới làm cho tên heo này tỉnh lại, bắt quá lại bắt măn trừng mắt với nàng, nói :

- " Kêu cái gì mà kêu, tôi còn đang buồn ngủ lắm ! " Hấn nói xong liền úp mặt xuống bàn chuẩn bị một giấc ngủ mới. Lúc này thì thầy giáo đã đi tới trước bàn, quát lớn :

- Cậu học sinh này, trong giờ học ai cho phép cậu ngủ hả ?!

Lý Ngọc Vân giật mình, lúc này mới nhớ mình đang ở trong lớp học, hấn loạng choạng đứng lên, nói :

- Thầy à, em xin lỗi !

Sắc mặt của thầy giáo tạm thời lắng xuống, nhưng trong ánh mắt vẫn tràn đầy tức giận, nói :

- Bây giờ tôi giảng gì em có nghe không ? Bây giờ em lên bảng làm mười ví dụ trên bảng , sai một câu tôi cho em một con 0 vào trong bảng điểm. Nhớ đó !

Lý Ngọc Vân ngẩng đầu lên, nói :

- Nếu em làm đúng hết mười bài là em sẽ có mười con 10 phải không thầy ?!

Thầy giáo tức giận, nói :

- Đúng, cậu làm đúng tôi cho cậu mười con 10. Còn làm sai thì mười con 0. Lên làm ngay !

Lý Ngọc Vân cười cười , hấn cũng không lo lắng mấy ví dụ trên bảng, vì hấn đọc qua hết sách rồi con đâu ! Rất nhanh, Lý Ngọc Vân đã hoàn thành xong mười ví dụ và quay lại chỗ ngồi. Thầy giáo từ phía sau lớp cũng không tin Lý Ngọc Vân có thể hoàn thành mười ví dụ của mình , nhưng giấy lát ông ta liền sững người lại.

Bởi lẽ, Lý Ngọc Vân làm quá đúng, kể cả lời giải cũng chi tiết nữa. Thầy giáo không thể tìm ra một lỗi để chỉnh sửa lại, ông liền nói :

- Được rồi, mai một tối giờ của tôi em có thể ngủ !

Học sinh bên dưới liền xôn xao, thầy giáo liền nói :

- Nếu mấy em giống như cậu ta thì có thể ngủ trong lớp, còn không thì đành hoãn mà học cho tôi ! Hết giờ

Lý Ngọc Vân quay về ngồi cạnh Mỹ Hằng, Mỹ Hằng nhìn hẩn, trong lòng cảm giác người thanh niên này càng thêm kỳ bí.

13. Chương 13

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 13 : Trong căn tin

Nguồn: Tu Chân Giới

Tối giờ ra chơi, Trần Nam mang về mặt hâm mộ nhìn Lý Ngọc Vân, nói :

- Đại ca, anh thật là trâu ! Tôi hâm mộ anh chết mất !

Lý Ngọc Vân cảm giác có một luồng hơi lạnh chạy từ đầu tới chân, hẩn nhảy ra xa nói :

- Tôi không ham mê cái kia, cậu đừng lại gần tôi !

Trần Nam cười hi hi, sau đó hai người rủ nhau đi ăn sáng. Khi tới nhà ăn , thấy vô số học sinh đang chen chúc nhau, Lý Ngọc Vân cùng Trần Nam cảm thấy một trận nhức đầu : ” Chỉ chậm vài giây mà đông như vậy , làm sao còn cho người ta sống nữa chứ ? Bọn này, làm gì mà cứ như quỷ đói thế không biết ! ”

Thấy Trần Nam nói thế, Lý Ngọc Vân biết mình tốt nhất nên giữ im lặng, bằng không thì hẩn sẽ còn tiếp tục cãi nhải nói tiếp.

” Vân, thấy Ngô Thùy Chi ngồi bên kia không. Ài, nếu có thể cùng nàng ăn một bữa cơm thì tốt biết mấy !”

Trần Nam mang về mặt mê gái nhìn cô nàng Ngô Thùy Chi, Lý Ngọc Vân hiếu kỳ liếc nhìn sang, chỉ thấy Ngô Thùy Chi đang ngồi ăn ở bàn bên kia, ở bên cạnh nàng là Mỹ Hằng cùng với Thúy Kiều. Thùy Chi so nhan sắc không kém cạnh gì với Mỹ Hằng và Thúy Kiều cả, nhưng nàng thích cột tóc đuôi gà, làm cho vẻ bề ngoài trong hoạt bát lạnh lẽo hơn hẩn.

- Này, Đừng tìm chỗ nữa, chúng ta qua bên kia ngồi đi !

Lý Ngọc Vân kéo Trần Nam qua bàn Mỹ Hằng, bàn của nàng vẫn còn trống hai chỗ vừa vặn cho cả hai chen vào. Vì Thùy Chi ngồi đối diện với hai người Mỹ Hằng và Thúy Kiều, nên tự nhiên Lý Ngọc Vân tới ngồi bên cạnh Mỹ Hằng. Còn Trần Nam thì ngồi xuống bên cạnh Thùy Chi. Công nhân công phu về mặt của Trần Nam thuộc loại cao, khi này hẩn còn tỏ ra bộ mặt mê gái, thế mà lúc này lại làm ra khuôn mặt đạo mạo, cực kỳ trấn tĩnh. Kỳ thật bên trong nội tâm của Trần Nam đã nổi cuồng phong lâu rồi.

Lý Ngọc Vân mỉm cười nói với Thùy Chi :

- Xin tự giới thiệu, mình là Lý Ngọc Vân, còn đây là người bạn tốt, Trần Nam !

Trần Nam dùng ánh mắt cảm kích nhìn Lý Ngọc Vân, sau đó hẩn quay sang bắt chuyện với Thùy Chi. Không khí bữa ăn rất sinh động, mọi người vừa ăn vừa bàn tán vui vẻ, chốc chốc còn vang lên tiếng cười rôm rả.

Bất quá trong một góc khác trong căn tin, có hai người dùng ánh mắt âm trầm nhìn năm người Lý Ngọc Vân nói chuyện sinh động, trong đó có một người nói :

- Mẹ nó, Trương Thị Mỹ Hằng này không phải mệnh danh là người con gái băng giá sao. Mặc dù ta biểu hiện ra sao thì nàng cũng không thêm liếc mắt một cái, vậy mà hôm nay lại chủ động nói chuyện với tên khốn nọ thế ! Trương Khải, hai tên khốn kia là ai ?

- " Anh Kiệt, tên ngồi bên cạnh Mỹ Hằng gọi là Lý Ngọc Vân, còn thằng ở bên Ngô Thùy Chi là Trần Nam. Hai người đều học lớp 10A1, ta tuy không quen thuộc bọn hần nhưng sáng này bọn họ đá cầu làm ta không thể nào quên được. Nhất là tên Lý Ngọc Vân kia, kỹ thuật đá cầu thuộc hàng cao thủ, cả ta cũng không bằng. " Trương Khải nói.

Vốn mục tiêu của hần là Ngô Thùy Chi, còn Võ Kiệt thì lại coi trọng Trương Thị Mỹ Hằng. Bất quá cho dù cả hai cố gắng thế nào đi chăng nữa thì hai người đẹp không thêm để ý tới bọn họ. Bọn hần lại không thể dùng thủ đoạn cưỡng bức được, vì nghe đâu cha mẹ của hai nàng có chức vị rất lớn. Nhưng vừa rồi hần thấy hai người nói chuyện vui vẻ với Lý Ngọc Vân cùng Trần Nam, khiến cho ngọn lửa giận trong hai tên này bùng cháy dữ dội.

- " Mẹ , đá cầu thì hay lắm sao ? Tốt, ngày mai ta kéo với hai đứa nó một trận cầu. Bản thân ta muốn kiến thức xem bọn hần lợi hại cỡ nào, có hơn quán quân thế vận hội quốc gia hay không ? Hừ, dám kua gái với ta, quả thực muốn chết. Hi vọng bọn hần biết điều , bằng không ... " Võ Kiệt âm trầm nói.

Ăn cơm xong, tất cả mọi người giải tán trở về phòng học, trên đường đi Ngô Thùy Chi mỉm cười mà không phải cười nhìn bạn tốt Mỹ Hằng của mình.

Mỹ Hằng bị nàng xem thấ có chút không được tự nhiên, nói : " Đây, cậu nhìn mình gì mà kinh thế ? "

- " Cậu nói mình đang nhìn gì ? Còn không phải cậu có gian tình với tên Lý Ngọc Vân kia không ? Tại sao lại quen hần ? Tại sao tới bây giờ không nói với mình nghe ? " Ngô Thùy Chi mang vẻ mặt " Bà Tám " hỏi một lô một lốc câu hỏi.

- " Cũng không phải chỉ ăn cơm thôi sao, mình thấy hai người họ không tìm được chỗ ngồi nên gọi họ cùng ăn chung, có gì đâu phải ngạc nhiên chứ ?! " Mỹ Hằng có chút chột dạ , nàng biện ra lý do này ngay cả người ngốc cũng không thể tin.

- " Cậu cứ tiếp tục biện đi, mình phát hiện trong tim của cậu đang nhảy liên hồi vì một tình yêu sét đánh rồi ! Đúng không, mau mau thừa nhận đi. Dưới ánh mắt sáng như tuyết của quần chúng thì không ai có thể che dấu được ! "

Mỹ Hằng bị người bạn này bám lấy hỏi mãi, bất đắc dĩ đành phải kể lại chuyện ngày hôm qua, đương nhiên những tình tiết nhạy cảm như bị Lý Ngọc Vân ôm vào trong lòng thì nàng không dám nói ra, bằng không sẽ bị bà tám này cười nhạo mất.

- " Tốt, nhận xét đồng chí Mỹ Hằng khai báo thành thật nên sẽ được hưởng khoan hồng của pháp luật. Tạm thời mình bỏ qua cho cậu đấy ! Nhưng nghe cậu nói thì Lý Ngọc Vân kia cũng là người tốt thật, bất quá còn phải trải qua mười cửa ải nữa mới đến được bến tình yêu chân chính ! Hi hi ."

- " Quỷ nè ... Không thêm nói chuyện với cậu nữa, mình vào lớp đây ! " Thấy Ngô Thùy Chi nói tới chuyện đó, nhất thời làm cho Mỹ Hằng xấu hổ không che dấu được. Ngô Thùy Chi thấy nàng mắc cỡ, bèn cười nói :

- " Nếu Lý Ngọc Vân mà thấy bộ mặt thẹn thùng của cậu chắc không cầm lòng nổi đâu ! Hi hi "

Mỹ Hằng không thêm nghe Trúc Linh chọc quê nữa, nàng bước nhanh vào trong lớp học, ánh mắt quét ngang vị trí của Lý Ngọc Vân hầm hừ : " Đều tại tên đầu đất này mà ra cả ! Hừ ! "

14. Chương 14

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 14 : Gặp riêng cô chủ nhiệm

Nguồn: Tu Chân Giới

Ba tiết học nhàm chán cũng nhanh chóng trôi qua, Lý Ngọc Vân đang thu xếp đồ đạc chuẩn bị ra về thì Trịnh Thúy Kiều đi tới trước mặt hần, nói :

- Lát nữa em xuống phòng giáo viên, cô có chuyện muốn nói với em !

" Đến rồi , nàng muốn hưng sư vấn tội mình đây mà ! " Lý Ngọc Vân thầm cười khở, nhưng hần cũng nhanh chóng thu dọn xong. Lúc vừa bước ra cửa lớp hần liền thấy vẻ mặt lo lắng của Mỹ Hằng, hần bèn nói :

- Sao cô còn chưa đi về, kéo bác gái đứng trông đó.

- " Không, tôi theo anh xuống gặp cô chủ nhiệm. Dù sao thì chuyện hồi sáng cũng có một phần lỗi của tôi, vì tôi đã quên không gọi anh dậy ! " Mỹ Hằng khá quan tâm tới Lý Ngọc Vân. Hần thầm cảm động, bèn cười nói :

- Không có gì đâu ! Cô Vân chỉ nói chuyện một chút mà thôi, cũng không bị trừ điểm hay hạ bậc hạnh kiểm gì cả, cô đừng quá lo ! Mau đi về thôi kéo hai bác trông !

Mỹ Hằng do dự một chút liền quay người đi về, Lý Ngọc Vân chờ tới khi bóng hình của nàng khuất khỏi tầm mắt mới quay người đi về phòng giáo viên. Phòng giáo viên đặt ở tầng một, lúc này trong phòng không có ai ngoại trừ Trịnh Thúy Vân. Nàng còn đang làm cho xong vài bộ hồ sơ học sinh trong lớp, nhưng cá biệt có một bộ hồ sơ được nàng để riêng, mà chủ nhân của nó không phải ai khác mà chính là Lý Ngọc Vân.

Lý Ngọc Vân bước tới trước cửa phòng giáo viên, tiện tay gõ ba tiếng báo hiệu cho nàng biết mình đã tới. Thúy Kiều từ trong suy tư tỉnh lại, thấy Lý Ngọc Vân đang cười cười đi về phía mình, liền chỉ vào ghế sofa đối diện, nói :

- Em ngồi xuống đây đi, cô có vài lời muốn nói với em !

Nàng nói xong liền đẩy bộ hồ sơ của Lý Ngọc Vân tới trước mặt của hần, sau đó hỏi :

- Ai làm cho em hồ sơ này ? Vì sao không có tên phụ huynh ?

Lý Ngọc Vân nhất thời không biết nói gì , chẳng lẽ lại nói hồ sơ này do Ám Kiếm tạo thành ? Chuyện này cũng hù chết người đi thôi. Hần suy nghĩ vài giây liền biện ra một lý do chính đại :

- Từ nhỏ em đã mồ côi cả cha lẫn mẹ, hồ sơ này tự em làm. Cô có ý kiến gì không ?

Thúy Vân dùng ánh mắt dò xét, nàng nhìn Ngọc Vân gần hai phút để phát hiện xem hần có nói dối hay không, sau một lúc mới nói :

- Vậy cứ cho là em tự làm hồ sơ đi, chuyện này coi như xong ! Nhưng về vấn đề học tập của em, cô đã xem qua thành tích học cấp hai của em. Tuy rằng em xếp loại giỏi nhưng cũng không nên chủ quan, vì kiến thức cấp ba khác xa với kiến thức ở cấp hai. Dưới cấp hai em là học sinh giỏi nhưng chưa chắc lên cấp ba em có còn giữ vững danh hiệu ấy hay không ? Cô nói thế em hiểu chứ ?

Lý Ngọc Vân im lặng nhìn chăm chăm nàng, sau đó mới gật gật đầu tỏ vẻ đã nghe rõ lời của nàng. Chứ thật ra lúc này hần đang thầm mong nàng nói nhanh một chút. Thúy Kiều thấy nam sinh này rất biết nghe lời, nên cũng không ép buộc hần ở lại quá lâu, nàng nói thêm vài lời căn dặn nữa liền cho hần ra về. Lý Ngọc Vân bước ra khỏi phòng giáo viên, nội tâm thở phào nhẹ nhõm

- " Người ta nói đừng bao giờ đắc tội phụ nữ, vì một người phụ nữ bằng năm trăm con vịt, sẽ làm cho bạn điếc tai, rồi loạn hệ thần kinh và cuối cùng là tâm thần phân liệt ! "

Lý Ngọc Vân cảm thấy không nên đắc tội Thúy Kiều, hần dự ứng với việc ngồi nghe nàng lải nhải lải nhải rồi !.

Dưới ánh nắng gay gắt của mặt trời lúc ban trưa, dưới một tán cây bàng rậm rạp cành lá, có một nam học sinh, đầu đội nón lưỡi trai màu xanh biển, lưng đeo cái ba lô màu đen, có chút ngả màu. Người này đang nhìn chăm chú bảng quảng cáo trước căn nhà đối diện, có nội dung như sau :

- ” Cần tuyển 10 bảo vệ, độ tuổi từ 16 tới 30 tuổi, ngoại hình cao 1m75 trở lên, yêu cầu ứng cử viên phải biết võ thuật. Mức lương theo thỏa thuận. Thời gian làm việc : Theo ca , Ca 1 từ 7h tới 11h, ca 2 từ 11h tới 17h, ca 3 từ 17h tới 22h .

Xin liên hệ tới công ty TNHH Hữu Nghị, số xx, đường xx để biết thêm chi tiết. ”

Lý Ngọc Vân đứng nhìn tờ rơi quảng cáo, hần khê trầm ngâm rồi quyết định tới công ty này hỏi thử xem, dù gì thì hần cũng phải đi làm kiếm tiền. Lý Ngọc Vân đi bộ tới văn phòng của công ty TNHH Hữu Nghị là lúc 14h chiều. Người trực bên trong là một người đàn ông trung niên, nước da rám nắng, khuôn mặt chữ điền. Anh ta thấy Lý Ngọc Vân đi vào liền đứng dậy chào hỏi :

- Chào cậu !

- ” Chào anh, tôi thấy tờ rơi giới thiệu công ty đang cần tuyển bảo vệ nên tới đây xin đăng ký ! ” Lý Ngọc Vân vẽ mặt thật thà nói ra ý định của mình.

Người đàn ông trung niên ồ lên một tiếng, rồi đưa tay ra hiệu cho Lý Ngọc Vân ngồi xuống ghế sofa tiếp khách, rồi dùng ánh mắt lấp lánh tinh quang quan sát kỹ Lý Ngọc Vân.

Lý Ngọc Vân cảm thấy không thích ứng khi bị người khác soi mói mình. Nhưng người trung niên lúc này liền mỉm cười nói :

- Tốt ! Tôi là Trương Chí Tài ,quản lý ở đây, cậu cứ gọi là anh Tài là được. Cậu có thể làm việc thử một tháng, nếu trong một tháng cậu hoàn thành tốt công việc thì tôi sẽ tiến hành ký hợp đồng chính thức với cậu . Còn nếu không thì tôi cũng trả cho cậu hai triệu, coi như tiền công tháng đó. Dù gì hai ta vẫn hợp tác vui vẻ !

Lý Ngọc Vân suy ngẫm một tiếng rồi gật đầu đồng ý, nói :

- Được, buổi sáng tôi bận đi học, vậy tôi xin đi làm vào ca 2 vậy !

Trong ánh mắt Trương Chí Tài lóe ra tia tán thưởng, nói :

- Cậu đi theo tôi nhận đồng phục . Bắt đầu từ ngày mai cậu sẽ nhận việc tại vũ trường Hạ Lan, đây là địa chỉ của công ty. Cậu cứ tới đó , nói với người quản lý vũ trường là nhân viên của công ty tôi gửi tới.

Lý Ngọc Vân gật đầu, hần liền đi theo Trương Chí Tài nhận ba bộ đồng phục bảo vệ rồi cáo từ rời đi. Trong lòng Lý Ngọc Vân thầm vui vì tìm công việc không quá mức khó khăn lắm, thế là có thể kiếm tiền.

15. Chương 15

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 15 : Người quen

Nguồn: Tu Chân Giới

Lúc Lý Ngọc Vân về tới nhà gần bốn giờ chiều, hần nói chuyện phiếm với thím bảy vài ba câu, thì bỗng dưng có một bàn tay nhỏ nhắn vỗ vai của hần, một giọng nói dễ mến truyền tới :

- Này, sao anh đi học về trễ thế ?

Người này không phải ai khác mà là Trịnh Thúy Vân, ở nhà nên nàng mặc quần áo khá mát mẻ, đôi cánh tay trắng muốt lộ hẳn ra bên ngoài, mái tóc dài được cột gọn lên càng làm cho gương mặt trái xoan thêm xinh đẹp. Lý Ngọc Vân xoay người lại, mỉm cười nói :

- " Tôi còn phải đi kiếm việc làm thêm nữa. Dù gì tôi cũng phải kiếm cơm nuôi sống bản thân mình nữa chứ ! " Nói xong hắt liền nhún vai, bộ dáng bất đắc dĩ cực kỳ.

Thúy Vân khẽ trề môi, nhưng nàng biết Lý Ngọc Vân nói không sai. Nàng cũng quen với việc này kể từ khi hắt chuyển nhà tới đây. Sau đó nàng nhìn hắt nói :

- " Hồi sáng anh làm tôi ngưỡng mộ quá đi ! Kể cả chị của tôi anh cũng dám chọc ! Hi hi, chị tôi liệt tên anh vào sổ đen của bà rồi đó , cẩn thận lại ăn vài cái trứng vịt đó ! Hi hi "

Lý Ngọc Vân tròn mắt, nói :

- " Ách ! Chị cô ?! Tôi có quen chị cô đâu ? Sao lại thù oán tôi ?! "

Thúy Vân cười cười, vẻ mặt có chút gian xảo nhìn hắt, nàng còn muốn nói gì nữa thì bị một thanh âm từ trong nhà vang ra :

- " Vân, em nói linh tinh gì đó ! Cẩn thận chị may kín miệng cho em chữa cái tật mách lẻo hay không ! "

Lúc này, cửa rào nhà Thúy Vân hé mở, một người con gái cao ráo, mái tóc dài thướt tha đi ra. Lý Ngọc Vân tròn mắt nhìn nàng, trên vẻ mặt mang theo niềm kinh ngạc !

Người này chính là Trịnh Thúy Kiều, cô giáo chủ nhiệm lớp hắt !

Lý Ngọc Vân vỗ vỗ trán, hắt sao lại không để ý ra chứ ? Hai người cùng mang họ Trịnh, một là Thúy Vân, một là Thúy Kiều, hai cái tên này không phải chị em trong Truyện Kiều của Nguyễn Du hay sao >!

Lúc này, Trịnh Thúy Kiều đã đi tới trước mặt hắt, giọng nói mang theo chút ghen tức, nói :

- " Thế nào ? Cậu không ngờ là tôi chứ gì ? Hừ hừ, mai một cậu mà không học hành đàng hoàng thì đừng trách tôi ! "

Lý Ngọc Vân nhất thời sửng sốt, sau đó lúng túng đáp :

- " Cái này , cô Vân ... à, không, chị Vân. Sau này tôi sẽ không ngủ gật trong lớp nữa, chị tin tôi chưa ? "

Trịnh Thúy Kiều dùng ánh mắt lườm lườm hắt, sau đó nói :

- " Cậu biết thế là tốt, thôi tôi đi đây ! "

Nàng nói xong liền kéo Thúy Vân vào trong nhà, hai chị em bàn luận cái gì đó mà cười tươi như hoa. Lý Ngọc Vân nhìn theo mà cười khổ, không ngờ sát tinh lại cạnh nhà mình mới chết chứ !!!

Buổi tối, Lý Ngọc Vân lại xếp bằng trên giường bắt đầu tu luyện tâm pháp Vô Sương Quyết.

Mưa nửa đêm trên phố vắng, dưới ánh đèn đường vàng vọt, có một người đang lầm lũi bước đi. Hắt ăn mặc rất kỳ quái, cả toàn thân được bao trùm trong chiếc áo choàng đen kín mít, chỉ có chừa lại duy nhất một đôi mắt. Ánh mắt của hắt rất lạnh, lạnh giá và không có chút sức sống. Hắt bước đi từng bước, nhịp nhàng và không một tiếng động.

Hắt dừng chân trước một căn biệt thự xinh đẹp, đôi mắt lạnh lẽo nhìn lướt qua một loạt kiến trúc bên trong, rồi thì thào nói :

- " Người tưởng sẽ trốn thoát khỏi tay ta sao ! Khắc khắc khắc khắc "

Hắt cười rú lên một cách man dại, tiếng cười như ma chê quỷ khốc vang vọng khắp không gian.

" Rầm ! Rầm ! "

Tiếng sấm nổ vang rền cắt ngang giọng cười của hắt, hắt tức giận phun ra một bãi nước bọt, xoay người bước đi.

Trời vẫn mưa, từng luồng gió lạnh lẽo thổi mang theo hơi ẩm của đất trời.

16. Chương 16

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 16 : Đột phá

Nguồn: Tu Chân Giới

Lý Ngọc Vân đang ngồi xếp bằng trên giường tu luyện tâm pháp Vô Sương Quyết. Nhưng lúc này trong phòng của hắn đang diễn ra một cảnh tượng kỳ lạ. Xung quanh cơ thể Lý Ngọc Vân có vô số sợi tơ vô sắc xoay tròn lại với nhau, tựa như đang kết thành một cái kén màu trắng bạc. Cái kén lúc đầu còn mờ nhạt, nhưng từ từ lại càng hóa thành thực chất, có thể nhìn bằng mắt thường được.

Không khí xung quanh tựa như thác lũ tràn vào phòng ngủ của hắn, từng luồng hơi lạnh phả ra làm đông cứng hơi nước bên ngoài.

Lúc này Lý Ngọc Vân đang lâm vào một tình trạng cực kỳ thống khổ, hai dòng khí nóng và lạnh trong cơ thể hắn đang chạy loạn, phá hoại mọi tổ chức nội tạng bên trong hắn. Lúc đầu vì Lý Ngọc Vân mong muốn đẩy nhanh tiến độ tu luyện nên đã cố chấp tăng số lần vận chuyển của hai dòng khí này. Tuy rằng việc đó có thể đẩy mạnh tốc độ tu luyện Vô Sương Quyết của hắn lên nhiều lần nhưng ” Dục tốc bất đạt ” . Trong một lần sơ ý hắn không kịp khống chế được lộ trình vận chuyển, và thế ra dẫn tới tình cảnh này đây ! Hai dòng khí trong cơ thể của hắn vận hành một cách hỗn loạn mất kiểm soát !

-” Mình không phải bị tẩu hỏa nhập ma trong truyền thuyết ấy chứ ? Mẹ nó ! ” Lý Ngọc Vân thầm mắng mình một câu. Hắn đang dùng toàn bộ tinh thần để cố gắng áp chế sự cuồng loạn bên trong cơ thể . Hai luồng khí nóng và lạnh mang tính chất đối nghịch lẫn nhau , nên mỗi khi chúng hội tụ liền mang theo sức công phá khủng khiếp.

Lý Ngọc Vân không biết làm sao hơn ngoài việc cố gắng đưa hai luồng khí tức về đúng lộ tuyến của mình, một mặt khác vừa cố gắng chịu sự đau đớn tới tận tận gan ruột.

- ” Này anh ngốc kia, tại sao lại để xảy ra tình trạng như vậy hả ? Mau mau dừng việc luyện công ngay ! ” Lúc này, giọng nói của Kim Nhi vang lên bên tai hắn.

Lý Ngọc Vân dùng tâm thần liên lạc với nàng : - ” Tôi tôi phải làm sao ... để dừng lại ”

Kim Nhi mang vẻ mặt trịnh trọng, nàng liền đi tới một căn phòng, vừa đi vừa nói : ” Một lát nữa tôi sẽ khống chế quyền điều khiển cơ thể của anh. Anh chỉ cần ngồi yên và chịu đựng một lát là ổn ngay thôi ! ”

Nàng nói xong liền nhấn nút khởi động, nhất thời một luồng sóng năng lượng phóng ra từ Kim Cầu lan tỏa khắp toàn thân Lý Ngọc Vân. Luồng năng lượng này rất nhanh đã chiếm lấy quyền kiểm soát từ não bộ và đi vào bên trong cơ thể, bắt đầu một cuộc đàn áp hai phần tử nổi loạn - hai dòng khí nóng và lạnh kia !

Tức thì , trong cơ thể Lý Ngọc Vân vang lên từng thanh âm nho nhỏ, tần số càng lúc càng nhiều hơn. Khuôn mặt của hắn vặn vẹo dữ dội, từng giọt mồ hôi xuất hiện nhưng rất nhanh bị không khí bên ngoài đông cứng lại.

Thời gian cứ thế trôi qua, tới tận lúc bình minh thì mới đình chỉ . Bên trong lồng kén bằng băng, Lý Ngọc Vân với khuôn mặt mệt mỏi đang thở dốc liên hồi. Cảm giác đau đớn tới qua làm cho hắn sợ hãi, tựa như chết đi sống lại vậy ! Lý Ngọc Vân hít thở sâu vài nhịp nhằm bình ổn cảm xúc đang run rẩy của mình, sau đó bắt đầu quan sát xung quanh.

- ” Ách ! Sao lại có cái lồng này vậy ! ” Lý Ngọc Vân vươn tay sờ sờ bốn phía, một cỗ cảm giác lạnh lẽo truyền tới.

- " Cái lồng này lạnh quá vậy ! Hình như được làm nên từ băng. Mà sao nó lại xuất hiện ở đây, và mình sao bị nhốt vào bên trong ?! " Lý Ngọc Vân không hiểu chuyện gì đã xảy ra, hẩn ngơ ngác một hồi thì liền bị một thanh âm đánh thức :

- " Này anh ngốc kia, suýt chút nữa tôi bị anh hại chết ! Hừ ! " Kim Nhi xuất hiện trước mặt hẩn, trên gương mặt xinh đẹp của nàng mang theo vài phần mệt mỏi, hậm hực trách móc Lý Ngọc Vân.

Lý Ngọc Vân cảm kích nhìn nàng, nói :

- " Thật xin lỗi, tôi chỉ muốn tăng nhanh tốc độ tu luyện nên mới gây ra chuyện như thế ! Dù sao cũng cảm ơn cô đã cứu tôi lần nữa ! "

Kim Nhi xua xua tay, nói : " Coi như anh biết điều nên tôi cũng bỏ qua cho anh ! Anh mau chóng thoát khỏi chỗ quái quỷ này đi, lạnh chết khiếp đi được ! "

- " Nhưng tôi không biết cách thoát ra sao nữa ! Chắc đợi một lúc băng tan rồi ra vậy !" Lý Ngọc Vân lắc đầu, hẩn không biết vì sao mình lại bị nhốt bên trong này nữa ?!

Kim Nhi đưa tay vỗ vỗ trán, nói : " Cái lồng băng này là do anh làm ra chứ ai ! Trong lúc anh bị tẩu hỏa nhập ma nên đã vô tình thúc đẩy quá trình hấp thu linh khí trong trời đất. Với lại đặc tính của Vô Sương Quyết khá đặc biệt, có thể ngưng tụ hơi nước thành trạng thái băng tuyết. Chuyện này lát nữa tôi sẽ giải thích kỹ sau, nhưng bây giờ anh nhanh chóng vận dụng tâm pháp Vô Sương Quyết mà hấp thu lớp băng này, tất cả đều là linh khí đó ! Nó không chỉ đề cao công lực của anh mà còn giúp cho anh đột phá tầng thứ nhất trong tâm pháp Vô Sương "

Kim Nhi nói xong liền hưng phấn vỗ tay, trong mắt lóe ra ánh sáng vui sướng. Nàng vì sao lại vui sướng, vì một khi Lý Ngọc Vân đột phá xong tầng thứ nhất là nàng có thể tự do đi ra thế giới bên ngoài rồi, sẽ có rất nhiều trò vui đây !

Lý Ngọc Vân gật đầu, sau đó nhanh chóng bắt tay hấp thu. Chỉ khoảng chừng nửa giờ thì khối kén băng đã được hấp thu hoàn toàn.

- " Oanh ! " Trong đầu Lý Ngọc Vân vang lên một tiếng nổ , sau đó có vô số chữ viết xuất hiện trong não của hẩn

- " Vô Sương Quyết ! " ba chữ xuất hiện bên trong tâm trí của Lý Ngọc Vân, Lý Ngọc Vân tập trung toàn bộ tinh thần đọc những chữ phía dưới . Phía dưới chính là toàn bộ tâm pháp, cũng như các bước tu luyện, tất cả đều được viết rõ ràng . Lý Ngọc Vân xem xong liền biết được, hóa ra lâu nay hẩn tu luyện chỉ coi như điều kiện ban đầu mà thôi, thật ra chưa bước chân vào tầng thứ nhất của Vô Sương Quyết gì cả.

Lý Ngọc Vân càng xem càng kinh ngạc không thôi, thậm chí phải quyết tâm tu luyện đại thành công pháp này mới được. Bởi lẽ nó quá mức bá đạo.

Lý Ngọc Vân tỉnh lại, hẩn thấy Kim Nhi đang dùng ánh mắt tò mò nhìn mình liền hỏi :

- Cô làm gì vậy ? Mặt tôi dính nhọ à ?

Kim Nhi không đáp mà hỏi hẩn :

- Anh không kỳ quái vì sao tôi lại có thể ở bên ngoài sao ?

Lý Ngọc Vân lúc này mới để ý tới, vì bởi lẽ đây chính là phòng ngủ của hẩn, còn Kim Nhi thì đang ngồi ở trên giường. Hẩn liền hét to một tiếng rồi chạy thẳng vào trong nhà tắm, lúc này trên người hẩn chỉ có mặc duy nhất cái quần lót mà thôi !

Kim Nhi khẽ trề môi, lầm bầm nói : " Làm như tôi chưa từng thấy sao ? Lúc trước tôi đã xem kỹ hết cả rồi ."

17. Chương 17

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 17 : Lần thứ hai gây chuyện.

Nguồn: Tu Chân Giới

Lý Ngọc Vân xem thời gian, còn ba phút nữa là vào tiết một. Hắn nhanh chóng thay đồ rồi chạy xuống nhà.

- Tin ! Tin ! Tin !

Trong lúc Lý Ngọc Vân khóa cửa nhà, thì tiếng còi xe vang lên sau lưng hắn, một giọng nói dễ thương vang lên : ” Sao cậu đi học trễ vậy ! Mau lên le tôi chở đi cho nhanh ! ”

Người này chính là Trịnh Thúy Kiều, nàng vừa dắt xe ra chuẩn bị đi làm liền thấy cậu học sinh Lý Ngọc Vân cũng vừa bước ra khỏi nhà nên nhất thời có lòng tốt gọi hắn. Lý Ngọc Vân mỉm cười rồi leo lên xe, cả hai người đi chung tới trường.

Nhờ vì hắn đi theo Trịnh Thúy Kiều nên bác bảo vệ không làm khó dễ hắn, Lý Ngọc Vân cảm ơn một tiếng rồi phóng chạy như bay lên lớp học.

- ” Phù may quá, giáo viên còn chưa lên lớp ! ” Lý Ngọc Vân ngồi vào trong bàn, mỉm cười nói với Mỹ Hằng. Mỹ Hằng liền hỏi vì sao hắn đi học trễ như vậy, hắn chỉ qua loa đáp vài câu. Lúc này thì cô giáo cũng lên lớp bắt đầu buổi học sáng nay.

Tới giờ nghỉ giải lao, Trần Nam đi tới vỗ vai Lý Ngọc Vân nói :

- Vân này, hôm nay chúng ta đi đá cầu độ chứ ! Hồi sáng này mấy người tớ bị bọn lớp 10A22 đá thua tới tấp, lát nữa cậu phải thay tớ đòi lại vốn nhé !

Lý Ngọc Vân liền nói :

- Mình còn chưa ăn sáng, đợi lát nữa mình mua ổ bánh mì gặm tạm rồi đi đá cầu cho !

Trần Nam liền lôi kéo Lý Ngọc Vân xuống dưới sân trường. Bên dưới sân đá cầu lúc này đã tụ tập khá đông nam sinh , trong đó có ba người mặc số hiệu lớp 10A22. Ba người này vẻ mặt âm trầm nhìn nhìn chung quanh, khi thấy Trần Nam cùng Lý Ngọc Vân đi xuống thì nói khề gì đó với nhau.

Khi Lý Ngọc Vân tới sân đá cầu, thì hai lớp đã chia phe với nhau hẳn hoi. Bên lớp 10A22 là ba người nam sinh họ bắt thành một tổ, còn bên lớp của hắn gồm Lý Ngọc Vân, Trần Nam cùng Nguyễn Tuấn Tú lập thành một tổ. Hai bên đưa ra quy luật cơ bản, đá cầu 5 trái, đội nào thắng trước ba trái là thắng !

Lý Ngọc Vân mỉm cười, hắn còn chưa khởi động buổi sáng đây, nên tận dụng giờ vận động gân cốt một chút. Lượt đầu tiên do đội lớp 10A22 phát cầu, một nam sinh vốc người cao ráo đứng cuối sân phát cầu, người này chính là Võ Kiệt.

Võ Kiệt từng đoạt huy chương vàng môn đá cầu quốc gia, lực chân của hắn rất mạnh và sở trường lớn của hắn là những trái phát cầu lốc xoáy làm cho đối thủ không kịp trở tay. Võ Kiệt phát cầu nhằm ngay người Lý Ngọc Vân, trái cầu mang theo tiếng rít gào phóng tới trước mặt chàng.

Lý Ngọc Vân khề xoay người, chân phải móc ra đằng sau đỡ được trái cầu. Trái cầu tăng lên một nhịp lên cao, Lý Ngọc Vân thuận thế bật chân trái lên trước , tung một cú vô lê tấn công trái cầu ngược sang sân lớp 10A22.

Lý Ngọc Vân tung chân với lực đạo rất chuẩn, cầu bay xéo xuống một góc bốn mươi độ cắm xéo đường biên sân bên kia. Đội của Võ Kiệt không kịp trở tay đành trở mắt nhìn Lý Ngọc Vân ghi điểm !

- " Mẹ nó " Võ Kiệt chửi một câu, hấn không ngờ Lý Ngọc Vân này lại tấn công mạnh như thế nên nhất thời dè dặt bỏ sự khinh thị trong lòng. Hấn giơ tay làm một động tác, yêu cầu bạn của mình lui về phòng thủ để hấn tiến lên tấn công. Rất nhanh, lượt cầu thứ hai được phát từ đội 10A1, người phát cầu là Trần Nam

Trần Nam phát cầu với một góc độ rất khó đoán, cầu bay tầm thấp với một tốc độ cao, hướng cánh tay Trương Khải mà đến. Võ Kiệt hình như đã đoán trước sự việc xảy ra nên phản ứng rất nhanh, hấn lướt người sang, dùng đùi tăng trái cầu lên cao sau đó búng lên một nhịp thân hình liền lơ lửng trong không trung. Võ Kiệt thuận thế giơ cao chân phải, một cú đập cầu kinh thiên phát ra, nghe trong đó có lẩn lẩn tiếng sấm động !

" Soạt ! " Trái cầu dưới sức công phá của Võ Kiệt cắm thẳng vào mặt Trần Nam rồi vỡ vụn. Trần Nam bùm mắt trái lại, máu tươi chảy ra từ khóe mắt !

Võ Kiệt cười đắc ý, vẻ mặt mang theo chút khiêu khích nhìn Lý Ngọc Vân, nói :

- Hừ, một đám cóc nhái mà cũng đòi ăn thịt thiên nga ! Biết điều thì mau mau tránh xa Mỹ Hằng ra. Cả mày nữa, nếu không thì mày cũng có số phận như thằng đó mà thôi !

Lý Ngọc Vân khê tức giận, : " Hừ, dám chọc tức ông ! Ông ày biết tay ! " Bây giờ thì Lý Ngọc Vân nổi quạo rồi, hấn còn chưa kịp ăn sáng liền tham gia đá cầu, vốn dĩ tưởng đá vài hiệp rồi xong, ai dè đâu xuất hiện một tên kiêu ngạo tới vậy, vừa làm bị thương Trần Nam lại còn khiêu khích hấn !

Võ Kiệt là phát cầu trước, cầu bắn mạnh tới trước người Tuấn Tú làm cho hấn có chút lúng túng, nhưng hấn phản xạ cũng nhanh, liền dùng đùi đỡ lấy trái cầu rồi chuyển sang cho Lý Ngọc Vân. Lý Ngọc Vân bay người lên cao, chân phải tung ra một cú santo tuyệt đẹp tấn công trái cầu sang đội bên. Cầu bay với vận tốc cao đánh thẳng vào đầu Võ Kiệt. Vì Lý Ngọc Vân vừa mới đột phá tâm pháp Vô Thương Quyết, cộng với lúc này hấn đang bực tức vì sự kiêu căng của Võ Kiệt nên chân phải dùng lực rất mạnh.

Võ Kiệt thấy trái cầu bay với tốc độ ánh sáng đánh tới, hấn muốn nghiêng đầu né tránh nhưng đã muộn.

- " Bộp ! "

Trái cầu vỡ tan thành từng mảnh vụn bay tán loạn trong không trung, kèm theo là một đạo vệt máu đỏ tươi bắn ra từ trán Võ Kiệt. Lúc này toàn thân Võ Kiệt vô lực ngã xuống đất !

- " Á ! Có người bị thương, mau gọi thầy giám thị tới ngay ! " Không biết ai là người đầu tiên la lên, sau đó đám nam sinh vây xung quanh liền tản ra gọi người tới cấp cứu. Lý Ngọc Vân nhanh chóng kéo Trần Nam chuồn theo bọn họ.

Trần Nam vừa chạy vừa nói :

- Đại ca, anh gây ra chuyện lớn rồi !

Lý Ngọc Vân biết mình nhất thời nổi nóng , không kìm chế được cảm xúc nên không nói gì cả, hấn kéo Trần Nam chạy như bay lên lớp sau, rồi nói :

- Nếu lát nữa phòng giám thị có hỏi thì cứ nói tở làm, cậu đừng xen vào chuyện này !

Võ Thành Nhân đang ở trong công ty liền nghe thấy điện thoại vang lên.

- Alo , cho hỏi đây có phải là ông Võ Thành Nhân, phụ huynh của em Võ Kiệt, hiện đang học ở lớp 10A22 không ạ ?

Võ Thành Nhân là một thương nhân trên thương trường nhiều năm, tài ăn nói đã thuộc hàng cao thủ. Hấn liền đáp lại :

- Phải, là tôi. Không biết cô gọi tôi có chuyện chi ?

Người bên kia nói : " Ông Thành, trong giờ ra chơi con trai của ông bị thương, hiện đang trên đường đưa tới bệnh viện quận Gò Vấp. ... "

- " Sao , con tôi bị thương à ? Có nặng lắm không ? Tốt tốt, cảm ơn cô. Tôi lập tức đi ngay ! " Võ Thành Nhân hốt hoảng cúp điện thoại, sau đó ông gọi cho thư ký riêng của mình báo hủy bỏ các cuộc họp chiều nay rồi tức tốc lái xe tới bệnh viện.

Ngay khi hấn tới bệnh viện thì cũng vừa lúc Võ Kiệt được đưa vào phòng hồi sức, Võ Thành Nhân thấy con trai nằm mê mang trên giường như thế, trong tim liền quặn đau. Hấn hỏi bác sĩ trưởng khoa :

- Bác sĩ, con tôi có bị sao không ?

Bác sĩ trưởng khoa lắc đầu, gương mặt lộ ra một nụ cười an ủi :

- Ông cũng đừng quá lo lắng, cháu bị chấn thương nhẹ vùng não và hôn mê mà thôi ! Khoảng tối nay sẽ tỉnh lại và không để lại di chứng gì cả !

Võ Thành Nhân nghe thấy vậy liền thở vào nhẹ nhõm, hấn liền bắt tay cảm tạ vị bác sĩ trưởng khoa rồi đi tới nhìn con trai của mình. Võ Thành Nhân ngồi như thế một lúc lâu, rồi hấn mới lấy điện thoại gọi ột người :

- Alo, cậu điều tra rõ cho tôi ngày hôm nay Võ Kiệt đã gây sự với ai !

Bên ngoài cổng bệnh viện, một người đàn ông mặc áo khoác đen ngồi lên chiếc S.67 chạy đi !

Sau giờ ra chơi, Lý Ngọc Vân lần thứ hai được Trịnh Thúy Kiều " mời " lên phòng giáo viên. Nàng rất bất mãn với việc trong hai ngày đi học mà Lý Ngọc Vân đã gây chuyện, điều này làm cho nàng cảm thấy rất bức mình và có vài đồng nghiệp đã nhận xét kỹ năng quản lý lớp học của nàng không được cao. Ngay khi Lý Ngọc Vân vừa bước vào phòng liền nghe thấy tiếng của Thúy Kiều quát lên :

- Cậu một ngày không gây chuyện là không sống được hả ? Tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu còn gây thêm một chuyện nào nữa thì đừng trách tôi hạ bậc hạnh kiểm của cậu đấy ! "

Lý Ngọc Vân nhún nhún vai, nói :

- Chị Kiều à, chuyện này không phải tôi cố ý. Đâu ai biết được trái cầu đó bay vào tên kia được đâu !

- Cậu còn mở miệng nói được sao ?! Vậy tại sao lúc đó cậu không nhẹ chân một chút chứ ? Bây giờ gây ra chuyện rồi, lỡ như phụ huynh Võ Kiệt thưa chuyện này với ban giám hiệu nhà trường thì coi như cậu bị đuổi học là cái chắc !

Lý Ngọc Vân cười cười, thầm nghĩ : " Ban giám hiệu có mười lá gan cũng không dám đuổi tôi đi đâu ! Chỉ sợ người họ đuổi đầu tiên là tên gốc Võ Kiệt kia !". Nhưng hấn cũng biết Thúy Kiều vì lo lắng ình, nên chân thành nói :

- Chị Kiều cũng đừng quá lo, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu ! Dù sao thì cũng do tên Võ Kiệt kia gây sự trước mà ... ! Tôi chỉ vì muốn trả thù cho bạn nên mới xúc động như thế , chị cũng đừng

Thúy Kiều cảm tức nhìn Lý Ngọc Vân, nàng quát lên :

- Đúng ! Cậu không sai thì tôi sai , được chưa ?! Cậu đi ra ngoài cho tôi !

Nàng nói xong liền cầm cuốn sổ ghi đầu bài ném tới người hấn. Lý Ngọc Vân nhanh chân chuồn lẹ khỏi phòng.

" Rầm ! "

Cuốn sổ mất mục tiêu đập lên cánh cửa một tiếng, Lý Ngọc Vân bị dọa giật nảy mình : " Đúng là cọp mẹ phát uy a ! " Hấn nhanh chân chuồn thẳng lên lớp học.

Trong phòng, Trịnh Thúy Kiều nhìn cuốn sổ nằm dưới đất mà cảm tức, trong mắt lóe lên tia oán hận cùng với vài tia lo lắng !

* Đỉnh Chính *

Tác giả thành thật xin lỗi vì sai vị trí chị em Thúy Kiều và Thúy Vân, vậy bắt đầu từ chương truyện này về sau.

Cô giáo chủ nhiệm là Trịnh Thúy Kiều

Và cô học sinh em của cô giáo chủ nhiệm là Trịnh Thúy Vân ...

Mọi người để ý lại ỉnh nhé.

Thân !

18. Chương 18

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 18 : Thử thách đầu tiên

Nguồn:

Cuối giờ học, Lý Ngọc Vân nhanh chóng thu xếp đồ đạc rồi cáo từ Mỹ Hằng đi trước. Hấn vội vã chạy về nhà thay đồ đi làm thêm, vì chiều hôm nay bắt đầu buổi làm đầu tiên của mình, hấn không thể gây ấn tượng xấu được !

Lý Ngọc Vân thay bộ đồ bảo vệ bước ra cổng lại vừa lúc gặp phải Trịnh Thúy Kiều lái xe về nhà, nàng vừa liếc mắt liền thấy ‘ ông trời con ’ này đang xoay lưng núp núp mình. Thúy Kiều xuống xe, đi tới gần hấn nói :

- Bây giờ cậu có rảnh không ? Cậu theo tôi vào nhà, tôi có chút chuyện muốn nói với cậu.

Lý Ngọc Vân xem thời gian, còn hơn một tiếng rưỡi nữa mới tới giờ làm việc, nên hấn gật đầu đáp ứng nàng. Hai người đi chung vào trong phòng khách, Thúy Kiều mời hấn ngồi xuống rồi nàng tự chọn cái ghế ngồi đối diện. Thúy Kiều mở miệng nói trước :

- Bây giờ không phải trong trường nên cậu không nên căng thẳng, cứ xem đây là cuộc trò chuyện của chị và em nhé ! Nghe em nó nói cậu sống một mình à ? Hình như cậu sắp sửa đi làm thêm thì phải ?

Lý Ngọc Vân mỉm cười, lúc này hấn đã lấy lại sự tự tin trước bà cô này rồi :

- Đúng vậy, mấy năm nay tôi tự mình kiếm tiền lo cho bản thân ! Dù sao thì công việc này cũng quen thuộc với tôi .

Thúy Kiều ngạc nhiên, nói :

- Cậu nói làm bảo vệ à ? Cậu cũng biết võ thuật ?

- ” Có học qua, cũng đủ tự bảo vệ bản thân ” Lý Ngọc Vân thật thà đáp. Thúy Kiều gật gù đầu, xem ra cậu học sinh này cũng không phải người không biết suy nghĩ, nàng liền nói :

- Vậy cậu đi làm có gần không ? Dù sao cũng đừng vì kiếm tiền mà bỏ lỡ việc học hành, nhất là lên cấp ba thì chương trình học nặng hơn hẳn cấp hai. Cậu phải ráng thu xếp học tập, nếu có chỗ nào không hiểu thì có thể qua đây hỏi tôi, tôi sẽ chỉ cho cậu !

Lý Ngọc Vân gật đầu đáp ứng, nhưng trong lòng hấn thầm nói : ” Có cho tiền cũng không dám qua gặp bà cô này đâu ! Mắc công lại chọc giận cô nàng nóng tính này ! ”. Lúc này Thúy Kiều mới mỉm cười, nhẹ nhàng nói :

- Sau này cậu cũng đừng quá xúc động mà chọc vào người khác nữa nhé ! Một câu nhin chín câu lạnh mà. Ngày hôm nay cậu làm bị thương Vô Kiệt, may mà nhà trường không truy cứu trách nhiệm của cậu nhưng

sau này cần phải cẩn thận một chút. Đa phần nhưng thanh niên giống như Võ Kiệt ấy đều có bối cảnh cả, nếu không cẩn thận chọc giận người đứng sau lưng hẳn thì lúc đó cậu sẽ bị thiệt thòi lớn .

Lý Ngọc Vân gật gù đầu, đúng là hôm nay hẳn có chút bông bột quá đáng. Thúy Kiều thấy học trò này nghe lời của nàng liền yên tâm, nói :

- Cậu cứ việc đi làm đi, kéo trễ thì bị cấp trên trách mắng .

- " Vâng, chào chị Kiều ! " Hẳn nói xong liền đứng dậy rời đi. Thúy Kiều nhìn theo bóng dáng của hẳn bước ra khỏi nhà mình, trong nội tâm nảy sinh một cổ cảm xúc khó hiểu.

Vũ trường Hạ Lan nằm trên đường Công Hòa, nơi này là chốn ăn chơi của những kẻ có tiền, những cậu ấm cô chiêu sẵn sàng ném đi vài chục triệu trong vòng một đêm, chỉ nhằm thỏa mãn một niềm vui nào đó.

Lúc Lý Ngọc Vân đi tới vũ trường thì khoảng hai giờ chiều, hẳn bước tới phòng người quản lý, trình tẩm giấy giới thiệu của Trương Chí Tài cho người quản lý. Người quản lý là một phụ nữ khá trẻ, tên là Lê Mộng Oánh ! Người phụ nữ này nhìn kỹ tẩm giấy giới thiệu hồi lâu mới ngẩng đầu lên nhìn hẳn, nói :

- Cậu có thể tiếp nhận công việc, vị trí của cậu là cổng B vũ trường. Cậu ra đó gặp anh Út nhận việc !

Lý Ngọc Vân gật đầu đi ra khỏi phòng, hướng cổng B vũ trường đi tới. Cổng B nằm trong một con hẻm nhỏ, nơi đây gần với bãi giữ xe của vũ trường. Lý Ngọc Vân nhận công việc khá thuận lợi, công việc bảo vệ này cũng không quá khó khăn, hầu như hẳn chỉ có việc đứng một chỗ tạo ra bộ dáng hù dọa người khác mà thôi !

Lý Ngọc Vân cảm thấy nhàm chán, hẳn dựa lưng vào bức tường , tâm thần khẽ chìm vào trong Kim Cầu. Kể từ khi hẳn đột phá Vô Thương Quyết thì có thể tự do xuất nhập không gian Kim Cầu mà không cần phải ngồi thiền nữa, điều này làm cho Lý Ngọc Vân tùy thời có thể trốn vào trong này.

Trong không gian Kim Cầu, Kim Nhi đang ngồi trước một màn hình máy vi tính rộng lớn, vẻ mặt say mê nhìn chăm chăm vào đấy ! Lý Ngọc Vân tiến tới nhìn xem ,chỉ thấy cô nàng đang coi phim " 5 anh em siêu nhân " Gaoranger ! Lý Ngọc Vân thấy vậy liền cười lên một tiếng, nói :

- Cô cũng ham mê mấy bộ phim này nữa sao ? Thiệt là ...

Kim Nhi nhấn nút Pause rồi quay ghế sang trề đôi môi đỏ, nói :

- Tôi thích xem có mắc mớ gì tới anh đâu ! Hừ, anh kiểm tôi có chuyện gì !

Lý Ngọc Vân liền nói :

- Tôi đột phá xong tầng thứ nhất, cô nói xem tôi có thể mở ra mấy tín năng gì mới không ?

Kim Nhi đứng dậy bảo hẳn theo nàng tới phòng luyện tập, nàng thao tác mở ra một cánh cổng màu xám, trên cổng có ghi : " Thử thách thứ nhất ! ". Kim Nhi nhìn Lý Ngọc Vân rồi nói :

- Anh có thể tiếp nhận thử thách thứ nhất, nếu thành công vượt qua thì anh có thể học tập khinh công, quyền pháp, ám khí, kiến thức về chế tạo robot đa năng, kiến thức về thiết kế nguồn năng lượng gần như vĩnh cửu.

Lý Ngọc Vân mỉm cười đi tới trước cánh cửa thử thách, hẳn thềm hít sâu một hơi rồi vươn tay mở cửa. Cánh cửa màu xám từ từ hé mở, một đường hầm mờ mờ xuất hiện. Lý Ngọc Vân quay lại nói với Kim Nhi :

- " Cô đừng lo, tôi sẽ vượt qua ! " Hẳn nói xong liền đặt chân tiến vào bên trong đường hầm !

Một giờ sau, từ bên trong đường hầm vang lên thanh âm đổ vỡ, sau đó một bóng người phóng vụt ra bên ngoài ! Lý Ngọc Vân thở hổn hển , trên gương mặt có chút tái nhợt thẫm nói :

- Đáng sợ thật, may mắn là ta có niềm tin sắt đá chứ không sẽ bị lâm vào ảo giác rồi !

Bên trong đường hầm , Lý Ngọc Vân được khảo nghiệm tinh thần chiến đấu. Nếu như một người có tinh thần chiến đấu kém cỏi thì coi như không thể nào vượt qua khảo nghiệm . May mắn Lý Ngọc Vân đã từng là thành viên Âm Kiếm, nên nói tinh thần chiến đấu của hắn rất mãnh liệt, hắn luôn tin tưởng vào bản thân mình và không bao giờ lui bước trước kẻ thù hùng mạnh.

Cũng bởi vì thế nên hắn có thể vượt qua thử thách thứ nhất này.

Lúc này, cánh cửa màu xám từ từ vỡ vụn, một tia sáng từ trung tâm cánh cửa bắn thẳng về phía Lý Ngọc Vân. Nhưng khi tới gần cơ thể hắn thì từ từ chậm lại, cuối cùng hóa thành một dải lụa màu trắng bạc, mềm mại lấp lánh khoác lên đôi tay của hắn.

Lý Ngọc Vân kinh ngạc nhìn dải lụa này, hắn hỏi Kim Nhi :

- Cái này là thứ gì ? Vì sao lại ở đây ?

Kim Nhi không nói gì mà vỗ tay hoan hô hắn, nàng cười tươi như hoa , nói :

- Đây là phần thưởng mà Kim Cầu trao cho anh, coi như là một sự khích lệ vậy ! Dải lụa này gọi là Như Ý Lăng, nó có thể tùy biến thành mọi hình dạng như ý muốn của chủ nhân mình. Chỉ cần anh đưa tinh thần của mình vào bên trong dải lụa, phá vỡ cấm chế của nó thì từ nay về sau nó vĩnh viễn là vật sở hữu của anh rồi, trừ khi anh chết đi mà thôi .

Lý Ngọc Vân có chút không nghĩ được, hàm hồ nói :

- Thần kỳ như vậy à ? Để tôi làm thử xem !

Hắn nói xong liền thử đưa một luồng tinh thần vào bên trong dải lụa, tuy rằng bị cấm chế bên ngoài ngăn cản nhưng rất nhanh liền bị luồng tinh thần mạnh mẽ của Lý Ngọc Vân đánh tan. Lý Ngọc Vân khẽ mỉm cười, hắn thầm nghĩ muốn biến dải lụa này thành một chiếc áo khoác !

Dải lụa lập tức biến ảo thành chiếc áo khác màu trắng, khoác lên người Lý Ngọc Vân. Lý Ngọc Vân hài lòng, lập tức biến hóa dải lụa thành mọi hình ảnh khác nhau, như con gấu trúc, khăn tay, khăn tắm ... Sau một hồi đùa nghịch thì hắn liền biến dải lụa thành cái áo khoác, rồi nói với Kim Nhi :

- Nhưng cái này có thể đem ra bên ngoài không ?

-” Hiển nhiên ! Nó bây giờ đã thuộc về anh, anh có thể tùy ý mang nó tới bất cứ nơi đâu mà anh muốn ! ” Kim Nhi nhẹ nhàng nói.

Lý Ngọc Vân nghe thế liền vui vẻ, hắn liền yêu cầu nàng dạy cho hắn môn Khinh Công . Trong thâm tâm Lý Ngọc Vân muốn học khinh công để bay nhảy như chim, giống như trong phim vậy !

19. Chương 19

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 19 : Vụ Bắt Cóc

Nguồn:

Thời gian một buổi chiều nhanh chóng trôi qua, rất nhanh Lý Ngọc Vân đã tới giờ tan ca. Hắn từ trong không gian Kim Cầu tỉnh lại, và vừa vặn học xong phần cơ bản của môn Khinh Công ! Lý Ngọc Vân gặp anh Út để chuyển ca cho người sau rồi đi bộ về nhà.

Buổi chiều là lúc học sinh ra về, công nhân viên chức tan sở về nhà nên lưu lượng xe lưu thông rất đông, Lý Ngọc Vân đi bộ trên vỉa hè, chốc chốc lại gặp phải vài ba chiếc xe máy leo lên vỉa hè mà chạy vội vã, hắn thầm ngao ngán về ý thức giao thông của người dân sao mà kém thế !

Bỗng nhiên , có một trái banh nhựa đập vào chân hắn. Chủ nhân của trái banh là một bé trai khá kháu khỉnh, bé trai nhìn nhìn Lý Ngọc Vân một hồi, sau đó cười tươi nói :

- Chú gì đó ơi ! Cho cháu xin lại trái banh !

- " Chú sao ? " Lý Ngọc Vân sờ sờ mũi, không ngờ mình lại già tới vậy ! Hắn cúi người lượm trái banh cho cậu nhỏ, yêu thương sờ sờ gương mặt cậu bé, nói :

- Sao cháu không vào nhà chơi ? Chơi ngoài này nguy hiểm lắm.

Bé trai lém lỉnh cười một tiếng, nói :

- Ở trong nhà mẹ không cho cháu đá banh, nên cháu lén ra ngoài chơi một chút ! Chú đừng mách với mẹ cháu nhé !

Bé trai nói xong liền ra dấu hiệu im lặng, Lý Ngọc Vân cười cười cũng đưa tay lên môi làm dấu hiệu im lặng, sau đó cả hai chú cháu nhìn nhau cười rộ lên. Lúc này, có một người phụ nữ trẻ tuổi đi tới, nói :

- " Minh Kiệt, con sao lại không nghe lời mẹ mà lại lén ra ngoài này chơi ! Lát vào nhà mẹ đánh đòn con ! " Người phụ nữ đi tới trước mặt hai chú cháu, trong lời nói ầm hàm chút lo lắng cùng chút trách móc ! Lý Ngọc Vân biết người này chắc hẳn là mẹ của bé trai , nên mới cười chào hỏi:

- Chào chị, tôi là Lý Ngọc Vân. Hồi nãy vừa gặp bé Minh Khôi tôi cũng khuyên cháu nên chơi trong nhà, ở ngoài này xe cộ chạy cầu thả lắm, lỡ có va quệt gì thì khổ cho cháu nó !

Người phụ nữ trẻ cũng mỉm cười nói với Lý Ngọc Vân :

- Cảm ơn anh đã quan tâm !

Sau đó nàng nắm lấy tay bé Minh Khôi nói :

- Sau này con cứ chơi trong nhà đi, mẹ sẽ không cấm con nữa đâu. Con đừng ra ngoài này chơi nữa nhé !

Bé Minh Khôi cười tươi với mẹ mình, sau đó quay sang nói với Lý Ngọc Vân :

- Chú tốt bụng, cảm ơn chú !

Lý Ngọc Vân hiền từ xoa xoa đầu bé Minh Khôi, hắn thầm mến đứa nhỏ hoạt bát lanh lợi này :

- Chú phải đi về rồi ! Sau này có thời gian chúng ta sẽ gặp lại nhé! Chú đi đây !

Hắn nói xong liền quay sang nói với người phụ nữ nọ :

- Chào chị, tôi đi nhé !

Lý Ngọc Vân mỉm cười bước đi, nhưng hắn không biết có một ánh mắt đang nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn, chủ nhân của ánh mắt đó chính là mẹ của Minh Khôi !

Lý Ngọc Vân đi được vài bước, bỗng dưng có tiếng la lên từ phía sau !

- Cứu ! Cứu ! Cứu với

" Giọng nói của Minh Khôi ! " Lý Ngọc Vân biết ngay có chuyện xảy ra, hắn xoay người lại liền thấy có ba người đàn ông lực lưỡng, một người bắt lấy MINH KHÔI còn hai người kia đang khống chế người phụ nữ. Cả ba lôi kéo mẹ con Minh Khôi đi về chiếc xe Mercedes - Benk màu đen đậu gần đó.

Lý Ngọc Vân không nói nhiều, hắn vận dụng Kinh Công bước đi như gió, phút chốc đã lướt tới trước mặt hai người đang ông. Lý Ngọc Vân vung hai nắm đấm vào mặt hai kẻ này, sau đó thuận tay ôm lấy người phụ nữ ra.

Người phụ nữ hơi giật mình, sau đó la lên :

" Minh Khôi ! Minh Khôi ! "

Lúc này thì tên mặc áo đen còn lại đã nhanh chóng ẵm Minh Khôi chui tọt vào chiếc xe, chiếc xe rồ ga phóng nhanh trên đường !

- " Mẹ nó, giỡn mặc với ông à ! " Lý Ngọc Vân ghét nhất người khác trước mặt hắn làm xằng bậy. Hắn không nói nhiều mà vươn tay ôm lấy eo người phụ nữ, cất bước lướt đuổi theo sau !

Người phụ nữ không ngờ Lý Ngọc Vân lại ôm mình nên nhất thời có chút hoảng hốt muốn đẩy văng hẳn ra, nhưng khi thấy Lý Ngọc Vân đuổi theo chiếc xe rất nhanh nàng liền giật mình, thầm nghĩ : ” Người này là ai ? Mà có thể chạy đuổi theo xe ô tô nhanh như vậy ?! ”

Nhưng nàng cũng không kịp truy vấn , vì chiếc xe đã nhanh chóng tăng tốc và vượt mà một ngã tư đường vừa lúc đèn đường chuyển sang màu đỏ ! Lý Ngọc Vân tức giận, nói với người phụ nữ :

- Cô ôm chặt tôi !

Hắn nói xong liền giậm mạnh hai chân xuống đất, thân người ôm theo người phụ nữ như tên lửa phá không bắn thẳng lên trời !

- ” Á, có người bay kìa ! ” Người dân chạy xung quanh hoảng sợ, có vài người hiếu kỳ lấy điện thoại ra định chụp lại nhưng bóng hình Lý Ngọc Vân đã khuất dạng xa.

Người phụ nữ hai tay ôm chặt lấy eo lưng của Lý Ngọc Vân, gương mặt xinh đẹp áp lên bộ ngực của hắn, nàng thầm nghĩ : ” Hắn có thể bay ? Chuyện này sao có thể ? ” Nàng ngẩng ngốc nhìn lên khuôn mặt cương nghị của Lý Ngọc Vân lúc này, trong lòng nảy sinh cảm xúc ngọt ngào. Một cổ cảm xúc tựa như đã chết từ rất lâu rồi.

Lý Ngọc Vân vận dụng khinh công rượt đuổi chiếc xe Mescsedes - Benk trên con đường trong thành phố , gây ra một trận huyền não không nhỏ !

Lúc này Lý Ngọc Vân đã vận dụng hết sức nhưng vẫn cách chiếc xe một khoảng khá xa, chiếc xe hình như biết có người theo đuổi nên rất ngoan cố, luôn tìm cách tăng tốc cùng chạy vào quẹo vào nhiều con đường khác nhau hòng cắt đuôi Lý Ngọc Vân ! Lý Ngọc Vân thầm hận mình không có nhiều hơn một chút công lực, lúc này Vô Sương Quyết đã được hắn vận dụng tới đa !

- “Mẹ, mặc kệ tẩu hỏa nhập ma linh tinh, mình phải cứu người trước tiên ! ” Lý Ngọc Vân thầm hạ quyết tâm, hắn thầm tăng thêm tần số vận chuyển hai luồng khí nóng và lạnh trong cơ thể vượt khỏi mức cực hạn. Nhất thời , hai luồng khí nóng lạnh này liền xảy ra trận cuồng loạn trong cơ thể, đẩy mạnh sức mạnh của Lý Ngọc Vân lên hai , ba lần !

- Yah Lý Ngọc Vân hét lớn, Như Ý Lãng thoát ra từ lồng ngực hóa thành một thanh lao dài, Lý Ngọc Vân vùng tay ném thẳng tới đuôi xe

” Phập ! ”

Ngọn lao đâm thẳng vào mũi xe, xuyên qua đỉnh đầu người tài xế bên trong . Lý Ngọc Vân nói nhanh với người phụ nữ trong lòng : ” Cô ôm chặt lấy , tôi chuẩn bị bay đây ! ” Nói xong hắn liền giật mạnh Như Ý Lãng, cả thân người lướt đi trên Như Ý Lãng nhanh chóng đáp lên mũi chiếc xe Mescsedes !

- ” Kết ! ”

Chiếc Mescsedes mất điều khiển đâm sầm vào gốc đại thụ bên kia đường, Lý Ngọc Vân theo quán tính văng thẳng ra mũi xe, người phụ nữ trong lòng hắn cũng bị bắn ra ngoài, nhưng lúc đó Lý Ngọc Vân nhanh chóng dùng lực đẩy nàng văng vào lề đường nên chỉ bị xây sát nhẹ mà thôi ! Nguy hiểm nhất là Lý Ngọc Vân, hắn không còn chút sức lực nào cả nên cả người như trái bóng xì đâm thẳng tới bức tường phía trước !

” Phục ! ”

Như Ý Lãng rút khỏi mũi xe, nhanh chóng hóa thành một tấm đệm đỡ lấy thân mình Lý Ngọc Vân ! Lý Ngọc Vân thầm may mắn : ” May mà có Như Ý Lãng, chứ không thôi mình cũng thành đồng thệ mất ! ”

Lý Ngọc Vân nhanh chóng đứng dậy , Như Ý Lãng trong tay hắn biến ảo thành thanh trường côn, Lý Ngọc Vân lướt tới cửa xe, vun tay giật mạnh !

- ” Rắc ! ” Cửa xe chắc chắn bị hắn kéo đứt, Lý Ngọc Vân trầm giọng quát :

- ” Mau thả đứa nhỏ ra ! ”

Trong xe, người đàn ông vạm vỡ ướm đầm mồ hôi. Hành động của Lý Ngọc Vân làm cho hắn kinh sợ rất lớn, nhưng hắn vẫn ngoan cố nói :

- " Mày mày dám tiến tới tao sẽ bóp chết nó ! "

Trong tay hắn cầm con dao bấm dí vào cổ Minh Khôi, trên gương mặt mang theo vẻ đe dọa ! Lý Ngọc Vân biết con tin còn trong tay hắn, nên vừa lui vừa nói :

- Anh đừng hành động thiếu suy nghĩ, anh hãy nghĩ tới người thân của mình nữa chứ ? Nếu anh bị bắt thì họ sẽ phải làm sao ? Cha mẹ già vẫn còn chờ anh chăm sóc, vợ con anh không thể sống mà thiếu anh !

Lý Ngọc Vân lui hai bước, hai mắt lóe ra tia sáng kỳ dị nhìn chằm chằm vào đôi mắt người đàn ông. Những lời nói của Lý Ngọc Vân như có một sức hút kỳ lạ, trong lòng người đàn ông không khỏi tự chủ mà nhớ tới cha mẹ già ở quê xa, nhớ tới người vợ vừa cưới vài tháng trước ! Trong ánh mắt của hắn từ từ mê mang, con dao bấm trên tay cũng từ từ lỏng dần .

Lý Ngọc Vân thấy thời cơ đã đến liền xuất thủ nhanh như chớp, Như Ý Lăng hóa thành tia sáng cuốn lấy Minh Khôi ra khỏi lòng tên cướp. Người đàn ông biết mình bị đối phương lừa gạt, trong lòng liền trào dâng cổ chiến ý nồng đậm. Hắn nhảy bật ra khỏi xe, vung dao tới Lý Ngọc Vân. Lý Ngọc Vân cười nhạt một tiếng, chân phải giơ lên tung ra một cước đá bay người đàn ông vào lại trong chiếc xe !

Bé Minh Khôi được Như Ý Lăng cuốn tròn lại , Lý Ngọc Vân ôm nó vào trong lòng, vỗ vỗ lên lưng nói :

- Không có chuyện gì nữa, đừng sợ !

Minh Khôi thấy chú tốt bụng cứu mình, nhất thời ôm chầm lấy hắn mà khóc ! Lý Ngọc Vân cười khổ nhưng cũng mặc kệ nó. Hắn ôm Minh Khôi đi tới mẹ của Minh Khôi, nói với nàng :

- Chúng ta đi ngay, kéo lát nữa cảnh sát tới thì lại phiền phức lắm ! Tôi cũng không muốn mọi người biết mình.

Người phụ nữ gật đầu, Lý Ngọc Vân thuận tay ôm nàng vào trong ngực rồi lướt đi ! Người phụ nữ dường như cũng quen thuộc với chuyện này nên không có chống cự hắn, nàng chỉ nói :

- Cảm ơn anh !

Lý Ngọc Vân hóa thành một bóng mờ lướt đi , hắn khẽ cười nói :

- Không có gì đâu ! Chuyện nhỏ thôi mà ! Tôi rất ghét khi thấy kẻ khác làm chuyện xấu trước mặt mình nên mới ra tay thôi. À, này giờ tôi cũng chưa biết cô tên gì ?!

- Tôi là ... Tuyết Quân !

- Cô là người gốc Hoa à ?!

Người phụ nữ gật gù đầu xác nhận, sau đó cả hai không nói gì nữa. Rất nhanh Lý Ngọc Vân đã tới vị trí nhà của Tuyết Quân. Tuyết Quân cảm kích hắn nên mới hắn vào trong nhà dùng nước. Nhà của Tuyết Quân là nhà thuê, trong hơi xập xệ . Lý Ngọc Vân đi vào trong nhà liền phát hiện hai người sống trong hoàn cảnh khá khó khăn, trong phòng khách chỉ có duy nhất một bộ ghế nhựa để tiếp khách, kế bên đó là cái giường tre xập xệ.

Lý Ngọc Vân thăm lắc đầu. Tuyết Quân thấy vậy liền cười nói :

- Nhà cửa cũ kỹ mong anh thông cảm ! Mẹ con tôi vừa dọn tới nơi này nên không kiếm được việc làm gì, nhà cửa vì thế cũng xập xệ như vậy !

Bé Minh Khôi được Tuyết Quân đặt lên trên giường, lúc này bé đã chìm vào trong giấc ngủ say ! Sau đó nàng đi ra sau bếp đem lên hai cốc nước lạnh, Lý Ngọc Vân mỉm cười, nói với Tuyết Quân :

- Bọn người bắt cóc lúc này vì sao lại nhắm vào cô ?! Đây giống như không phải một vụ bắt cóc tống tiền bình thường.

Tuyết Quân cũng lắc đầu, nói :

- " Tôi cũng không biết ! "

Lý Ngọc Vân hiểu kỳ hỏi :

- Cha của đứa nhỏ đâu rồi ?!

- " Ba nó mất sớm, mình tôi ở vậy nuôi con ! " Vẻ mặt của Tuyết Quân có chút ảm đạm, lời nói vì thế mà mất tự nhiên.

Lý Ngọc Vân cảm thấy có chút không hay, hần ngẫm nghĩ một hồi liền nói :

- Vậy đi, nếu cô không chê thì có thể dọn tới nhà của tôi ở tạm vài tháng. Dù sao thì bọn bắt cóc nhắm vào cô là có mục đích riêng, tốt nhất cô nên di chuyển khỏi nơi đây để tránh bị bọn chúng tìm ra. Cô thấy sao ?

Tuyết Quân không ngờ người thanh niên này lại đưa ra đề nghị như thế, nàng suy nghĩ thật lâu mới đồng ý , nói :

- " Nhưng anh vẫn phải tính tiền nhà cho tôi ! Tôi không muốn ở chùa nhà của anh, nếu anh không đồng ý thì tôi không chịu dời đi ! "

Lý Ngọc Vân biết người phụ nữ này tính tình cương liệt, nên đáp ứng lời của nàng :

- " Được rồi, tới lúc đó chúng ta sẽ bàn bạc kỹ càng lại sau ! Bây giờ cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc và đi ngay trong hôm nay, để quá lâu sẽ bị người khác phát hiện ! "

Tuyết Quân gật đầu rồi bắt đầu thu dọn quần áo, đồ đạc của nàng cùng với Minh Khôi chỉ vồn vện ba cái ba lô mà thôi. Lý Ngọc Vân gọi một chiếc taxi tới rồi cả ba lên xe. Taxi lăn bánh trên đường phố nhộn nhịp và mất hút trong làn xe .

20. Chương 20

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 20 : Khinh công ? Vô công ?

Nguồn:

Lý Ngọc Vân cùng mẹ con Tuyết Quân đi tới nhà của hần là khoảng bảy giờ tối, hai mẹ con nàng không ngờ tên này lại ở trong căn nhà sang trọng đến như vậy, nên có chút bối rối. Lý Ngọc Vân nhìn nàng, nhẹ nhàng cười nói :

- Cô cứ tự nhiên xem như nhà của mình, không cần khách sáo đâu !

Trong ánh mắt Tuyết Quân lóe ra tia khác lạ, sau đó gật gật đầu cùng với hần đi vào trong nhà. Trong nhà Lý Ngọc Vân có chút bừa bộn, vì buổi sáng hần vội vã đi học, rồi trưa chỉ kịp về thay quần áo, ăn vội gói mì để đi làm, cho nên nhà cửa còn chưa được quét dọn gì cả. Lý Ngọc Vân có chút lúng túng, hần nhanh chóng chạy nhanh vào nhà thu dọn đồ đạc sách báo trong phòng khách, rồi chạy xuống nhà bếp lấy nước lạnh đem lên.

Tuyết Quân ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách, giương mắt nhìn kiến trúc xung quanh. Bé Minh Khôi giờ đây đã tỉnh ngủ, hần đang tròn xoe mắt nhìn những vật dụng lạ mắt và thích thú. Lý Ngọc Vân bước ra thấy vậy liền mỉm cười, hần cầm lấy remote bật kênh phim Hoạt Hình cho bé, rồi nói :

- Cháu ngồi đây xem phim hoạt hình nhé ! Chú nói chuyện với mẹ cháu một chút !

Sau đó Lý Ngọc Vân quay sang Tuyết Quân, cười cười nói:

- Cô dùng nước đi ! Trong nhà có một mình tôi nên có chút bừa bộn, cô thông cảm !

- " Tôi hiểu mà ! " Tuyết Quân cũng mỉm cười đáp lại, Lý Ngọc Vân thấy nàng cười lên một tiếng liền ngáy ngẩn, bởi lẽ nụ cười của nàng rất đẹp. Hàm răng duyên dáng với hai má lúm đồng tiền toát ra một sức sống hồn nhiên, thu hút ánh mắt Lý Ngọc Vân. Lý Ngọc Vân thăm giạt mình, ngượng ngùng nói :

- " Xin lỗi, tôi không cố ý đâu ! Bây giờ tôi dẫn cô lên phòng, rồi chúng ta tiến hành ký kết hợp đồng thuê nhà, cô thấy sao ! "

Tuyết Quân gật đầu, hai người đem hành lý đi lên trên cầu thang, vừa đi Tuyết Quân vừa hỏi :

- Anh sống một mình không cảm thấy cô đơn sao ? Bình thường gia đình anh ở đâu ?

- Tôi là trẻ mồ côi, từ nhỏ đã tự lập sống một mình nên cũng quen rồi ! Bây giờ trên lầu hai còn chưa có ai ở, cô có thể sống ở trên ấy. Vừa có thể tự do sinh hoạt lại vừa mát mẻ nữa, cô đồng ý không ?

Tuyết Quân gật đầu, rồi nói : " Nhưng anh phải tính tiền nhà cho tôi . Tôi không muốn ở nhờ đâu ! "

Lúc này hai người đã đi tới lầu hai, Lý Ngọc Vân với tay bật công tắc điện. Ánh đèn huỳnh quang bật sáng cả căn phòng. Nội thất ở trên lầu hai đều còn rất mới, nhưng vì đã lâu chưa có ai ở nên bị bám một lớp bụi dày. Lý Ngọc Vân nhanh chóng thu dọn một hồi, sau đó đặt hành lý của Tuyết Quân xuống , nói :

- Bây giờ cô sẽ ở đây, ở phía sau là phòng tắm cùng với một phòng ngủ. Tiền nhà một tháng tôi lấy cô 1 triệu, tiền điện nước thì tôi trả , cô thấy được không ?

Tuyết Quân lắc đầu, nói : " Tiền điện nước sao lại để anh trả ? Anh "

Lý Ngọc Vân cắt lời nàng, nói : " Tôi còn chưa nói hết, sau này cô nấu cơm cho tôi ăn, coi như huê vốn vậy ! Hi hi, dù sao thì có người nấu cơm cũng tốt hơn, chứ ngày thường tôi ăn uống rất qua loa lắm. Cô đồng ý hen ."

Tuyết Quân nghe xong liền tính toán một chút, cảm thấy lời đề nghị này cũng không quá đáng nên nàng không từ chối nữa, Lý Ngọc Vân mỉm cười rồi giới thiệu kiến trúc trong nhà, sau đó cả hai đi xuống dưới lầu chuẩn bị bữa cơm tối.

Bữa tối rất nhanh được chuẩn bị xong xuôi, tài nấu ăn của Tuyết Quân rất cao, nàng chỉ làm một món trứng chiên đơn giản vì trong tủ lạnh của hần chỉ còn mỗi trứng gà ! Bữa cơm tuy đơn sơ mà tràn đầy ấm áp, Lý Ngọc Vân rất lâu rồi mới ăn bữa ăn như thế, nên hần có đôi chút xúc động :

- Cô nấu ăn ngon quá ! Đây là món ngon mà từ trước tới giờ tôi được ăn đấy !

Minh Khôi ngồi ăn kế bên cũng phụ họa nói :

- Chú tốt bụng nói đúng, mẹ cháu nấu ăn là ngon nhất !

Tuyết Quân nhìn thấy hai chú cháu kẻ xương người họa, trong lòng cũng thầm vui vẻ. Nàng nhìn Lý Ngọc Vân, nói :

- Cậu năm nay bao nhiêu tuổi rồi ? Tôi nhìn cậu cũng còn khá trẻ , chắc cũng chưa tới hai mươi đâu.

Lý Ngọc Vân mỉm cười, nói : - " Năm nay tôi mới mười sáu thôi, cũng chưa quá già để làm chức " chú " được ! " Hần cố tình nhấn mạnh chữ " chú " này, làm cho Tuyết Quân cười tươi một hồi. Nàng cũng không nghĩ người thanh niên trước mặt này lại trẻ tuổi như vậy.

- ' Cậu có học qua võ công à ? Còn lúc cậu ôm tôi đuổi theo chiếc xe của bọn bắt cóc có phải là khinh công như trong phim không ? " Tuyết Quân vẫn rất hiếu kỳ chuyện lúc này.

- " À, coi như là khinh công đi ! Tôi chỉ vừa mới học có chút xíu mà thôi, còn kém xa lắm. " Lý Ngọc Vân thấy Tuyết Quân là một người phụ nữ kín đáo nhưng rất chân thành, nên hần cũng không muốn giấu diếm nàng làm gì cả. Dù sao thì sau này hai người cũng ở chung một nhà, giấu diếm mãi sẽ không được tốt cho lắm.

- " Cậu nói thật ?! " Tuyết Quân có chút không tin tưởng, nàng không ngờ hần dùng chính là khinh công. Phải biết, khinh công là một môn đã thất truyền từ rất lâu, tuy rằng trong điện ảnh vẫn thường hay xuất hiện nhưng nó đã được cách điệu hóa đi. Thật ra, khinh công cũng là một môn võ thuật, hàm ý truy tung đối thủ. Nếu một người luyện tới cảnh giới cao thì có thể di chuyển vài trăm km một giờ là chuyện bình thường.

Tuyết Quân mở miệng nói, trong giọng nói có chút cầu xin : " Cậu có thể ... à, không. Cậu có thể làm sư phụ của tôi được không ? Tôi muốn học môn khinh công đó.... "

Lý Ngọc Vân tuy rằng rất muốn giúp đỡ người đẹp, nhưng bản thân hần còn chưa học thành tài thì làm sao có tư cách gì mà dạy người khác, vì vậy hần bắt đầu dĩ nhiên nói :

- " Tôi nói chị cũng đừng buồn, bởi lẽ tôi chỉ học qua loa vẻ bề ngoài mà thôi. Chân chính khinh công tôi còn chưa chạm tới nữa , nên không thể dạy cho chị được. Chị đợi một khoảng thời gian , tới khi nào tôi luyện thành môn khinh công này thì nhất định sẽ dạy cho chị ! Tôi nói thật đấy ."

Tuyết Quân khẽ trề môi một tiếng, nhưng cũng gật đầu đáp ứng, nói :

- " Được rồi, coi như tôi tin cậu ! Sau này cậu nhất định phải dạy cho tôi, không được thất hứa đâu đấy ! Hi hi ... "

- " Mà sao chị là hứng thú với món này ?! Chị cùng luyện qua võ công à ? Nếu không thì không thể luyện khinh công được đâu ! Vì yêu cầu thứ nhất của môn khinh công đòi hỏi thể lực người tu luyện nó. " Lý Ngọc Vân đưa ra lời cảnh báo .

Tuyết Quân cũng khẽ mỉm cười, sau đó nàng nói : " Cha của tôi là một võ sư, nên từ nhỏ đã được truyền lại niềm say mê võ thuật . Tôi đối với mấy thứ khác không thấy hứng thú bằng võ thuật, nên từ nhỏ đã chăm chỉ luyện tập , mong muốn sau này phải giỏi hơn cha tôi.... Nhưng, ài "

Nàng nói tới đây liền thở dài một tiếng không nói nữa, Lý Ngọc Vân cũng không tiện hỏi thêm. Sau đó ba người nhanh chóng ăn xong bữa tối rồi thu dọn chén đĩa. Tuyết Quân giành phần rửa chén, nàng nói :

- Chuyện này cứ để cho tôi ! Anh lên cùng Minh Khôi đi.

Lý Ngọc Vân có chút áy náy : " Nhưng hôm nay chị là khách, tôi là sao để cho khách rửa chén được chứ ?! Hay giờ hai chúng ta cùng nhau rửa chén, coi như huề nhau đi ! "

Tuyết Quân nghe Lý Ngọc Vân nói tới hai từ " Chúng ta ", khuôn mặt bất giác ửng đỏ. Nàng khẽ liếc nhìn sang hắn, thấy Lý Ngọc Vân không có phản ứng gì cả nên cũng thảnh thơi phào : " Chắc hẳn chỉ vô tình nói thế thôi. Bản thân mình nghĩ quá nhiều rồi ! "

Hai người rửa chén xong xuôi liền đi lên phòng khách, Lý Ngọc Vân còn bận phải tu luyện Vô Sương Quyết và học tập Khinh Công nên liền cáo từ đi lên phòng của mình.

Buổi tối, Lý Ngọc Vân từ trong không gian Kim Cầu bắt đầu học tập khinh công phần nâng cao. Trải qua hơn hai giờ học tập, Kim Nhi mới miễn cưỡng nói :

- Coi như anh học được 80% rồi, còn hai mươi phần trăm còn lại thì anh phải luyện tập thường xuyên để tăng tốc độ của mình lên.

Lý Ngọc Vân gật gù đầu, sau đó bắt đầu xếp bằng trên giường tu luyện Vô Sương Quyết. Thời gian cứ thế trôi qua....

21. Chương 21

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 21 : Phép thuật truyền thuyết

Nguồn:

Buổi sáng, Lý Ngọc Vân dậy sớm chuẩn bị thay đồ đi học, khi hắn vừa đi xuống dưới lầu liền gặp Tuyết Quân, nàng đang loay hoay ở dưới bếp chuẩn bị bữa sáng cho hắn

- Chào buổi sáng, chị ngủ ngon chứ ?!

Lý Ngọc Vân mỉm cười chào hỏi, Tuyết Quân cũng vừa làm xong món trứng ốp la, nàng với tay lấy ba cái đĩa, vừa nói :

- Chào buổi sáng, cậu chuẩn bị đi học à ?

Nàng nói xong cũng đem trứng đổ ra ba cái đĩa, sau đó bưng tới bàn ăn. Lý Ngọc Vân mỉm cười, hân vươn tay đón lấy một phần của mình, nhưng trong lúc vô tình chạm phải bàn tay Tuyết Quân.

Tuyết Quân bị hân chạm phải có chút luống cuống, cái đĩa trứng trên tay liền vụt khỏi tay rơi thẳng xuống dưới đất !

” Xoảng ! ”

Tuyết Quân giật mình, nàng luống cuống cúi người xuống thu nhặt từng mảnh vỡ , giọng nói mang theo chút ý tứ xin lỗi :

-” Xin lỗi ! Tại tôi không cẩn thận ! Á ”

Tuyết Quân trong lúc luống cuống đã bị một mảnh sứ cắt trúng tay, máu tươi từ vết thương trào ra ngoài. Lý Ngọc Vân nhanh chóng kéo nàng ngồi lại trên ghế, hân có chút đau lòng nhìn miệng vết thương, rồi sau đó hân cầm chặt lấy tay của nàng, sau đó nói :

- Cô cẩn thận giữ chặt mạch máu, để tôi đi kiểm thuốc sát trùng cùng băng cứu thương.

Hân nói xong liền phóng người đi tới hộp thuốc gia đình, sau đó liền quay lại bắt đầu băng bó cho Tuyết Quân.

Tuyết Quân thấy hân quan tâm tới mình như vậy, trên gương mặt xuất hiện một mảnh ửng đỏ, Nàng ngồi yên đó , ngơ ngác nhìn Lý Ngọc Vân đang cẩn thận băng bó ình, trong nội tâm băng giá cũng bắt đầu từ từ tan chảy.

Lý Ngọc Vân băng bó xong xuôi liền ngẩng đầu lên, phát hiện một đôi mắt đẹp ẩn chứa nhu tình nhìn mình, Lý Ngọc Vân mỉm cười nói :

- ” Không sao rồi, sau này cô cẩn thận hơn một chút ! ”

Tuyết Quân hàm hồ đáp : ” Ừ ! Cũng không phải tại cậu ... ” Nàng nói xong liền liếc mắt nhìn hân một cái. Lý Ngọc Vân xấu hổ cười cười, nói :

- ” Vậy đi, coi như sáng nay tôi không ăn sáng đâu. Bây giờ cũng gần trễ học rồi, chị cùng với bé Minh Khôi cứ dùng đi nha, tôi đi học đây ! ” Hân nói xong liền xách ba lô chạy ra cửa. Tuyết Quân thấy hân chạy đi như vậy, gương mặt có chút bất mãn, nói :

- ” Cậu chạy nhanh làm gì vậy ? Làm như tôi ăn thịt cậu không bằng ! ” Nàng nói xong liền liếc mắt nhìn vết thương được băng bó kỹ càng , trong ánh mắt lóe ra tia cười hiền hậu.

Lúc Lý Ngọc Vân bước ra cửa thì lại xui xẻo gặp cô giáo chủ nhiệm Trịnh Thúy Kiều của mình , nàng cũng vừa dắt xe ra chuẩn bị đi làm. Lý Ngọc Vân mỉm cười nói :

- Chị Kiều, chúng ta đúng là có duyên với nhau nha !

Trịnh Thúy Kiều thấy nam sinh này lại đi học trễ nữa liền lạnh nhạt nói :

- Cậu lại đi học trễ nữa ! Hừ, cẩn thận tôi hạ bậc hạnh kiểm của cậu.

Lý Ngọc Vân vẻ mặt đau khổ , nói :

- Chị Kiều xem, bây giờ còn năm phút nữa mới tới trường. Cũng còn kịp mà !

Trịnh Thúy Kiều mở máy xe, nói với Lý Ngọc Vân :

- Lên xe đi, lần này là lần cuối đấy nhé. Sau này cậu đi học trễ nữa tôi cũng không quan tâm !

Lý Ngọc Vân cười hi hi rồi leo lên xe của nàng, rất nhanh hai người đã đi tới trường học. Lý Ngọc Vân vội vã cảm ơn một tiếng rồi phóng lên phòng học của mình, bắt đầu tiết học buổi sáng.

Tuyết Quân ngồi thẩn thờ trên sofa phòng khách, không biết đang suy nghĩ cái gì nữa. Lúc này bé Minh Khôi đã ra ngoài sân đá banh, nó chơi một chút liền chán, ôm banh vào trong nhà rồi nhào vào trong người Tuyết Quân, nũng nịu nói :

- Mẹ à, chú tốt bụng đi đâu mất tiêu rồi !

Tuyết Quân nhìn con, nàng vuốt vuốt mái tóc con mình, trêu mếu nói :

- Chú tốt bụng đã đi học rồi, bây giờ con vào trong nhà xem tivi đi, lát nữa chú tốt bụng đi về sẽ mua kẹo cho con ăn, được chưa !

- " Oa, hay quá. Con vào trong đây, lát nữa chú tốt bụng về sẽ có kẹo ăn. Hoan hô ! " Bé Minh Khôi vỗ tay sung sướng sau đó chui tọt lên lầu bật tivi xem. Tuyết Quân mỉm cười nhìn theo con mình, thầm nói :

- " Nếu hần có được một phần như thế cũng tốt ! " Nàng nhớ tới gương mặt vô tình của người nọ, trong nội tâm có chút giá lạnh !

- Kinh koong ! kinh koong ! Kinh koong !

Tiếng chuông vang lên ở bên ngoài, trong lòng Tuyết Quân khẽ giật nảy lên một cái, một cảm giác bất ổn lan tỏa trong tim. Nàng đứng tần ngần tại chỗ, mặc cho tiếng chuông cứ gõ vang rền. Một lúc sau, có một giọng nói the thé truyền vào trong tai nàng :

- Khắc khắc ! Cô nghĩ rằng trốn thoát được sao !

Tuyết Quân run rẩy, nàng chạy vội lên lầu ôm chầm lấy bé Minh Khôi, trong tay không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cây gậy màu xanh lục, trên đầu gậy có nạm một viên hồng ngọc to lớn , tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt !

Tuyết Quân vung cây trượng ra bên ngoài, trong miệng lẩm bẩm một câu thần chú tối nghĩa ! Tức thời , một luồng ánh sáng màu xanh bắn thẳng ra ngoài cửa, tạo thành một tấm chắn che phủ hàng rào.

Giọng nói kia dường như biết nàng làm gì, hần hừ khẽ một tiếng, thanh âm the thé mang theo chút trào phúng lại vang lên :

- " Cô nghĩ cái này sẽ chặn được tôi sao ! Khắc khắc . chấp nhận số mệnh đi thôi.... "

Giọng nói vắng vắng khắp xung quanh, Tuyết Quân hốt hoảng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chỉ thấy bên ngoài đã bị một tầng lưới màu xám che phủ xung quanh. Tuyết Quân vung trượng xanh lên, một tia sáng bắn về tấm lưới.

" Xoẹt ! Xoẹt ! "

Tia sáng màu xanh như muối bỏ vào trong bể, khi gặp phải tấm lưới xám liền biến mất dạng vậy. Gương mặt Tuyết Quân tràn đầy vẻ hoảng sợ, nàng thầm hô không may rồi sau đó ôm chặt con mình đi thẳng lên trên sân thượng.

Lúc này, trên sân thượng liền xuất hiện một đồ án kỳ quái, đồ án tràn ra một luồng hơi thở hắc ám rồi nhẹ nhàng vận chuyển, sau đó một không gian thông đạo xuất hiện. Một bóng người tựa như u linh lướt ra khỏi thông gian thông đạo, toàn thân của hần được che phủ bởi một áo choàng màu đen, dưới ánh sáng của mặt trời càng làm cho bóng người thêm âm lãnh.

Người nọ giương đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm Tuyết Quân, nói :

- Khắc khắc ! Cô muốn chạy trốn sao ? Tôi đã nói cô sẽ không có cơ hội thoát khỏi bàn tay của tôi. Cho dù cô có chạy tới chân trời góc biển nào thì tôi cũng tìm được cô mà thôi ! Khắc khắc chấp nhận số phận đi...

Tuyết Quân bậm môi lại, gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc nào cả, nhưng trong ánh mắt của nàng lóe ra tia thù hận không thể tả, nàng nói :

- Muốn bắt ta lại sao ? Hừ, hãy đón nhận đòn trừng phạt của thần linh đi đồ ác quỷ ! Phép thuật , truyền thuyết ! Triệu hồi linh hồn thủy thần !

Tuyết Quan giờ ngọc trượng lên cao, một chùm tia sáng màu xanh chói mắt bắn thẳng lên không trung, tạo thành một cột sáng che phủ xuống người nàng. Sau đó, một bộ giáp cực kỳ bắt mắt xuất hiện bao trùm lên người Tuyết Quân. Nón xanh, trên nón có một huy hiệu ba ngôi sao xếp lồng vào nhau, bộ giáp màu thiên thanh cực kỳ hoàn mỹ bao gọn thân hình Tuyết Quân lại, cây ngọc lục trượng cũng nảy sinh biến hóa, tản mát ra một khí tức vô cùng cường đại.

Tuyết Quân tay phải ẵm bé Minh Khôi, tay trái vung gậy ngọc lục trượng ra, hơn mười mũi tên bằng nước đem theo một cỗ lực lượng hùng mạnh bắn thẳng tới người mặc áo choàng đen.

- " Hừ, đom đóm mà cũng đòi so với ánh mặt trời ! Hắc ám vô biên, Ma Vương Kiếm xuất ! " Một thanh kiếm với hình thù kỳ lạ, lưỡi hình màu đen hình zíc zắc, trên thân kiếm được khắc một con vật hung tợn, đầu rồng đuôi rắn, bốn chân của kỳ lân. Người áo choàng đen vung kiếm quét ngang, một tia kiếm khí hình bán nguyệt chém rụng mười ngọn băng tiễn, sau đó bóng hình của hắn tựa như u linh lướt đi trên mặt đất, nhanh chóng áp sát hai mẹ con Tuyết Quân.

Tuyết Quân vung trượng tạo thành một tấm chắn trước mặt mình, hai chân nhanh chóng lướt ngang sang một phía rồi lại tiếp tục vung hơn mười mũi băng tiễn tấn công đối phương. Nhưng thân ảnh của người áo choàng đen rất nhanh, cơ bản đã tránh thoát mười mũi tên ấy, hắn hoạt động cực kỳ nhịp nhàng, không có động tác dư thừa nào cả.

Người áo choàng đen vung Ma Vương Kiếm chém thẳng tới bé Minh Khôi trong lòng Tuyết Quân, Ma Vương Kiếm mang theo vô vàn kiếm khí bắn mạnh về phía nàng. Tuyết Quân giật mình hoảng sợ, nàng nhanh chóng vung trượng lập nên một lớp hàng rào chắn trước mặt rồi lui nhanh về phía sau.

Người áo đen vẫn tấn công không dừng, Ma Vương Kiếm trong tay biến ảo thành hàng vạn lưỡi kiếm cùng nhau tề hướng Tuyết Quân mà đâm tới. Đường kiếm vô phong, lập lòe hàn quang dùng một tốc độ ánh sáng còn phải kém hơn mà đâm vào người đối thủ. Tuyết Quân lùi nhanh về sau, nhưng cũng không may bị một mũi kiếm đâm trúng cổ tay, làm cho cây ngọc lục trượng rơi ra ngoài.

Người áo choàng đen thấy thế liền mỉm cười, nhanh chóng gia tốc tiến về phía trước, Ma Vương kiếm trong tay đâm mạnh vào vị trí trái tim của nàng .

- " Nhất kiếm xuyên tâm ! "

Ánh mắt Tuyết Quân lộ ra tia tuyệt vọng, cùng với tia không đành lòng. Một giọt nước mắt rơi lăn ra từ khóe mắt, rơi xuống dưới mặt sàn nhà.

22. Chương 22

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 22 : Đối thủ hùng mạnh

Nguồn:

Lý Ngọc Vân đang ngồi học liền cảm giác Kim Nhi liên lạc với mình, hắn liền nhanh chóng truyền tâm thần vào trong không gian Kim Cầu. Kim Nhi vừa thấy hắn xuất hiện liền nói :

- Mau, nhà anh bị người khác đột nhập và đang đánh nhau với người đàn bà kia !

Lý Ngọc Vân nhìn lướt qua camera theo dõi, sau đó biến mất tại chỗ. Hắn nhanh chóng xin phép thầy đi vệ sinh rồi dùng khinh công bay ra khỏi trường học, lúc này hắn cũng không quản bị người khác nhìn thấy hay không nữa mà dùng toàn lực lướt đi .

Khi Lý Ngọc Vân vừa về tới nhà, liền thấy bên trong nhà đồ đạc đổ vỡ, hần nhún chân lên tới sân thượng, bắt gặp người áo choàng đen đang tung ra một kiếm chí mạnh vào Tuyết Quân . Lý Ngọc Vân tức giận, thân mình lóe lên biến mất tại chỗ.

Trong lúc Tuyết Quân tuyệt vọng nhìn mũi kiếm lạnh lẽo đâm thẳng vào trái tim của mình, thì bất giác nàng bị một mảnh lụa trắng quấn chặt lấy. Cả thân người không tự chủ được mà bị kéo ra xa.

” keng ! ”

Ma Vương Kiếm đánh vào khoảng không, kiếm khí ma sát với không khí phát ra tiếng rít gào, tựa như phần nộ vị bị mất mục tiêu. Tuyết Quân nhìn mảnh lụa trắng quấn quanh người, trong lòng cảm giác hạnh phúc tột cùng, Lý Ngọc Vân vươn tay đỡ lấy hai mẹ con, hần thu hồi Như Ý Lăng rồi nhìn người áo choàng đen, trong con mắt lóe ra tia sáng kỳ lạ.

Người áo choàng đen thấy mục tiêu bị người khác bắt đi liền giận dữ, hần dùng ánh mắt âm lãnh nhìn chòng chọc với người thanh niên vừa mới tới này, lạnh lẽo nói :

- Khá lắm ! Cô cũng kiếm được một tên giúp đỡ.

Lý Ngọc Vân thầm nghĩ thấy một mùi tanh tươi từ người này truyền lại, một cỗ cảm giác khó thở xuất hiện trong đầu Lý Ngọc Vân. ” Mẹ nó, ở đâu ra tên quái thai như vậy chứ ? ” Lý Ngọc Vân thầm mắng một tiếng rồi bắt đầu vận chuyển tâm pháp Vô Sương Quyết hóa giải luồng khí tức này.

Vô Sương Quyết không hổ danh là pháp quyết cao cấp của không gian Kim Cầu, rất nhanh chóng nó đã tạo thành một không gian cách ly với luồng khí tức mà người áo đen phát ra. Lý Ngọc Vân thầm nhủ may lại, hần biết người trước mặt là một đối thủ không dễ dàng gì.

Người áo choàng đen nhìn chằm chằm Lý Ngọc Vân một lúc, phát hiện tên này không bị khí tức của mình quấy nhiễu nên trong lòng cũng thầm giật mình, sau đó nói :

- Khá lắm thằng nhóc, ta không biết vì sao ngươi lại không bị Hắc Ám Vô Biên của ta quấy nhiễu, nhưng ngày hôm nay đã được định là ngày chết của mi rồi ! Khắc khắc, nhận mệnh đi ...

Ma Vương Kiếm trong tay hần hóa thành vô vàn kiếm ảnh bao trùm tới Lý Ngọc Vân, Lý Ngọc Vân lần đầu tiên thấy vô lâm cao thủ ra chiêu nên có chút luống cuống, hần nhanh chóng kéo Tuyết Quân lướt qua một bên. May mà Lý Ngọc Vân luyện khinh công gần như đại thành, nên hoàn hảo tránh khỏi một chiêu này.

Lý Ngọc Vân không phải là người không biết suy nghĩ, hần ôm lấy eo Tuyết Quân nhún chân lao xuống dưới sân rồi chạy đi mất hút. Người áo choàng đen thấy một chiêu của mình bị đối phương né tránh nhanh như thế, trong ánh mắt liền ngưng trọng lại. Hần không có đuổi theo Lý Ngọc Vân mà chỉ đứng yên tại chỗ, thầm nói :

- ” Tên này thật kỳ quái ! ”

Hành động của Lý Ngọc Vân làm cho người áo choàng đen không dám khinh thị, bởi lẽ hần biết lúc này Lý Ngọc Vân xuất ra tấm lụa màu trắng liền có một cỗ năng lượng mạnh mẽ trào ra chấn tan Hắc Ám Vô Biên của hần đang bao trùm trên người Tuyết Quân. Người áo choàng đen thu kiếm rồi lẩm bẫm một câu thần chú, rất nhanh phù trận lại lóe lên phía dưới chân hần, mang người áo choàng biến mất.

Lý Ngọc Vân ôm hai mẹ con Tuyết Quân chạy trời chết, hần phi thân từ nóc nhà này qua nóc nhà khác chỉ trong chớp mắt đã đi hơn mười km. Tuyết Quân ở trong lòng khẽ nói :

- Cậu đừng chạy nữa, tôi bị cậu ôm mệt gần chết rồi đây nè !

Lý Ngọc Vân dừng lại trên sân thượng của tòa nhà cao tầng, hần đặt Tuyết Quân ngồi xuống rồi nói : ” Tên kia là ai vậy ? Hần thật đáng sợ ! ”

Trên người Tuyết Quân lúc này vẫn còn bộ giáp bằng thiên thanh, chỉ có cái nón trên đầu đã được lấy xuống, mái tóc dài thướt tha của nàng tung bay trong gió. Gương mặt tái nhợt khẽ mỉm cười một cái, sau đó nàng đặt bé Minh Khôi vẫn còn say ngủ trong lòng nàng xuống bên cạnh, rồi nói với Lý Ngọc Vân :

- Có phải cậu rất hiếu kỳ phải không ? Nhưng tôi khuyên cậu không nên xen vào chuyện này nữa, vì nó không có lợi với cậu !

Lý Ngọc Vân khoát tay chặn lời nàng, nói :

- Có gì mà phải phiền chứ ? Chị là bạn của tôi thì tôi phải có trách nhiệm quan tâm chứ. Vả lại, ngày hôm nay tôi cũng ra tay cứu chị rồi, tên của tôi chắc chắn đã nằm trong sổ đen của tên khốn kia rồi.

Tuyết Quân áy náy, sao đó nàng suy nghĩ một hồi liền quyết định nói :

- Chuyện này rất rối rắm, bởi vì nó liên quan tới thế giới chúng tôi và ân oán từ vạn năm trước. Cậu ngồi xuống đây rồi tôi kể lại cho cậu nghe !

Lý Ngọc Vân theo lời nàng ngồi xuống, ánh mắt Tuyết Quân bắt đầu nhìn về phía xa xa, dường như đang nhớ lại một hồi ức trước kia của mình, hồi lâu sau nàng bắt đầu nói

23. Chương 23

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 23 : Hành tinh Iris, bộ tộc Pháp Sư

Nguồn:

"Chúng tôi đến từ một hành tinh xa xôi gọi là Iris, nó nằm trong hệ thiên hà Tiên Nữ . Trên tinh cầu Iris rất xinh đẹp, cây cỏ xanh um nước biển xanh mát, đây đó còn lấp loáng những siêu thú mạnh mẽ. Chúng sinh sống rất hòa bình với nhau, cùng giúp đỡ nhau phát triển và cũng không thiếu những cuộc chiến tranh nổ ra.

Trên hành tinh Iris có ba lục địa to lớn, tách biệt nằm theo ba hướng riêng biệt nhau và ít ai đã từng đi tới . Bộ tộc Pháp Sư của chúng tôi nằm trên lục địa Mirana, nơi đây cũng là nơi cư trú của phần lớn siêu thú hùng mạnh, như Phương Hoàng Lửa, Thần Long, Huyền Quy Pháp Sư chúng tôi giúp đỡ bọn chúng sinh sản, và các siêu thú biết ơn nên đã ban tặng cho bộ tộc một quyền năng hùng mạnh, triệu hồi siêu thú để chiến đấu với kẻ thù.

Cũng bởi quyền năng hùng mạnh ấy khiến cho cư dân trên hai đảo còn lại nảy sinh lòng tham, bọn họ đã cố gắng tiến hành các cuộc hành trình vượt biển. Sau vài ngàn năm không ngừng nghỉ thì cuối cùng, một nhóm người đầu tiên đã đặt chân lên đại lục Mirana. Và bắt đầu từ đây, cuộc sống của bộ tộc Pháp Sư lâm vào cảnh chết chóc.

Những con người đầu tiên bước chân lên vùng đất xinh đẹp Mirana này liền nảy sinh lòng tham, bọn hắc đã dùng sức mạnh siêu nhiên của mình khuất phục những siêu thú xinh đẹp, ra tay tàn sát những pháp sư ngăn cản bọn hắc. Những con người này tự xưng là Org, bọn hắc có một sức mạnh trời ban to lớn và một khả năng chiến đấu điên cuồng và khả năng đánh hơi tìm kiếm dấu vết phép thuật phát ra từ siêu thú cũng như pháp sư. Có thể nói người Org chính là thiên địch của pháp sư chúng tôi.

Người Org thành công đặt chân lên đại lục Mirana liền kéo theo quân đội to lớn của mình, bắt đầu công cuộc viễn chinh vượt trùng dương.

Suốt ba ngàn năm chiến đấu, bộ lạc pháp sư bị tiêu diệt rất nhiều , những người sống sót không đến vài trăm. Các Siêu Thú hùng mạnh cũng bị diệt sát hơn hai phần ba, sống sót lại chỉ còn những siêu thú mạnh mẽ như Phương Hoàng, Thần Long, Bạo Viên, Sư Tử , và những siêu thú ấy được gọi là " Thần Thú "

Nhưng cũng vì chiến đấu mà khả năng phép thuật của bộ lạc được đề cao lên, và bắt đầu xuất hiện những người có phép thuật hùng mạnh, vượt trội hơn hẳn. Đó là một trăm lẻ tám người được mệnh danh là " Thần " , phép thuật của bọn họ đã vượt qua giới hạn của con người, bắt đầu tiếp cận cánh cửa ' Thần

Linh '. Những vị thần ấy đã cùng chung tay hiệp lực, đánh tan đội quân chủ lực của người Org, bày ra một pháp thuật cầm cố ba mươi ba tướng lãnh hung tàn xuống đáy biển sâu. Nhưng cũng vì quá trình chinh chiến liên miên ấy khiến cho phép màu của bọn họ tổn hao trầm trọng, nên đã không quay trở lại được đại lục Mirana được nữa.

Những vị thần ấy không chết đi, mà tất cả dùng tất cả phép màu còn lại của mình, thi triển ra một lời chúc phúc cho toàn thể người dân còn sống sót trên đại lục Mirana, kể cả Pháp Sư lẫn Siêu Thú đều nhận được lời chúc phúc của bọn họ, trình độ phép thuật được đề cao lên gấp bội, và có một kỹ năng đặc biệt- Triệu hoán tinh thần vạn năng.

Cũng vì lời chúc phúc ấy làm cho sức chiến đấu của bộ tộc tăng mạnh, đánh lui những tàn dư còn sống sót của người Org ra khỏi đại lục Mirana , một lần nữa giành lại hòa bình.

Nhưng thời gian hòa bình không được bao lâu, kẻ thù khác lại xuất hiện. Đây là một nhóm người đến từ đại lục thứ ba trên hành tinh Iris, gọi là người Inesta. Người Inesta không hung tàn như người Org, nhưng lòng tham của bọn họ cũng rất mãnh liệt. Người Inesta rất giỏi về mặt khoa học kỹ thuật, bọn họ chế tạo ra những vũ khí có sức công phá ngang bằng thần thú, có những robot khổng lồ, tiến hành truy kích những kẻ khả nghi.

Và thế là một cuộc chiến tranh lại nổ ra, bộ lạc Pháp Sư lúc này đã không còn những " Vị Thần " che chở nữa, bọn họ cùng với Siêu Thú kề vai sát cánh cùng nhau chống lại kẻ thù Inesta và những robot mạnh mẽ của họ. Trận chiến nổ ra rất nhanh và kết thúc cũng rất nhanh, đương nhiên phần thắng không thuộc về bộ lạc Pháp Sư nữa mà thuộc về người Inesta.

Hai mươi sống sót cuối cùng của bộ lạc, cùng với hơn ba trăm siêu thú còn sót lại bắt đầu chuyển di dân tới một vùng đất mới, và thế là chúng tôi đến tinh cầu này ! "

Tuyệt Quân dùng giọng nói truyền cảm, kể rõ câu chuyện quá khứ xa xưa. Lý Ngọc Vân ở bên nghe xong liền nhất thời chấn động, hẳn không ngờ người phụ nữ này lại kỳ bí đến như vậy. Sau một hồi lâu, Lý Ngọc Vân mới nói :

- " Vậy tên áo choàng lúc này là kẻ thù của cô ? Hẳn là người Org ? "

Tuyệt Quân gật gật đầu thay cho lời đáp, Lý Ngọc Vân không ngờ đối thủ lại là một thể lực hùng mạnh đến như vậy.

- " Vậy những người pháp sư còn lại đã đi đâu ? Còn cả những Siêu Thú nữa ? " Lý Ngọc Vân cảm thấy khó hiểu, bởi lẽ chỉ có mỗi Tuyệt Quân ở đây và chịu sự truy sát của đám người Org kia mà thôi, còn mấy người còn lại không thấy hiện ra giúp đỡ.

Tuyệt Quân lắc lắc đầu, sau đó nức nở nói :

- " Thủ lĩnh đã trực xuất tôi, bởi vì tôi có đứa nhỏ này ! " Nàng nói xong liền nhìn sang Minh Khôi bên cạnh, Lý Ngọc Vân nhất thời có chút không hiểu, hỏi :

- " Vì sao ? Thằng bé này không phải là " Hẳn nghi ngờ Minh Khôi là con tư thông của nàng với một người Inesta hoặc người Org nào đó. Vì theo lý chỉ có chuyện như thế mới làm cho thủ lĩnh pháp sư tức giận đến vậy.

Tuyệt Quân gật gật đầu, trong mắt lặn ra một giọt lệ trong suốt, nàng nức nở nói :

- " Trong lúc tôi đi chấp hành nhiệm vụ, không may bị rơi vào trong tay một tên thủ lĩnh người Org , và đêm đó hẳn đã đã " Nàng nói tới đây liền khóc to, hai bàn tay nắm chặt lại với nhau biểu lộ sự đau khổ mà nàng phải chịu đựng. Lý Ngọc Vân vươn tay ôm lấy bả vai của nàng, vỗ về nói :

- " Chuyện đã qua thì cho nó qua đi, bây giờ có tôi bên cạnh cô, cô cũng đừng sợ nữa ! "

Trong lòng hẳn có chút quặng đau, con trẻ có tội tình gì mà lại bị cuốn vào vòng xoáy đấu tranh giữa hai chủng tộc chứ ?! Tất cả đều do người lớn gây ra, trẻ con chúng vô tội mà ! Lý Ngọc Vân nhìn Minh Khôi đang ngủ ngon lành mà nảy sinh một cảm giác thương tiếc, hẳn càng thương tiếc hơn khi nhìn thấy Tuyệt Quân đang khóc nức nở trong lòng mình.

Lý Ngọc Vân cứ ôm Tuyết Quân ngồi trên sân thượng cả buổi chiều, cho tới khi mặt trời lặn khuất khỏi đường chân trời, nhường chỗ cho ánh trăng xuất hiện. Bên dưới, đèn đường đã bật sáng, từng chiếc xe hơi hả theo đuôi nhau lan tỏa khắp các ngõ đường trong thành phố, xã hội vẫn cứ vận động theo nhịp sống của nó, nhưng ít ai biết được rằng, có một cỗ thể lực hắc ám đang len lỏi dần dần vào bên trong !

Tuyết Quân nằm tựa vào lồng ngực người thanh niên mới quen vài ngày, nàng cảm thấy rất ấm áp và rất dễ chịu, nàng mong sao cứ mãi nằm yên như thế, cho tới khi nào nàng chết mới thôi. Lý Ngọc Vân khê hát một giai điệu dân ca quen thuộc, đối với hắn không gì hay bằng nhạc dân ca cả. Giọng hát nhẹ nhàng vang lên bên tai Tuyết Quân :

" Dưới trăng dòng sông trôi rất điệu dàng, như dải lụa vàng xuôi về phương đông.

Gành hào ơi, nửa đêm ai hát lên câu hoài lang

Vầng trăng nghiêng xuống trên dạt rừng tràm.

Xè u xé u liêu phạn, dây tơ đàn kiêu buồn thiết tha

xè u xé u liêu phạn, đưa cung đàn về trên bến xa.

Đường dù xa ông bướm xinh đó đừng phụ nghĩa tào khang

đêm luồn trong tin bạn ngày mỗi mòn như đá vọng phu, vọng phu vọng luồn trong tin chàng.

Lời ai ca... dưới ánh trăng này, rừng nước mênh mông đêm gành hào chợt thương nhớ ai,

ngày ấy ra đi con sông buồn tiễn một dòng trôi.

Bạc Liêu ơi... có nhớ chăng ai, thuở ấy thanh xuân trăng gành hào tròn như chiếc gương

và tóc pha sương qua gành hào tiễn một vầng trăng. "

Tuyết Quân nghe Lý Ngọc Vân hát xong , liền nói :

- Anh hát bài gì vậy ? Giai điệu thật dễ nghe ! "

Lý Ngọc Vân mỉm cười nhìn nàng nói : " Bài Đêm Gành Hào nghe điệu hoài lang ! Tôi thích hát nhạc dân ca mà thôi. Giai điệu của nó rất nhẹ nhàng, nhưng mang âm hưởng da diết thấm vào trong lòng người ... "

Tuyết Quân khê cười, nàng ngồi dậy nói :

- " Anh cũng không giống với những thanh niên khác, đa phần đều nghe nhạc nước ngoài cả. Chỉ có một ít giống anh mà thôi ! Hi hi, nhưng tôi thích tính cách của anh, dám nghe dám cảm nhận và nhất là dám yêu mến những thứ thuộc về quê hương của mình. ... "

" Hồi trước đây tôi cũng hay hát lắm, để tôi hát một bài quê hương của tôi cho anh nghe ... " Tuyết Quân cất tiếng ca, giọng ca mềm mại thanh thoát, mang theo một chút hương vị mộc mạc của đất trời. Tuy rằng lời bài hát Lý Ngọc Vân nghe không hiểu gì cả, nhưng hắn thả tâm hồn vào trong giai điệu mà cảm nhận, lúc mới đầu là một khung cảnh thanh bình với đồng cỏ xanh um, động vật và con người sinh sống hòa thuận. Rồi một bàn tay xuất hiện , từ từ bóp chết sức sống của màu xanh mơn mởn đấy. Nhưng rồi với niềm tin mãnh liệt, con người cũng đã chiến thắng cỗ thể lực hắc ám, giành lấy quyền tự do ...

Tuyết Quân đã dừng tiếng hát lâu rồi, nhưng Lý Ngọc Vân vẫn còn chìm trong cảm xúc dạt dào. Hồi lâu sau hắn mới tỉnh lại, nhìn nàng nói :

- " Cô hát rất hay ! Tuy rằng tôi không hiểu hết ý nghĩa của lời bài hát nhưng qua giai điệu cũng cảm nhận được phần nào ý chí chiến đấu mạnh mẽ mà bộ tộc Pháp Sư đã từng trải qua ! Dù sao thì chuyện cũng qua lâu rồi, bây giờ cô nên hướng về phía trước mà bước tới. Tương lai vẫn còn chờ cô ở phía trước đâu !"

Tuyết Quân có chút ảm đạm, nàng nhìn lên nhưng vì sao lấp lánh trên cao, nói : " Tương lai phía trước là ánh sáng hay bóng tối đây ?! Tôi không biết mình nên đi về đâu cả, bộ lạc đã từ bỏ tôi, các siêu thú cũng từ bỏ bộ lạc mà đi. "

Lý Ngọc Vân cắt ngang lời của nàng, : " Bây nào, không phải còn có tôi đây sao ! Cho dù thế nào đi chăng nữa thì tôi vẫn mãi ở bên cô và bảo vệ cô ! " Giọng nói của Lý Ngọc Vân cương quyết, hấn đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng mà nói.

Tuyết Quân thâm tình nhìn hấn, sau đó nàng tựa đầu vào vai hấn , trong ánh mắt đã mất đi vẻ ảm đạm mà thay vào đó là một niềm tin tưởng. Lý Ngọc Vân thâm liên lạc với Kim Nhi, để cho nàng thiết lập lại các hệ thống phòng thủ và báo động trong căn nhà, sau đó hấn liền nói với Tuyết Quân :

- Có lẽ chúng ta nên về nhà thôi ! Bây giờ cũng trễ rồi.

Tuyết Quân lắc lắc đầu, nàng nói :

- Không được, tên Org kia đã phát hiện ra tôi trong nhà của anh, nên nhất định hấn sẽ chờ ở đó. Nếu anh đi về sẽ bị bọn chúng bắt được

Lý Ngọc Vân có chút khổ não, hấn vỗ vỗ trán vài cái rồi nói :

- Vậy cũng không được ! Tôi lại quên mất tên khốn kia nữa, nhất định phải tìm cơ hội diệt trừ hấn, để lâu lại càng thêm tai họa. Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm tối rồi tính sau.

Tuyết Quân nhẹ ‘ Ân ’ một tiếng, bây giờ trong lòng nàng cảm giác rất hạnh phúc. Lý Ngọc Vân cuối người xuống sát gương mặt của nàng, ánh mắt có chút say mê thì thảo nói :

-” Nàng đẹp quá !” Hấn liền si ngốc ngẩn nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ này, ánh mắt từ từ xuất hiện một tia khó cầm lòng được ! Tuyết Quân nhìn sâu vào trong ánh mắt sâu hun hút của người thanh niên này, nàng từ từ ngẩng mặt, dâng môi thơm của mình lên.

Trong đầu Lý Ngọc Vân bỗng nhiên ” Oanh ” một tiếng, hấn áp miệng hấn xuống đôi môi xinh xắn của Tuyết Quân, trao cho nàng nụ hôn đầu tiên của hấn. Lý Ngọc Vân không am hiểu kỹ năng hôn môi nên có chút lúng túng, lúc bắt đầu hấn chỉ liếm nhẹ đôi môi của nàng một cái, cảm thấy có một vị ngọt ngọt trôi xuống lưỡi rồi tan biến trong cuồng hộng.

Sau đó Tuyết Quân liền nhiệt tình dẫn dắt Lý Ngọc Vân, hai cánh lưỡi quấn lại vào nhau, trao cho nhau mật ngọt của tình yêu.

Khoảng mười phút , Tuyết Quân gương mặt ửng đỏ như áng mây chiều đầy nhẹ Lý Ngọc Vân ra, Lý Ngọc Vân có chút lúng túng, sau đó ngây ngốc nói :

- Nếu cô không chê, sau này tôi sẽ chăm sóc cho cô ! Được chứ ?

Tuyết Quân ngồi im lặng trong lòng hấn, sau một hồi mới tỉnh nghịch cười nheo mắt, nói :

- Anh nhớ nha ! Sau này tôi phải nhờ anh nuôi đấy nhé !

Nàng nói xong liền vươn tay ôm chặt eo lưng rắn chắc của Lý Ngọc Vân , áp mặt vào trong lòng ngực hấn, nhẹ nhàng nói ra lời chân tình :

- Đây là lần đầu tiên em cảm nhận con tim mình run động, và cũng là lần đầu tiên em biết thế nào là niềm vui của hạnh phúc ! Ngọc Vân, cảm ơn anh đã đem đến mẹ con em niềm hạnh phúc từ bấy lâu nay bị đánh cắp !

Lý Ngọc Vân vuốt vuốt mái tóc dài của nàng, nói :

- Em ngốc quá, có anh ở đây thì còn ai dám ăn cắp hạnh phúc của cô chứ ?! Hừ hừ, người Org hay người Inesta hãy chờ ! Sau này anh sẽ báo thù cho em...

Lý Ngọc Vân tay ôm Tuyết Quân, một tay ôm lấy Minh Khôi, hấn nhún người phi thân xuống dưới, nhanh chóng lẩn vào trong dòng người phía dưới.

24. Chương 24

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 24 : Ăn Cướp

Nguồn:

Trịnh Thúy Kiều hậm hực dắt chiếc xe vào trong nhà, ngày hôm nay nàng quả thực bị chọc tức chết ! Nàng bước tới cửa nhà Lý Ngọc Vân rồi ấn chuông . Tiếng chuông vang lên trong trẻo , nhưng rất lâu mà cũng không thấy ai ra mở cửa. Trịnh Thúy Kiều hậm hức đá một phát vào cửa, bực dọc nói :

- Đi chết đi ! Cậu đừng để tôi gặp mặt cậu lần nữa . Hừ !

Trịnh Thúy Kiều quay trở lại nhà, thấy em gái Thúy Vân đang ngồi trên ghế salon xem tivi, nàng liền quát :

- Xem cái gì mà xem, mau lên phòng học bài đi !

Thúy Vân thấy chị mình tự nhiên nổi quạo với mình nên có chút bất mãn, nhưng nàng cũng không dám cãi lại mà tắt tivi rồi chạy lên lầu, vừa đi còn làm khuôn mặt quỷ chọc tức Thúy Kiều nữa.

Ngày hôm nay Thúy Kiều lại bị giáo viên bộ môn nhấn lại, em học sinh Lý Ngọc Vân trong giờ học tự ý trốn học bỏ về. Thúy Kiều cảm thấy có chút gì đó không đúng, vì khi nàng xuống hỏi thăm bộ phận bảo vệ thì không ai nói đã từng thấy Lý Ngọc Vân đi ra cả. Rồi sau đó có một nam sinh nói rằng thấy Lý Ngọc Vân đi tới phòng vệ sinh gần cuối hành lang rồi không thấy trở ra.

Lúc này thì nàng đã tin Lý Ngọc Vân đã trốn học, mà còn nhảy lầu trốn đi nữa chứ ?! Ban giám hiệu hay tin liền mời nàng lên làm việc một hồi, sau đó còn đe dọa sẽ trừ lương của nàng. Trịnh Thúy Kiều ầm ức lắm, nàng thầm thề khi về nhà sẽ qua hỏi hấn.

Còn lúc này Lý Ngọc Vân đang ở đâu ? Hấn đang cùng mẹ con Tuyết Quân ngồi trong một quán cơm bình dân, ăn uống trò chuyện rất vui vẻ đây ! Bé Minh Khôi trải qua hai lần bị kinh hách cũng tỏ ra trầm ổn hơn hẳn, Lý Ngọc Vân ngồi bên cạnh bàn bạc với Tuyết Quân về chuyện thuê phòng.

- " Theo tôi thì chúng ta đi khách sạn là tốt nhất ! " Lý Ngọc Vân nói, hấn cảm thấy ở khách sạn thoải mái hơn là thuê phòng trọ, vừa tiện lợi lại vừa nhanh chóng nữa.

Tuyết Quân lườm hấn một cái, rồi nói : " Nhưng tôi không có tiền trả đâu ! Anh có tiền không ? " Từ khi hai người trao cho nhau nụ hôn tình yêu , thì khoảng cách của hai bên đều xích lại gần nhau. Lý Ngọc Vân biết nàng nói đúng, bởi lẽ hấn ra đi nhanh chóng nên chưa kịp mang theo tiền. Bây giờ trong túi của hấn chỉ còn vụn vụn năm chục ngàn đồng mà thôi !

Lý Ngọc Vân liền nói : " Không sao, tôi sẽ có cách kiếm tiền, bây giờ chúng ta thuê một khách sạn nhỏ trước đã ! Dù gì cũng phải có một nơi nghỉ qua đêm trước tiên ! "

Lý Ngọc Vân cùng với Tuyết Quân đi tới một khách sạn nhỏ trên đường, hai người chỉ thuê một phòng nhỏ, giường đôi. Sau đó hai người cùng bé Minh Khôi đi lên nhận phòng, hấn vừa đi vừa lo lắng làm sao nhanh chóng kiếm tiền đây !

Lý Ngọc Vân thăm gãi gãi đầu :

- " Không lẽ mình đi cướp ngân hàng ?! Làm như thế cũng không tốt ! Hay là cướp tiệm vàng, cái này không ổn chút nào ! Dù gì thì người ta cũng bỏ tiền ra buôn bán lương thiện cả. " Trong lúc hấn không biết làm cách nào để kiếm ra tiền thì ánh mắt nhất thời bừng sáng .

- " Ha ha ! Tiền tới rồi ! " Lý Ngọc Vân vui vẻ nói nhỏ với Tuyết Quân, theo hướng ánh mắt của hấn xuất hiện ba người ăn mặc kiểu dân giang hồ, trên hai cánh tay lần lượt xăm vài con rắn ! Ách, vài con rồng nho nhỏ.... Lý Ngọc Vân biết mấy tên du côn này thường hay có tổ chức thành một băng nhóm với nhau, chuyên đi thu phí bảo kê cũng như phí bao gái . Tiền của chúng đều là hàng phi nghĩa, có cướp cũng chẳng sao cả.

Lý Ngọc Vân nói nhỏ vào tai Tuyết Quân, sau đó hấn quay sang dặn dò bé Minh Khôi :

- Minh Khôi ngoan, bây giờ chú và mẹ cháu đi công chuyện một chút, con ở yên trong phòng đừng có ra ngoài, nghe không !

Đám du côn nọ là đàn em của m %Đám du côn nọ là đàn em của một vị lão đại, có chức vị phó đường chủ Hồ Bang, gọi là Thạch đầu đình ! Hôm nay đám du côn nọ vừa mới thu phí bảo vệ của một cửa hàng lớn nên rất hưng phấn, bọn hấn rủ nhau vào trong quán karaoke làm vài chầu lai rai với nhau.

Khi bọn du côn vừa đi ngang qua một con hẻm nhỏ liền cảm thấy xây xẩm mặt mày, sau đó không biết gì nữa. Lúc này hai bóng người xuất hiện, Lý Ngọc Vân mỉm cười giơ ngón tay cái lên với Tuyết Quân , nói nhỏ : " Không ngờ pháp thuật lại lợi hại đến thế ! Thật là đỡ phải tốn công đánh nhau với bọn này rồi. "

Tuyết Quân cũng cười cười với hấn, sau đó liền thấy Lý Ngọc Vân nhanh chóng lấy sạch đồ đạc của bọn chúng, tiền bạc, điện thoại di động, đồng hồ đeo tay, nhẫn , đều lấy sạch. Hấn khá bất ngờ khi phát hiện trong túi của một tên có hơn mười lăm triệu đồng,

- " Kháo ! Bắt được con cá ngon rồi ! " Lý Ngọc Vân cười tươi như hoa, sao đó nắm lấy người này tiến vào trong con hẻm nhỏ. Tuyết Quân theo sau dùng ánh mắt khó hiểu nhìn hấn, theo nàng nghĩ thì Lý Ngọc Vân muốn cướp tài sản của đám người này, nhưng không hiểu hấn bắt tên này lại làm chi ?

Lý Ngọc Vân biết nàng có chút nghi vấn, nên nhỏ giọng giải thích :

- Lần này chúng ta bắt được con cá to rồi. Tên này vừa mới thu tiền bảo kê xong, chỉ cần đi theo hấn là có thể biết hang ổ của bọn xã hội đen này ở đâu, rồi tung ra mẻ lưới tóm gọn đám đầu gấu này lại, trừ hại cho xã hội !

Tuyết Quân phì cười ra một tiếng, nói : " Nói thẳng ra là anh đi tới ăn cướp chứ gì ? Dù sao thì đám này bị anh ăn cướp cũng đáng, ai bảo chúng làm nhiều chuyện ác chi ! "

Lý Ngọc Vân cười cười nhìn nàng, Tuyết Quân liền vung ngọc lục bảo lên, một tia sáng màu xanh bắn vào trong đầu người nọ. Lý Ngọc Vân nhanh chóng ôm lấy Tuyết Quân trốn sang một góc khác.

Rất nhanh người nọ liền lồm cồm tỉnh dậy, rồi quát to :

- Mẹ nó, cái đám mất dạy dám bỏ ông ở chỗ này ! Đợi lát nữa ông báo lại cho đại ca xử lý bọn mày, hừ !

Hấn loạng choạng đứng dậy, thất tha thất thiếu bước đi. Phía sau, Lý Ngọc Vân cùng Tuyết Quân nhìn nhau đồng thời nở nụ cười mờ ám.

Trong quán bar Hồng Hạnh, một người trung niên mặt tẻ đang nốc cạn chai bia thứ hai mươi lăm, sau đó hấn nhìn người đối diện trước , quát vang :

- Con mẹ mày thằng ngu ! Tiền đâu ? Tao bảo mày đi thu tiền bảo kê cơ mà , bây giờ tiền nơi nào rồi ?

Hấn nói xong liền quăng mạnh chai bia xuống đất, chai bia vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ vụn khắp phòng. Người ôm yếu ngồi trên chiếc ghế dựa trước mặt hoảng sợ, toàn thân run rẩy đáp :

- Đại ... ca, em không nhớ không nhớ rõ nữa ! Em chỉ biết mình tỉnh lại trong một con hẻm, và mấy thằng trong nhóm đều biến mất Đại ca, có thể bọn chúng lấy tiền đi hay không ?

Người mặt tẻ hừ lạnh một tiếng, hấn khoát tay gọi tay đàn em phía sau, nói :

- Mày nhanh chóng tìm mấy thằng ngu kia về cho tao ! Mẹ nó, tưởng trộm tiền của ông rồi chạy à ! Còn mày sao không cú đi, còn muốn ăn thêm vài đấm hả ?

Người ôm nhách nghe thấy vậy như được đại xá, ba chân bốn cẳng chạy thẳng ra bên ngoài. Bên trong phòng liền trở nên im lặng, ngoài trừ tiếng thở hồng hộc của người mặt tẻ ra thì không còn ai nữa . Lý Ngọc Vân sống vai cùng Tuyết Quân bước vào trong phòng, hấn nhìn người mặt tẻ nói :

- Chào ông anh, lâu nay vẫn khỏe chứ !

Người mặt thạo giật mình nhìn Lý Ngọc Vân, trong trí nhớ của hắn hình như đâu có quen ai giống như vậy đâu, nhưng hắn vẫn cẩn thận hỏi :

- Người anh em kiếm tôi sao ? Có việc gì không ?

Lý Ngọc Vân mỉm cười đi tới ngồi xuống ghế sofa trước mặt người mặt thạo, Tuyết Quân cũng đi theo hắn và ngồi sang kế bên cạnh. Lý Ngọc Vân không nhanh không chậm nói :

- Ông anh, hôm nay tôi đến đây xin chút đỉnh tiền để tiêu xài ! Ông anh cũng không quá keo kiệt chứ, chỉ cần vài trăm triệu là đủ rồi !

Người mặt thạo không ngờ tên nhóc này tới ' Xin ỉu ' mình, đã thế há mồm ra đòi mấy trăm triệu, hắn nghe Lý Ngọc Vân cứ như một chuyện cười lần đầu tiên trong đời được nghe, hắn cười sằng sặc một hồi lâu, nước mắt nước mũi tung bay.

Lý Ngọc Vân đợi cho hắn cười thỏa thích một hồi, sau đó hắn liền xuất thủ. Chân trái Lý Ngọc Vân đá bay cái bàn trước mặt, thân hình tựa như quỷ mị xuất hiện trước mặt người mặt thạo, nắm tay phải đánh thẳng vào lồng ngực của hắn.

Thân hình người mặt thạo bắn ngược về sau, mạnh mẽ nên lên bức tường phía sau một cái.

-" Hự " Hắn rên lên một tiếng, máu từ trong cơ thể trào ra khoe miệng trông thật dữ tợn. Lý Ngọc Vân đi tới trước mặt hắn, dùng tay vỗ vỗ hai má người mặt thạo, lạnh nhạt nói :

- Ông anh, biết điều thì mau mau một chút, nếu không thì thằng này xin thêm đôi chân đấy !

Người mặt thạo hốt hoảng, trong ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, nói :

- Cậu cậu chờ tôi một chút ... tôi đi lấy tiền !

Lý Ngọc Vân mỉm cười nhìn hắn, hắn lắc lắc đầu nói : " Ông anh nghĩ tôi là thằng ngu à ? Bây giờ tôi đổi ý rồi, muốn tự mình đi lấy tiền. Mau dẫn đường đi ! "

Hắn lôi cổ áo người mặt thạo đứng dậy, sau đó đi theo lời chỉ dẫn của hắn tới trước một căn phòng nhỏ được trang bị cửa chớp trộm. Người mặt thạo dường như sợ bị Lý Ngọc Vân hành hạ , nên hắn nhanh chóng móc chìa khóa và mở cửa ra.

Khi đám người Lý Ngọc Vân tiến vào bên trong liền giật mình không nhỏ, vì trong này đựng rất nhiều vũ khí , nào là súng lục, súng AK , mã tấu, kiếm nhật, ... các loại vũ khí có khả năng sát thương cao. Chưa kể bên trong vách tường còn treo hai khẩu súng ngắn , Lý Ngọc Vân thầm nói : " Mẹ nó, xã hội đen mà còn giàu như vậy ! "

Lý Ngọc Vân tiện tay lấy đi hai thanh Desert Eagle bỏ vào túi áo khoác rồi đi tới kết sắt, hắn vung tay làm một vài động tác chuyên nghiệp bẻ khóa cánh cửa, rồi đem toàn bộ số tiền bên trong bỏ vào bao vải đi. Khi đi ngang người mặt thạo, Lý Ngọc Vân còn thuận tay đánh hắn bất tỉnh, sau đó lấy di động gọi tới số máy cục cảnh sát thành phố, đưa người tới dọn dẹp đám người này.

Lý Ngọc Vân xử lý mọi việc xong xuôi liền kéo Tuyết Quân chạy về khách sạn đã thuê trước đó.

25. Chương 25

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 25 : Sóng ngầm

Nguồn:

Lý Ngọc Vân ngả lưng trên chiếc ghế sofa, đôi mắt hắn nhắm nghiền tựa như đang ngủ say vậy. Trên giường, mẹ con Tuyết Quân đã say giấc nồng . Ánh trăng nhàn nhạt xuyên qua cửa sổ, rọi vào trong phòng. Bầu trời đêm nay thật tĩnh mịch.

Tâm thần Lý Ngọc Vân chìm vào trong không gian Kim Cầu, bắt đầu việc học tập quyền pháp, ám khí, đao pháp sơ cấp. Đối với Lý Ngọc Vân mà nói, những môn võ công này rất tinh thâm, chỉ vài động tác qua loa nhưng lại ẩn chứa nguyên lý vận dụng công lực, không có động tác dư thừa nào cả.

Lý Ngọc Vân luyện quyền với Kim Nhi, lúc đầu hẳn bị nàng đánh cho tởm tưởi không nổi, sau đó dưới sự cố gắng cũng miễn cưỡng đánh ngang tay với Kim Nhi. Chuyện này đã kích Lý Ngọc Vân không nhỏ, hẳn quyết tâm sau này phải chiến thắng cô nàng Kim Nhi này. Sau một hồi luyện quyền, Kim Nhi mới gạt gạt đầu, sắc mặt có chút miễn cưỡng nói :

- Coi như anh học thành công 50% quyền pháp rồi, sau này anh cần phải chuyên cần luyện tập hơn nữa !

Lý Ngọc Vân cười cười mà thôi, sau đó hẳn chợt hỏi :

- Kim Nhi này, chuyện của Tuyết Quân cô cũng biết chứ ! Cô có cách nào giúp tôi che giấu nàng ta khỏi đám người Org kia không ?

Kim Nhi khẽ cau mày, nói :

- Chuyện này có chút phiền phức. Tôi có điều tra thông tin về tinh cầu Iris này , quả thật thời xa xưa đã từng nổ ra truyền thuyết thánh chiến, vô số cường giả tử vong, và tinh cầu này cũng dần dần trở thành hành tinh chết. Còn chuyện che giấu cô ta thì không khó, chỉ cần anh đeo cái nhẫn này lên bàn tay của nàng là có thể tự động che giấu toàn bộ hơi thở phép thuật trên cơ thể của nàng, làm cho nàng giống như một người bình thường vậy !

Kim Nhi giơ bàn tay ra, trong lòng bàn tay của nàng có một chiếc nhẫn vàng, đính trên nó là một viên hồng ngọc, tản ra tia sáng nhu hòa.

Lý Ngọc Vân tràn đầy sự cảm kích nhìn Kim Nhi, chân thành nói :

- Cảm ơn cô, nếu không có sự giúp đỡ của cô thì tôi không biết phải làm sao !

Kim Nhi cười cười , trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ khi giúp người khác. Nàng đưa nhẫn cho Lý Ngọc Vân rồi nheo mắt cười tinh nghịch, nói :

- Bây giờ anh nên nhanh chóng tặng nhẫn đính hôn cho Tuyết Quân, bắt nàng làm vợ đi ! Hi hi, tôi rất muốn xem cảnh hai người động phòng

Lý Ngọc Vân đỏ mặt, nhanh chóng cầm lấy chiếc nhẫn rồi biến mất.

Lý Ngọc Vân ngồi trên ghế sofa từ từ tỉnh lại, hẳn nhìn chiếc nhẫn trong lòng bàn tay của mình mà có chút hưng phấn, sau đó lại nhìn hai mẹ con Tuyết Quân đang ngủ say trên giường, trong ánh mắt tràn ngập yêu thương. Lý Ngọc Vân bước tới kéo chăn đắp kín cho cả hai rồi đi ra ngoài ban công. Gió lạnh của trời đêm thổi qua hai má anh, cảm giác lạnh lạnh mà sảng khoái.

Lúc này ở trên sân thượng của một tòa biệt thự, có một người đàn ông trong bộ kijama màu đen đang đứng nhìn lên những ánh sao trên cao, sau đó hẳn thở dài một hơi " Không lẽ bọn họ đã tới ?! " Người đàn ông uống cạn ly rượu vang trên tay, rồi đặt lên cái khay bạc bên cạnh. Hắn chấp tay nhìn vào trong bầu trời đêm, trong ánh mắt bắn ra một luồng sáng bàng bạc, xuyên thẳng lên bầu trời .

Tia sáng bàng bạc tựa hồ như đang kêu gọi một vật gì đó, chỉ một lúc sau từ phía đông xuất hiện một tia sáng vàng nhạt vọt tới. Người đàn ông khẽ mỉm cười, cánh tay phải vươn ra bên ngoài, rồi sau đó xuất hiện một cây gậy màu đen, thân gậy đen óng ả, nhìn kỹ có thể thấy được một dòng chất lỏng đang lưu động bên trong, hai đầu gậy được nạm bằng hai khối kim cương tinh xảo, phát ra tia sáng trắng nhàn nhạt trong không gian.

Người đàn ông vung tay, cây trượng trong tay hóa thành một tia chớp bắn lên bầu trời. Nếu như có người đi ngang nhìn thấy sẽ tưởng rằng đây là một màn bắn pháo bông vậy ! Cây trượng rất nhanh biến mất trong màn đêm, cũng không biết đã đi về phương hướng nào nữa.

Người đàn ông sau khi vung tay liền chắp hai tay trước ngực, đôi mắt nhắm nghiền lại, trong miệng lẩm rẩm nhưng câu nói khó hiểu, hẳn không phải ngôn ngữ trên trái đất này mà giống như những câu thần chú cổ xưa. Thôi cứ cho là hắn đang niệm chú đi !

Khoảng chừng hơn nửa tiếng, hắc trượng đã quay trở lại và dừng lại trước mặt người đàn ông, người đàn ông cũng ngừng việc niệm chú, đôi mắt của hắn từ từ mở ra, nhưng con ngươi bây giờ đã biến thành một màu vàng nhạt, từ trong đôi mắt màu vàng ấy bắn ra hai luồng ánh sáng chiếu lên thân hắc trượng, rồi từ thân hắc trượng từ từ tản mát ra vô số hình ảnh. Nếu như có Lý Ngọc Vân ở đây thì hắn sẽ la lên, vì những hình ảnh này đều liên quan tới hắn cùng với Tuyết Quân.

Người đàn ông thần bí này là ai ? Vì sao hắn lại điều tra hai người Lý - Tuyết ?

Người nọ sau khi nhìn xong một lượt liền thu thu hồi hắc trượng, hắc trượng lóe lên một cái rồi biến mất trong tay áo của hắn. Hắn nở nụ cười, nói thầm : “ Là nàng ! ”. Gió đêm vẫn cứ thổi, tựa hồ không hay biết chuyện gì đã xảy ra !

Tại một đất nước phương Đông xa xôi, có một người phụ nữ trong trong váy liền thân màu xám, chất liệu làm từ vải sợi . Nàng đứng trước ban công của một căn biệt thự hai tầng sang trọng , hai tay đang nắm chắc một đóa hoa bằng băng , ánh mắt mông lung nhìn về phương Nam xa xăm, nàng thì thào nói : ” Cuối cùng chị cũng xuất hiện ! Em sẽ chuộc lại lỗi lầm khi xưa, mong sao chị tha thứ cho em ! ” Nàng nói xong liền rưng rưng nước mắt, trên đôi mắt không biết từ lúc nào đã xuất hiện hai hàng lệ nóng.

Người phụ nữ xoay người nhìn một lượt khắp gian phòng, nơi này chính là nơi nàng có nhiều hạnh phúc nhất, nơi mà nàng tìm thấy một gia đình hòa thuận, con cái ngoan hiền hiếu thảo, và cũng là nơi nàng đã biết thế nào là tình yêu ! Người phụ nữ đi tới kệ sách lấy ra tờ giấy trắng và viết vào đấy một lá thư, dặn dò người thân trong gia đình đừng tìm kiếm nàng, vì nàng ra đi tới một nơi rất xa !

Người phụ nữ dùng bút, một giọt nước mắt rơi xuống mặt trang giấy trắng làm cho vài nét chữ nhòe đi. Nàng gấp tờ giấy kẹp xuống bìa quyển sách mỏng trên bàn. Thân ảnh của nàng bắt đầu từ từ tan biến như chưa từng tồn tại trong căn phòng này vậy.

26. Chương 26

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 26 : Cái gọi là gia đình

Nguồn:

Ông mặt trời cuối cùng cũng tỏa những tia nắng ấm áp, xua tan đi làn sương lạnh lạnh của trời đêm. Tuyết Quân đã thức dậy từ lâu, nàng dùng ánh mắt trìu mến ngắm nhìn khuôn mặt chữ điền đầy tính cương nghị của Lý Ngọc Vân, trên môi bắt gặp lộ ra nụ cười xinh đẹp.

Lý Ngọc Vân trở mình trên ghế sofa, hắn dường như phát hiện thấy một đôi mắt xinh đẹp đang nhìn trộm mình, nên nhanh chóng bừng tỉnh. Hắn nhìn Tuyết Quân , nói :

- Sao chị không ngủ thêm chút nữa, trời còn chưa sáng mà ?!

Hắn nói xong liền xoay người ngồi dậy, lúc này hắn cũng tỉnh ngủ hẳn. Tuyết Quân nhẹ nhàng nói với hắn :

- Tôi dậy sớm quen rồi. Cậu sao không ngủ thêm chút nữa sao, dù gì thì tối qua cậu đi ngủ rất trễ, nên ngủ thêm chút nữa lấy lại sức !

Lý Ngọc Vân khoác khoác tay, nói không sao. Sau đó Lý Ngọc Vân thần thần bí bí kéo tay Tuyết Quân ra ngoài ban công, hắn có chút kỳ lạ nói :

- " Tôi cho chị cái này ! " Hấn nói xong liền lấy chiếc nhẫn từ trong túi áo đưa cho nàng. Đây chính là chiếc nhẫn t% Eg làm ẩn đi hơi thở phép màu trên người Tuyết Quân. Lý Ngọc Vân vốn là một người không biết chút gì về bày tỏ tình cảm cả, hấn suy nghĩ gần ba tiếng đồng hồ mới tìm ra một phương án hợp lý như vậy để trao nhẫn.

Lý Ngọc Vân nói xong thì có chút lúng túng, gương mặt có chút ửng đỏ lên không biết làm thế nào cho phải, cánh tay đưa chiếc nhẫn ra nhưng mấy lần lại muốn rút về ! Tuyết Quân thấy bộ dáng khô hời của Lý Ngọc Vân liền cười ngặt nghẽo, nàng đưa tay cầm lấy chiếc nhẫn rồi ướm vào ngón tay áp út của mình , nói :

- Tôi hiểu tâm ý của cậu là được rồi ! Hi hi, không ngờ cậu lại ngốc tới mức đáng yêu như thế Hi hi

Lý Ngọc Vân gãi gãi đầu, sau đó chân thành nói : " Tôi cũng không biết nên nói cái gì cho đúng , thôi thì cứ nói thẳng ra vậy. "

Tuyết Quân mỉm cười, nàng bước tới tựa đầu vào vai hấn, cùng hấn đứng ngắm cảnh bình minh.

- " Tuyết Quân này, chị bây giờ có dự định gì không ? " Lý Ngọc Vân cất tiếng hỏi han.

- " Không biết nữa, cậu đi đâu tôi theo đó. Dù sao thì cậu cũng hôn tôi rồi, nên cậu phải chịu trách nhiệm. " Tuyết Quân ngẩng đầu lên, giọng nói có chút tinh quái.

Lý Ngọc Vân cười cười một tiếng, sau đó hấn nói ra dự định của mình : " Chiếc nhẫn lúc này có tác dụng ngăn chặn tia khí tức phép thuật của người chị tản mát ra bên ngoài, bây giờ trong mắt người Org nọ thì chị cũng như một người bình thường, không có một chút dao động phép thuật gì cả. Cho nên chị cứ yên tâm cùng tôi quay lại nhà chúng ta . Chị thấy thế nào ? "

Tuyết Quân gật gật đầu, nàng tin lời của Lý Ngọc Vân nhưng vẫn có chút hiếu kỳ, hỏi :

- Cậu nói cái nhẫn này thần kỳ như thế à ? Có thể đánh lừa cái mũi thính của người Org sao ?

Lý Ngọc Vân mỉm cười, tự tin nói : " Đương nhiên, nguyên lý đơn giản là làm mất đi dao động phép thuật trên người chị là người Org không cách nào phát hiện ra được cả. "

Tuyết Quân hiếu kỳ sờ sờ lên viên hồng ngọc xinh đẹp gắn trên chiếc nhẫn, trong tâm hồn tràn đầy ngọt ngào của tình yêu. Nàng dùng một thế sét đánh không kịp bưng tai hôn lên mặt Lý Ngọc Vân, sau đó chuồn ngay vào trong phòng trùm kín chắn lại, che giấu khuôn mặt đỏ bừng vì ngượng của mình.

Bảy giờ sáng, ba người Lý Ngọc Vân trả phòng khách sạn rồi đi vào một nhà hàng Thiên Nam gần đấy. Nhà hàng được bài trê n đấy. Nhà hàng được bài trí trang nhã, tạo nên một cảm giác nhẹ nhàng mà sâu lắng. Bên trong khá nổi bật với hai sắc màu xanh và trắng kết hợp với nhau, tạo nên một không gian đa chiều đặc sắc.

Ba người Lý Ngọc Vân chọn một bàn kế bên hòn giả sơn, tiếng nước chảy róc rách trong không gian im ắng làm cho thực khách có cảm giác như mình đang trong một thế giới thiên nhiên, xua tan đi nỗi mệt nhọc căng thẳng trong công việc. Lý Ngọc Vân nhìn nhìn xung quanh, không khỏi thốt lời khen ngợi :

- Nhà hàng này bài trí thật tốt ! Không hổ là nhà hàng danh tiếng trong thành phố

Tuyết Quân cũng bị bài trí bên trong làm ê mẩn, nàng vô thức gật đầu đồng ý với những lời nhận xét của Lý Ngọc Vân. Lúc này người phục vụ đã đem thực đơn đi tới, Lý Ngọc Vân cùng với Tuyết Quân gọi một ba tô phở tái. Rất nhanh, ba tô phở còn nghi ngút khói được mang lên bàn tiệc. Lý Ngọc Vân múc một muỗng nước phở nếm thử, không khỏi khen ngợi nhà hàng biết cách phối hợp gia vị.

Ba người bắt đầu dùng bữa sáng, bé Minh Khôi đã sớm đói bụng nên nhanh chóng làm thịt xong tô phở, nó vỗ vỗ cái bụng nhỏ của mình, nhìn mẹ cùng với chú tốt bụng cười nói :

- Ngon quá ! Con chưa bao giờ ăn ngon như vậy !

Lý Ngọc Vân mỉm cười nói với nó :

- " Yên tâm, sau này con cứ theo chú đảm bảo luôn được ăn ngon ! " Sau đó Lý Ngọc Vân quay sang nhìn Tuyết Quân, nói :

- " Lát nữa hai người chúng ta đi ngân hàng gửi tiền vậy, mang theo nhiều tiền quá cũng không tốt. Xong sau đó mình đi chơi đâu đó khuây khỏa rồi hẳn về nhà ! Chị thấy như vậy được không ? "

- " Oa ! Hoan hô chú tốt bụng, lát nữa chúng ta đi chơi rồi ... " Minh Khôi ở bên cạnh vung tay hoan hô, Lý Ngọc Vân trêu mếu xoa xoa mái tóc của nó, nói :

- " Vậy con muốn đi chơi đâu nào ? Lát nữa chú dẫn con đi thỏa thích luôn ! Con chịu không ! "

Minh Khôi khẽ chống cằm suy nghĩ, bộ dáng giống như ông cụ non vậy , làm cho Tuyết Quân cùng Lý Ngọc Vân không khỏi mỉm cười . Bé suy nghĩ một lát rồi nói : " Con muốn đi Đầm Sen, sau đó đi Suối Tiên, tới tới lại tới Đại Nam ! Có được không chú tốt bụng ?! "

Lý Ngọc Vân khẽ nhếch mày, không ngờ thằng bé lại chọn những nơi vui chơi nổi tiếng của thành phố cả. Hẳn nhanh chóng đồng ý, ba người tiếp tục bàn tán về chuyện đi chơi, tiếng cười vui vẻ cứ tiếp tục vang lên.

Lý Ngọc Vân tay phải nắm lấy bàn tay của Tuyết Quân, tay còn lại ẵm bé Minh Khôi đi vào ngân hàng Đông Á. Hẳn mỉm cười nhìn cô nhân viên ngân hàng, nói :

- Tôi muốn gửi tiền tiết kiệm !

Cô nhân viên đeo băng tên là Trần Trúc Vân ngẩng đầu nhìn hẳn, sau đó nàng lấy một tờ giấy chuyển tiền đưa cho hẳn ghi vào. Lý Ngọc Vân mỉm cười, hẳn nhanh chóng điền đầy đủ thông tin chi tiết cùng với số tài khoản của mình, phía phần ghi số tiền gửi hẳn ghi một con số năm và 8 con số không ! 500 triệu.

Đây chính là toàn bộ số tiền trong két sắt nhà tên mặt theo, Lý Ngọc Vân không ngờ lại nhiều đến như vậy nên không tiện mang theo bên người, tốt nhất đem toàn bộ gửi vào trong ngân hàng, khi nào cần thì rút ra vậy. Khi Lý Ngọc Vân đưa trả tờ giấy chuyển tiền cho cô nhân viên Trúc này, nhất thời nàng tròn tròn hai mắt, có chút không tin nhìn vào dãy số bên dưới, sau một hồi mới lắp bắp nói :

- Anh anh ... gửi nhiều đây ư ? Anh chờ tôi gọi cho bộ phận quản lý, chuyện này tôi không thể tự tiện xử lý được. Mong anh thông cảm !

Nàng nói xong liền bấm một số nội bộ gọi cho bộ phận quản lý tài chính tới . Rất nhanh, một người phụ nữ trung niên đi tới trước mặt hai người Lý - Tuyết. Người này mặc bộ đồ công sở màu xanh dương, trên ngực đeo một tấm thẻ nhân viên tên là Lý Tuyết Ngọc, gương mặt cũng hơi xinh đẹp do được bảo dưỡng kỹ lưỡng. Làn da trắng mịn màng một cách tự nhiên. Nàng thấy Lý Ngọc Vân liền nở một nụ cười chuyện nghiệp, đưa tay ra chào hỏi hẳn :

- Chào ngài ! Mời ngài lên phòng của tôi rồi chúng ta bàn bạc kỹ hơn !

Lý Ngọc Vân cũng lịch sự đưa tay ra bắt tay của nàng, hẳn mỉm cười nói :

- Mời cô !

Sau đó Lý Ngọc Vân liền kéo tay Tuyết Quân đi theo sau người quản lý tới phòng làm việc của Lý Tuyết Ngọc.

Trong phòng làm việc, Lý Tuyết Ngọc đưa tay mời ba người Lý Ngọc Vân ngồi xuống ghế sofa , rót ba chén trà xanh thơm mát đưa tới trước mặt ba người rồi nói :

- Anh muốn gửi tiết kiệm toàn bộ số tiền 500 triệu ư ?

Lý Ngọc Vân gật gật đầu. Lý Tuyết Ngọc mỉm cười, nàng đi tới trước bàn làm việc lấy ra một tờ giấy hơi giống như tờ khi này Lý Ngọc Vân viết, xong nàng đưa tới trước mặt hẳn, nói :

- Nếu như vậy anh chính thức trở thành khách VIP của ngân hàng chúng tôi, đây chính là điều khoản và lợi ích của ngân hàng chúng tôi đưa ra. Anh xem rồi ký tên phía dưới ! Sau này chúng ta sẽ hợp tác bền lâu.

Lý Ngọc Vân mỉm cười, hẳn không quan tâm gì về vấn đề VIP hay không mà chỉ muốn gửi tiền cho nhanh mà thôi, hẳn nhanh chóng điền đầy đủ và ký tên sau đó đưa bọc tiền cho nàng rồi nói :

- Cô có thể làm cho tôi một thẻ ATM được không ?

Lý Tuyết Ngọc gật gật đầu, nàng nhanh chóng đếm xong số tiền mặt mà Lý Ngọc Vân giao cho, sau đó ngồi xuống bàn làm việc nhanh chóng làm xong một chiếc thẻ ATM cho hẳn, cả quá trình chỉ mất mười phút.

Lý Ngọc Vân hài lòng cầm lấy chiếc thẻ đưa cho Tuyết Quân rồi đứng dậy ra về, trước khi đi hẳn còn nói một lời cảm ơn Lý Tuyết Ngọc nữa !

Cả một ngày đi chơi cũng nhanh chóng bào mòn sức lực của Lý Ngọc Vân, hẳn cảm thấy không nên đi chơi với con nít, vì chúng đòi hỏi quá nhiều làm cho người làm chú như hẳn không thể không đáp ứng.

Tuyết Quân bên cạnh cười ngọt ngào với hẳn, nàng cảm thấy Lý Ngọc Vân thật sự thương yêu con của mình, và cũng thật lòng với mình.

Lúc này đã sáu giờ chiều, Lý Ngọc Vân bắt taxi đưa hai người trở về căn nhà nhỏ . Khi ba người vừa bước xuống xe thì Lý Ngọc Vân đụng phải một người mà hẳn không nên gặp !

Ngày hôm nay Trịnh Thúy Kiều không còn bị giáo viên khác mắng vốn mình nữa, nên nàng có chút vui vẻ, cuộc đời mới tươi đẹp làm sao ! Trịnh Thúy Kiều mang về mặt rạng ngời bước lên lớp chủ nhiệm của mình, chuẩn bị tiết học Ngữ Văn đầu tiên của năm học mới.

Nhưng khi nàng lên lớp liền thấy một người vắng mặt, cũng không xa lạ gì mà chính là tên ông trời con Lý Ngọc Vân. Trịnh Thúy Kiều giảng bài rất tự nhiên, cả tiết học đều trôi cuốn theo nhịp giảng của nàng, nhưng mỗi khi nàng nhìn xuống vị trí trống không bên người Mỹ Hằng thì có chút khó chịu trong lòng, một cảm giác mà nàng không biết tên !

Trịnh Thúy Kiều thầm nhủ, lát nữa về phải hỏi hẳn cho ra lẽ, vì sao lại trốn học hoài như vậy. Nàng quyết tâm lần này mình phải cứng rắn hơn nữa, mới mong có thể trừng trị được tên học sinh này.

Ngày hôm nay có một buổi họp giáo viên bộ môn lúc cuối giờ nên Trịnh Thúy Kiều về trễ hơn mọi khi, khi nàng vừa chạy xe tới hẻm vào nhà liền bị một chiếc taxi chắn lối, người trên xe bước xuống không ngờ lại là Lý Ngọc Vân !

Lý Ngọc Vân cảm giác có một ánh mắt thù hận nhìn chằm chằm sau lưng mình, hẳn theo bản năng quay người lại mỉm cười, nhưng khóe miệng bất giác cứng ngắc lại, mang theo chút run rẩy !

” Lại gặp bà la sát nữa rồi ! ” Trong đầu Lý Ngọc Vân thầm nghĩ, nhưng ngoài mặt nhanh chóng biến thành khuôn mặt tươi cười, nói với Trịnh Thúy Kiều :

- Chị Kiều đi làm về sớm nhỉ ! Chúng ta lại có duyên với nhau a !

Trịnh Thúy Kiều nhếch môi cười lạnh, sau đó lạnh lùng nói :

- Lát nữa tôi qua nhà cậu nói chuyện ! Hừ !

Lúc này mẹ con Tuyết Quân cũng vừa bước ra khỏi xe, nàng dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn Trịnh Thúy Kiều không hiểu người này là ai ! Lý Ngọc Vân nhanh miệng giới thiệu :

- Đây là cô giáo chủ nhiệm của tôi, Trịnh Thúy Kiều, nàng cũng là hàng xóm kế bên nhà của chúng ta đấy !

Hẳn nói xong liền quay sang nói với Trịnh Thúy Kiều :

- Còn đây là Tuyết Quân, bạn ... của tôi !

Hẳn suýt chút nữa nói ta hai từ ” bạn gái ” nhưng nhanh chóng nuốt vào miệng một chữ, Trịnh Thúy Kiều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm vào hai người Lý - Tuyết. Dưới con mắt tinh tường của người

phụ nữ, nàng cũng phát hiện ra sự thân mật vượt qua tình bạn giữa hai người. Nhưng nàng cũng lịch sự, mỉm cười nói với Tuyết Quân :

- Chào chị, tôi là giáo viên của Lý Ngọc Vân.

Lúc này, bé Minh Khôi ở bên cạnh kéo kéo áo của Lý Ngọc Vân, nũng nịu nói :

- Ba ! Mẹ ! Chúng ta vào nhà đi, con đói bụng quá !

27. Chương 27

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 27 : Người áo choàng đen

Nguồn:

Lúc này, bé Minh Khôi ở bên cạnh kéo kéo áo của Lý Ngọc Vân, nũng nịu nói :

- Ba ! Mẹ ! Chúng ta vào nhà đi, con đói bụng quá !

Ba người Lý Ngọc Vân, Tuyết Quân cùng Trịnh Thúy Kiều trợn mắt kinh ngạc nhìn bé Minh Khôi. Ánh mắt của Trịnh Thúy Kiều lóe ra tia giận dữ, nàng không dám tin học trò của mình đã có vợ, lại có đứa con lớn như vậy, đây là chuyện trái với luân thời đạo đức xã hội, là một chuyện mà nàng chưa bao giờ nghĩ tới.

Sắc mặt Trịnh Thúy Kiều đanh lại, nàng bật máy xe chạy thẳng vào nhà rồi đóng cửa một cái rầm ! Lý Ngọc Vân thấy thế chỉ cười khổ, nắm lấy tay Tuyết Ngọc đi vào nhà của mình. Ánh mắt Tuyết Ngọc có chút thâm ý liếc sang nhà Thúy Kiều một cái, không biết nàng đang nghĩ gì mà trong ánh mắt lóe ra ý cười nhàn nhạt.

Buổi tối, cả gia đình quây quần bên nhau cùng xem ti vi thì tiếng chuông cửa vang lên. Lý Ngọc Vân không biết giờ này còn ai tới tìm hấn nữa, nên bộ dáng có chút uể oải đứng dậy bước ra mở cửa.

Ngoài cửa, Trịnh Thúy Kiều trong bộ đồ ngủ khá kín đáo, nhưng vẫn không che dấu được nét thanh xuân của cơ thể mình. Nàng đang đi qua lại trước sân nhà, trong nội tâm nảy ra cuộc đấu tranh dữ dội.

" Mình phải quyết tâm lên, phải cứng rắn lên, nếu không thì không thể chinh đốn được học sinh này được ! " Một nhân cách bên trong tâm hồn nàng đang ra sức hô hào ủng hộ.

Nhưng có một nhân cách khác , nhút nhát hơn đưa ra lý lẽ thoái lui : " Mình cũng không cần thiết khuyên bảo hấn làm chi, hấn học tốt hay không đó là lợi ích của hấn. Khôn nhờ đại chịu, hơi đầu mà khuyên với bảo ! "

" Không được, mình là một cô giáo, không thể trơ mắt nhìn học sinh của mình ngày càng thụt lùi được ! " Nhân cách ban đầu mở lời phản bác !

" Có gì mà không được ! Lớp chuyên là một lớp đòi hỏi học sinh có ý chí học tập cao độ, nếu không sẽ bị đào thải như thường. Mình đã khuyên bảo hấn nhưng hấn không chịu nghe, coi như bản thân hấn đã lựa chọn con đường ỉnh như thế ! " Nhân cách thứ hai vẫn chưa khuất phục !

Tâm trạng của Trịnh Thúy Kiều rơi vào vòng đấu tranh lưỡng lự, nhưng ngay lập tức nàng đã đưa ra một quyết định, nên tiến tới ấn chuông nhà Lý Ngọc Vân.

Khi Lý Ngọc Vân bước ra nhìn thấy cô giáo chủ nhiệm của mình, gương mặt có chút bối rối :

- Chị tìm tôi có việc gì sao ? Thật sự chuyện lúc ban chiều không phải là như vậy đâu. Chị cũng đừng có hiểu lầm , tôi

Trịnh Thúy Kiều cắt ngang lời của hấn, nàng nói :

- Tôi có việc muốn nói với chị của cậu, còn chuyện ban chiều tôi đã quên rồi. Cậu không mời tôi vào nhà à ?

- " Á ! " Lý Ngọc Vân nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, hần mở cửa mời Trịnh Thúy Kiều vào trong nhà. Nàng bước vào nhà chào hỏi Tuyết Quân :

- Chào chị ! Tôi có vài chuyện riêng muốn nói với chị, không biết chị có bất tiện gì không ?

Tuyết Quân lắc đầu, nàng trả lời một cách lịch sự :

- Không sao đâu ! Hiện tại chúng ta lên phòng của tôi để dễ nói chuyện với nhau hơn, được chứ !

Nàng nói xong liền dẫn Trịnh Thúy Kiều lên gian phòng của mình, bắt đầu một cuộc sát phát quyết đoán trên giường ! À, nằm trên bàn ...

Lý Ngọc Vân nhàm chán, ngồi ngáp dài ngáp ngắn xem chương trình ti vi. Bé Minh Khôi bên cạnh hần thì đang say mê xem , không biết rằng " chú tốt bụng " đang lâm vào giấc ngủ.

Một người đàn ông trạc tuổi bốn mươi đứng trước nhà hàng Thiên Nam, nơi mà lúc sáng ba người Lý Ngọc Vân cùng nhau dùng bữa sáng. Người nọ đi vào trong nhà hàng , hần nhìn xung quanh một chút , thầm nói : " Mất dấu vết ?! Không thể nào như vậy được ! Tại sao dao động phép thuật lại biến mất được chứ ?! "

Người đàn ông vung cây gậy đen trong tay ra, một ánh sáng trắng lóe lên từ đầu hắc trượng bắn thẳng vào không gian bên trong nhà hàng .

- Xoẹt !

Tia sáng trắng đánh trúng lên bức tường bên trong vang lên thanh âm trầm đục . Người đàn ông thu hồi hắc trượng, khước mắt khẽ giật giật vài cái rồi thất vọng bước đi. Hần không cách nào tìm kiếm được dấu vết của dao động phép màu từ người con gái mặc áo giáp thiên thanh kia - Tuyết Quân.

Hần là ai ? Vì sao phải tìm kiếm Tuyết Quân ? Câu trả lời chỉ có mình hần biết mà thôi !

Màn đêm nhanh chóng che khuất bóng hình người đàn ông nọ, để lại tiếng gió xôn xao trên thối vọng qua con đường vắng vẻ.

Sáng ngày hôm sau, người dân thành phố kinh hoàng khi trên báo chí đều đăng tin, một vụ thảm sát thảm khốc gia đình mười sáu người, không có ai sống sót dưới tay hung tàn của kẻ sát nhân. Công an thành phố lập tức khoanh vùng điều tra vụ án, lực lượng cảnh sát cơ động, cảnh sát đặc nhiệm , cảnh sát truy bắt tội phạm hình sự đều được điều động hết công suất, nhằm nhanh chóng tìm ra hung thủ.

Sáng nay, như thường lệ Lý Ngọc Vân dậy hơi trễ, hần nhanh chóng mặc quần áo rồi chạy tới trường. Lần này khi hần vừa bước ra cổng nhà liền phát hiện Trịnh Thúy Kiều đang đậu xe chờ hần, Lý Ngọc Vân có chút sửng sốt, nhưng vẫn mỉm cười chào hỏi :

- Chị Kiều dậy sớm nhỉ ! Tối qua chắc ngủ ngon chứ .

Đôi mắt Thúy Kiều có chút thâm đen, nàng oán hận liếc nhìn Lý Ngọc Vân một cái rồi nói :

- Không phải vì cậu làm tôi mất ngủ cả đêm đó ! Nhanh lên xe đi, tôi chờ đi cho nhanh. Lần này coi như cậu đi học sớm hơn mọi hơn năm phút đấy .

Lý Ngọc Vân cười cười, cũng không khách sáo mà leo lên xe của nàng, chiếc xe Atila rõ gà chạy ra con phố.

Lý Ngọc Vân hít thở mùi hương thơm mát tỏa ra từ cơ thể Trịnh Thúy Kiều, mát tóc mượt mà tung bay trong gió, khẽ lướt trên gương mặt của hần. Lý Ngọc Vân đang còn chìm trong khung cảnh ảo tượng thì chiếc xe bỗng nhiên thắng gấp , làm cho hần luống cuống ôm lấy eo thon của nàng, nhanh chóng nhìn ra phía trước.

Phía trước có một chiếc taxi quay đầu xe nên chắn ngang đường, Trịnh Thúy Kiều có chút tức giận nói :” Chạy gì mà ẩu vậy ! Bộ không biết mở đèn tín hiệu hay sao ?! ”

Lúc này trên chiếc taxi có một người bước xuống, người này toàn thân bao trùm trong bộ áo choàng màu đen, đôi mắt đỏ lờm nhìn chằm chằm vào hai người Lý - Trịnh . Lý Ngọc Vân thầm than một tiếng : ” Mẹ nó, tên khốn này như âm hồn bất tán vậy ! Biết thế mình đem theo vài cái nhẫn mang bên mình, lừa cái mũi chó của hắn là ổn rồi ! ”

Người áo choàng đen bước xuống xe, giọng nói khó nghe của hắn vang lên :

- ” Thăng nhóc, biết điều thì mau nói vị trí của cô ả kia cho ta biết, ta sẽ cho người chết một cách toàn thây ! Khắc khắc , còn nếu không ” Nói tới đây hắn liền vung tay ném ra một bao khá to về phía trước, bao không được cột chắc nên khi rớt xuống đất , đồ vật bên trong đổ ào ào ra bên ngoài .

- ” Á ! ” Trịnh Thúy Kiều hét lên sợ hãi , nàng quay lại ôm chặt lấy Lý Ngọc Vân, hai mắt nhắm chặt , gương mặt chôn chặt vào trong lòng hắn.

Đồ vật trong bao tãi đổ ra toàn là đầu người ! Già trẻ , phụ nữ, thanh niên đều có cả, gương mặt của tất cả trên khi chết đều cực kỳ khiếp sợ, ánh mắt vẫn còn mở trừng trừng mang theo nỗi sợ hãi cùng tuyệt vọng.

Người áo choàng đen cười sằng sặc, hắn chỉ tay vào đồng đầu lâu trên mặt đất nói :

- Nếu không, thì số phận của mi cùng với con bé kia sẽ như thế đó ! Khắc khắc, sẽ có hai chiếc đầu trong bộ sưu tập mới của ta ! Khắc khắc, biết điều thì nhanh chóng nói ra

Lúc này Lý Ngọc Vân đã bước xuống xe, trong tay hắn vẫn ôm chặt lấy Trịnh Thúy Kiều, hắn nhìn người áo choàng đen không chút nào sợ hãi, nói :

- Mi cho ta là tên cóc à ? Ta không biết tìm cách bỏ chạy sao, ha ha. Chào nhé, hẹn gặp lại.

Hắn nói xong liền nhanh chóng vận khinh công nhảy lên tòa nhà gần đó rồi lướt đi, nhưng người áo choàng đen đâu dễ gì buông tha như vậy, hắn cười sằng sặc dưới chân xuất hiện một phù trận hắc ám xoay tròn, thân hình nhanh chóng biến mất tại chỗ. Để lại trên mặt đất đồng sọ người đầy máu, gương ánh mắt tuyệt vọng nhìn thấu trời xanh !

28. Chương 28

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 28 : Nhất kiếm không xuyên tâm

Nguồn:

Trịnh Thúy Kiều nằm yên trong lòng ngực Lý Ngọc Vân, bên tai truyền tới tiếng gió thổi vù vù, làn giá mát lạnh lướt qua mái tóc của nàng, mang theo chút sương lạnh còn chưa tan kíp. Nàng khẽ mở mắt nhìn sang bên cạnh, bắt gặp há hốc mồm không thể tin nổi.

Chỉ thấy dưới chân nàng là hàng xe cộ tấp nập, Lý Ngọc Vân ôm nàng nhảy từ nóc nhà này sang nóc nhà khác, đôi khi hắn dừng chân trên một mái nhà, đôi tai chăm chú lắng nghe tiếng động khác thường xung quanh !

- Phù, may mà tên khốn kiếp không đuổi theo kịp. Tại sao hắn lại nhanh chóng tìm ra mình thế nhỉ ? Chuyện này chắc phải hỏi Kim Nhi cho rõ ràng mới được.

Lý Ngọc Vân ôm Thúy Kiều trong lòng, hai người đứng trên mái nhà của một tòa cao ốc sang trọng ở trung tâm quận I. Bây giờ Trịnh Thúy Kiều đã bớt đi cảm giác sợ hãi lúc này, nàng khẽ giẫy khỏi người hắn, đôi mắt xinh đẹp mang theo chút hiếu kỳ lẫn sợ hãi nhìn người thanh niên trước mặt mình. Lý Ngọc Vân biết nàng muốn hỏi gì, nhưng hắn không nói mà chỉ mỉm cười, bàn tay vuốt lấy mớ tóc rối tung trên vai của nàng, nhẹ nhàng nói :

- " Có một số chuyện rất khó mà giải thích bằng vài câu nói được. " Hắc khê ngẩng đầu lên nhìn xuống dòng xe phía dưới, sắc mắt có đôi chút thần thờ nói : " Có lẽ khi tôi bước lên xe của chị đã là một sự lựa chọn sai lầm, tôi không nên kéo chị vào trong vòng xoáy này. Chị có giận tôi không ? "

Trịnh Thúy Kiều nhìn hắc thật lâu, sau đó lắc lắc đầu. Nàng không hiểu vì sao nàng không hề giận hắc, cho dù chuyện ngày hôm nay đã làm cho nàng hoảng sợ tột cùng. Thúy Kiều gượng cười ra một tiếng, nói :

- Bây giờ hối hận có ích lợi gì, dù sao tôi cũng bị cậu kéo tới chỗ này.

Trong ánh mắt của Lý Ngọc Vân chợt lóe ra tia sáng kỳ lạ, hắc nhanh chóng ôm chặt eo nàng phi thân xuống dưới.

- Bùm ! Bùm ! Bùm !

Ba tia sét màu đen giáng thẳng xuống vị trí lúc này hai người đứng, tạo nên một chấn động dữ dội làm rung lắc tòa nhà. Nhân viên bên trong khu nhà hết hoảng chạy náo loạn xuống cầu thang, đèn báo động bật sáng tới mức báo động ba - Trường hợp động đất khẩn cấp.

Trên sân thượng, một phù trận hắc ám xuất hiện manng theo người áo choàng đen bước ra. Hắc cười sằng sặc, Ma Vương Kiếm trong tay bắn ra vô vàn tia kiếm khí chém xuống tòa nhà

- Thăng nhóc ! Mi nếu không ra đây thì ta sẽ tàn sát cả thành phố. Đem nơi đây san bằng thành bình địa ! Khắc Khắc ... Khắc !

Ma Vương Kiếm mang theo một cỗ năng lượng hùng mạnh dùng tốc độ ngay cả ánh sáng còn phải kém hơn, đâm mạnh xuống tòa nhà bên dưới. Tòa nhà rung lắc càng mạnh, các vết nứt chẳng chịt xuất hiện từ đỉnh lan dần dần xuống bên dưới, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Lý Ngọc Vân ôm Trịnh Thúy Kiều lướt nhanh vào một căn nhà gần đó, hắc đã nhìn thấy hết cảnh tượng của người áo choàng gây ra , trong ánh mắt lóe sáng tia cừu hận. Hắc hận những kẻ dùng sức mạnh tàn sát người vô tội, nên hắc không thể buông tha, bỏ mặc sự sống chết của những con người này.

Lý Ngọc Vân quay sang nói nhanh với Trịnh Thúy Kiều : " Cô mau chóng chạy nhanh rời khỏi đây ! Tôi phải ngăn cản hắc lại, dù sao thì người hắc muốn tìm là tôi. " Lý Ngọc Vân nói xong liền nhanh chóng chạy đi, Trịnh Thúy Kiều hoảng hết nhìn xung quanh, đôi mắt đầm lệ thì thào nói :

- " Tại sao chứ ? "

Lý Ngọc Vân hóa thành một bóng mờ lướt nhanh lên trên sân thượng của tòa cao ốc, Như Ý Lăng từ bên trong lồng ngực hắc biến ảo thành một thanh trường côn , đánh ra hơn mười bóng côn ảnh. Côn ảnh cuốn lấy vạn tia kiếm khí , sang một bên rồi dùng một luồng lực lượng kỳ dị chấn tan chúng.

Lúc này, Lý Ngọc Vân cũng vừa vận đáp xuống sân thượng, Như Ý Lăng nhanh chóng biến ảo thành một thanh trường kiếm , Lý Ngọc Vân chân vận dùng khinh công hóa thành một bóng mờ , nhanh chóng lướt tới áp sát người áo choàng đen.

Người áo choàng đen thấy Lý Ngọc Vân lộ diện liền cười sằng sặc, hắc nghiêng mình tránh đòn tấn công rồi nói : " Khá đấy, nhưng trình độ vẫn còn thua xa ! Khắc khắc, hy vọng người có thể cùng ta chơi đùa lâu một chút ! "

Ma Vương Kiếm trong tay hắc nhanh chóng chém tới, thân kiếm màu đen phát ra hơi lạnh từ sâu dưới lòng địa ngục đổ ào ạt về phía Lý Ngọc Vân. Lý Ngọc Vân nhanh chóng vận Vô Thương Quyết, nhưng cũng không khắc chế được bao nhiêu. Hắc đảo người sang một bên né tránh thế công của đối phương, sau đó bẻ ngoặt trường kiếm lại, Như Ý Lăng nhanh chóng biến hóa thành một sợi nhuyễn tiên dài cuốn lấy thân Ma Vương Kiếm , ý đồ cuốn văng nó đi ra thật xa.

- Keng !

Ma Vương Kiếm xoay tròn một cái, lực lượng mạnh mẽ chấn tan Như Ý Lăng ra. Người áo choàng đen mỉm cười, nhanh chóng gia tốc lao về phía trước. Ma Vương Kiếm xoay chuyển một góc bốn mươi lăm độ, dùng một góc chết nhắm vào vị trí trái tim Lý Ngọc Vân mà đâm tới. Đường kiếm chuẩn xác, tốc độ cực

kỳ nhanh và trong khoảng cách ngắn như vậy thì không thể nào tránh khỏi. Hay nói chính xác hơn là người nào trúng phải chiêu này đều phải chết.

- " Nhất kiếm xuyên tâm ! "

Trong ánh mắt đỏ lòm của người áo đen lóe lên tia sáng hung bạo, hần thè lưỡi liếm liếm đôi môi khô khốc nằm khuất sau lớp áo choàng, tựa hồ đang nghĩ tới cảnh tượng gương mặt đối phương vụn vỡ trước lúc sắp chết vậy

- " Keng ! "

Thanh âm kim loại vang lên, không giống như trong tưởng tượng của hần, không có máu tươi bắn tung tóe, không có khuôn mặt thống khổ của đối phương trước lúc chết đi. Trong mắt người áo choàng đen cực kỳ kinh ngạc, hần nhìn gương mặt mỉm cười của Lý Ngọc Vân , trong lòng dâng lên một cổ cảm giác sợ hãi.

- " Chết đi ! " Lý Ngọc Vân quát to một tiếng, hai nắm tay hóa thành vô vàn quyền ảnh nện mạnh xuống lồng ngực đối phương.

- Liên hoàn 108 quyền ! Quyền sau mang theo lực lượng mạnh mẽ hơn quyền trước, dùng một tốc độ ánh sáng tấn công vào vị trí yếu hại của đối phương.

Chiêu số này là Lý Ngọc Vân dự trữ từ lâu, lúc đầu hần biết bản thân mình không thể nào dễ dàng gì mà tiếp cận đối phương, nên chỉ còn cách dẫn dụ đối phương phải tiếp cận mình. Hần cố ý lộ ra vị trí yếu hại là trái tim để nhử địch. May mắn, trái tim bằng hợp kim kỳ lạ của hần có thể thay hần cản được một kích toàn lực từ Ma Vương Kiếm.

Liên hoàn 108 quyền đều lần lượt đánh trúng lên người mặc áo choàng đen, một dòng chất lỏng màu xanh lam phun vọt ra khỏi lớp áo choàng, tạo thành một đường parabol hoàn mỹ. Thân hình người áo choàng đen nặng nề rơi phịch xuống đất, toàn bộ sức mạnh đều hoàn toàn bị phế bỏ.

Hần nhìn Lý Ngọc Vân trước mặt mình, thì thào nói : " Vì sao vì sao... người không chết ? ... "

Lý Ngọc Vân cười cười, hần vạch lớp vải trước ngực mình, để lộ ra một lớp kim loại màu trắng nằm ở vị trí trái tim của mình. Người áo choàng đen lắc lắc đầu, lớp áo choàng bên ngoài từ từ tan biến , để lộ ra một khuôn mặt già nua nhăn nhúm, hần nhìn Lý Ngọc Vân nói :

- Người rất mạnh nhưng không thể chống lại được bọn họ Mau ... mau rời khỏi hành tinh này, bọn họ ... sắp tới rồi !

Ông lão nói xong , khóe miệng giật giật liên tục, máu tươi màu xanh lam trào ra ướt đầm nền xi măng . Trong đôi mắt của hần đã không còn vẻ hung ác, hiếu sát nữa mà thay vào đó bằng một tia cười hiền lành, hần thì thào nói :

- Nhanh chân rời khỏi đây ... nhờ cậu ... chăm sóc Lệ Tuyết Quân Nhờ cậu !

Lý Ngọc Vân cảm giác có chút gì đó không đúng, hần nhanh chóng ôm lấy người áo choàng đen - à phải gọi là ông lão chứ, vội hỏi :

- Ông là ai ? ... Đây, ông đừng chết, phải cố gắng.... ông phải kiên trì ... Tôi còn chưa kịp hỏi ông , nên không cho phép ông chết đâu !

Hần nhanh chóng vận Vô Thương Quyết vào lòng bàn tay, luồng khí nóng truyền sang thân thể ông cụ nhằm duy trì chút sinh mệnh còn thoi thóp của ông.

Ông lão lắc đầu, hơi thở có chút khó nhọc , nói :

- "Đừng cố gắng vô ích Cậu mau chóng mở rộng tâm thần, tiếp nhận trí ức truyền thừa của ta, rồi cậu sẽ hiểu mọi chuyện." Ông lão nói xong, trong ánh mắt lóe ra một luồng tinh quang sáng rọi bắn thẳng vào đôi mắt của Lý Ngọc Vân

Lý Ngọc Vân không biết nói gì, hần nhanh chóng buông lỏng tâm thần tiếp nhận trí ức khổng lồ từ ông cụ, trí ức bao gồm rất nhiều chuyện cũ đã từng phát sinh trên hành tinh Iris và nó có liên quan tới Trái Đất !....

29. Chương 29

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 29 : Khi hối hận thì đã quá muộn !

Nguồn:

Về mặt Lý Ngọc Vân thần thờ nhìn ông lão trong vòng tay của hắn, hắn không tin trên đời lại có chuyện kỳ như vậy. Theo như trí ức của ông lão kể lại, ông tên là Lệ Trung Tín cha của Lệ Tuyết Quân. Không hiểu sao trong lần di cư sang thế giới khác, ông bị trúng phải phép thuật hắc ám của người Org và bị giam cầm linh hồn suốt đời trong chiếc áo choàng kín mít không thấy ánh mặt trời.

Một linh hồn bị giam cầm trong cơ thể của mình, biết mình gây ra những chuyện thương thiên hại lý nhưng không thể can lại được, tựa hồ bản thân này không phải của hắn vậy. Điều đó thực sự khổ khổ biết bao.

Đã bao lần linh hồn ông rĩ máu khi chứng kiến lưỡi kiếm vô tình đâm vào trái tim những người thân yêu, những con người khi xưa từng kề vai sát cánh cùng chiến đấu, cùng chung hoạn nạn. Ông đau khổ lắm, nhưng ông không biết làm gì khác hơn là cầu nguyện cho họ, hy vọng linh hồn của nó sẽ được thanh thản.

Lệ Trung Tín nằm yên dưới mặt đất lạnh, trên đôi môi vẫn còn ẩn hiện một nụ cười giải thoát. Linh hồn của ông đã được giải thoát khỏi sự giam cầm của thân thể. Ông trao toàn bộ ký ức, phép màu cũng như các di vật cho Lý Ngọc Vân, nhấn nhủ hắn thay ông hoàn thành tâm nguyện nhiều năm nay ông chưa bao giờ làm được. Đó là chăm sóc các con của ông chu đáo !

Ông chỉ cần hắn hứa như vậy thôi là đã mãn nguyện lắm rồi ! Lý Ngọc Vân đưa tay vuốt mặt Lệ Trung Tín, gương mặt của hắn nghèn nghẹn, bật thốt lên :

- Bác cứ yên tâm, con sẽ hoàn thành tâm nguyện của người !

Trên trời xanh vang xuất hiện một tia chớp cực lớn xé ngang bầu trời.

” Rầm ! ”

Tiếng sấm nổ vang vọng khắp trùng dương, mây đen phút chốc kéo tới mang theo một luồng gió lạnh từ biển xanh trút xuống. Từng hạt mưa làm ướt đầm thân hình Lý Ngọc Vân, hắn nhìn xuống gương mặt già nua của Lệ Trung Tín rồi bật khóc.

Hắn đã khóc !

Nước mắt hòa tan cùng nước mưa, lăn dài trên má !

Mưa như muốn cuốn trôi đi tất cả, quá khứ đau thương xin hãy lùi xa !

Thân hình Lệ Trung Tín từ từ nhạt nhòa rồi hóa thành vô vàn đốm sáng, tan biến trong hư không.

- Keng !

Một cây trượng màu xanh lam rút ra, nằm lẩn lóc trên mặt đất. Thân trượng phát ra tia sáng màu lam nhu hòa rọi sáng gương mặt Lý Ngọc Vân. Hắn vươn tay cầm lấy cây trượng, một cổ cảm giác mềm mại truyền vào trong bàn tay của hắn. Hắn âu yếm vuốt ve thân trượng, rồi nói :

- Sau này người đi theo ta ! Vậy gọi là Lam Trượng đi ! Ta sẽ mang người tung hoành cùng trời cuối đất.

Lam Trượng rung động tỏ vẻ phản kích, sau đó liền hóa thành một luồng hào quang rồi biến mất. Lý Ngọc Vân mỉm cười, trong miệng khẽ niệm một câu thần chú. Tức thời, dưới chân hắn liền xuất hiện một phù trận màu lam nhạt, phù trận nhẹ nhàng xoay chuyển mang Lý Ngọc Vân biến mất.

Mưa vẫn đổ ào ào, nước mưa rơi xóa tan mọi dấu vết của cuộc chiến, tựa hồ chưa từng có chuyện gì xảy ra !

Lý Ngọc Vân chậm chậm bước đi trong mưa, hần thần thờ không biết có nên về nói lại với Tuyết Quân hay không ? Chuyện ngày hôm nay làm cho hần có chút khó chịu, không biết phải mở lời làm sao nữa !

Hần bực bội vùng chân đá bay vũng nước dưới chân, thầm rửa một câu ” Mẹ nó ! ”.

- ” Này, cậu bị bệnh hả ? Tự nhiên đá nước vào người tôi ! ” Giọng nói của Trịnh Thúy Kiều mang theo chút bực bội vang lên. Nàng đứng chờ hần ở dưới đường trong lòng cảm thấy lo lắng cho đứa học sinh này. Nàng chỉ sợ chẳng may có chuyện gì xảy ra, thì nàng sẽ sống làm sao ?!

Nàng gọi điện thoại tới trường học xin được nghỉ dạy bữa sáng nay, may mà sáng nay nàng không có tiết trên lớp học nên có nghỉ cũng không ảnh hưởng gì lắm ! Nàng bước đi một cách không có ý thức trong dòng người hối hả chạy ra khỏi tòa cao ốc. Công an thành phố nhanh chóng phong tỏa hiện trường, điều tra vụ việc.

Trịnh Thúy Kiều lưỡng lự muốn đem chuyện khi sáng báo lại cho công an, nhưng rồi nàng lại sợ mang tới phiền phức cho hần. Dù sao thì chuyện này nếu đem báo lại cho công an, thì đối tượng có liên quan nhiều nhất chính là Lý Ngọc Vân. Trịnh Thúy Kiều trong lòng nóng nảy, nàng đi tới xin phép công an được đi vào trong tòa cao ốc nhưng không được sự đồng ý.

- ” Tòa nhà vẫn rất nguy hiểm, mong chị thông cảm ! ” Đồng chí cảnh sát giơ tay cản nàng lại, giọng nói mang vẻ cực kỳ cương quyết.

- ” Nhưng mà bạn tôi còn bên trong ” Trịnh Thúy Kiều lo lắng nói.

- ” Chị đừng quá lo lắng, bạn của chị sẽ được cảnh sát chúng tôi bảo vệ và an toàn đi ra ngoài. Chị cứ đứng chờ ở đây là được ! ” Đồng chí cảnh sát lạnh nhạt nói.

Trịnh Thúy Kiều tức giận dậm chân một cái rồi xoay người bước đi. Bỗng nhiên nàng phát hiện một bóng người quen thuộc đang bước đi lầm lũi trong mưa.

” Lý Ngọc Vân ” Trong đầu của nàng vang lên câu nói như thế. Trịnh Thúy Kiều nhanh chân chạy tới, mặc cho nước mưa làm ướt đầm cơ thể mình, nàng chạy tới trước mặt hần, vừa cười vừa khóc.

Nhưng Lý Ngọc Vân vô tình tung chân hất nước lên người nàng, nàng cảm thấy con người này cực kỳ đáng ghét nên mới nổi cáu mà hét lên.

0o0

Lý Ngọc Vân giật mình, hần liếc nhìn thấy vẻ mặt rạng rỡ của Trịnh Thúy Kiều, nỗi buồn trong lòng cũng vơi bớt vài phần. Hần nhìn nàng rồi mỉm cười nói :

- Chị còn chưa về sao ? Chúng ta về nhà thôi !

Trịnh Thúy Kiều dường như đã quên đi chuyện buồn bực lúc nãy, nàng chạy ào tới ôm chặt lấy hần, giọng nói có chút không kìm chế được mà nức nở :

- ” Cậu là tên chết bầm ! Vì sao cậu luôn làm tôi lo lắng như vậy ! Cậu... đáng ghét lắm ! ” Nàng vùng nắm tay nhỏ nhắn đâm thùm thụp trên người Lý Ngọc Vân. Hần cũng mặc kệ nàng làm gì thì làm, bàn tay của hần thò sang ôm chặt eo thon Thúy Kiều, rồi sau đó thì triển khinh công biến mất tại chỗ.

Trịnh Thúy Kiều bị hần tập kích , gương mặt có chút ửng đỏ lên nhưng cũng không phản ứng lại, nàng dịu dàng tựa đầu vào vai hần, ngắm nhìn từng con phố dưới chân mình.

- ” Cậu có phải là siêu nhân không ? ” Ánh mắt Trịnh Thúy Kiều có chút phát sáng, nàng nhìn chằm chằm gương mặt Lý Ngọc Vân rồi hỏi. Lý Ngọc Vân khẽ mỉm cười :

- ”Coi như là thế đi ! Chúng ta đi bộ trên trời nhé. Chị muốn đi không ? Cảm giác sẽ rất tuyệt diệu đấy ! ”

Thúy Kiều gật gù đầu, gương mặt ửng đỏ vui sướng rúc vào trong lòng hần. Hần nhẹ nhàng ôm nàng đáp xuống sân thượng một tòa nhà, tay phải không biết từ lúc nào đã xuất hiện Lam Trượng, vầng sáng nhu hòa tỏa khắp bốn phương. Trịnh Thúy Kiều lại một phen kinh ngạc, nàng trở mắt nhìn Lam Trượng rồi lại nhìn Lý Ngọc Vân, sau đó lắp bắp nói :

- Cái này là phép thuật sao ?!

Lý Ngọc Vân vuốt ve thân trượng, thắm thở dài một tiếng. Hắn khẽ lẩm nhẩm một câu thần chú, nhất thời dưới chân xuất hiện một phù trận xanh lam. Lý Ngọc Vân vươn tay nắm lấy bàn tay Thúy Kiều, nhẹ nhàng nói :

- Chúng ta lên trời vui chơi ! Đi thôi !

Phù trận dưới chân xoay chuyển mang hai người biến mất !

30. Chương 30

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 30 : Bước đi trên mây

Nguồn:

Trên chín tầng mây, Lý Ngọc Vân ôm Thúy Kiều xuất hiện. Hắn vùng Lam Trượng lên cao, một tia sáng xanh nhạt bắn vào đám mây trước mặt.

- Cháu !

Đám mây vô hình vô dạng bỗng nhiên trở nên rắn chắc, có thể bước đi dễ dàng trên đó được . Hắn ôm Thúy Kiều bước xuống đám mây, nhìn nàng cười nói :

- Chúng ta đang ở trên mây ! Sau này mỗi ngày tôi đều đưa chị đi làm bằng mây nhé !

Trịnh Thúy Kiều nhanh chóng bình ổn cảm xúc, nàng mỉm cười nhìn hắn nói :

- Có đôi khi tôi còn tưởng mình đang trong một giấc mơ vậy ! Có những chuyện không tưởng lại xuất hiện trên người cậu... Tôi ... cảm thấy sợ hãi ... Cậu nói, đây có phải là một giấc mơ hay không ?!

- ” Nếu là giấc mơ, thì tôi cũng muốn nó thành sự thật. ” Lý Ngọc Vân mỉm cười, hắn ngả lưng nằm trên mây, cảm giác dễ chịu lan tỏa khắp cơ thể. Trịnh Thúy Kiều cũng học theo hắn, nàng ngả lưng nằm xuống bên cạnh, trong đôi mắt hiện ra vẻ vui mừng, kinh ngạc.

Lý Ngọc Vân xuất ra một tia phép thuật để đám mây tiếp tục trôi đi, hai người nằm trên mây ngắm nhìn bầu trời xanh bao la bát ngát, đây đó còn chập chờn những dải mây trắng trôi bồng bềnh. Lý Ngọc Vân nhìn Trịnh Thúy Kiều, rồi nhẹ nhàng nói :

- Tôi biết chị có nhiều điều hiếu kỳ muốn hỏi với tôi. Nhưng tôi chưa thể nói ra được, vì tôi sợ một khi chị biết được tất cả, thì cũng là lúc chị bị cuốn vào trong một vòng xoáy đẫm máu, và lúc nào cũng có thể bị diệt vong. Vì thế, tôi hy vọng sau ngày hôm nay chị hãy quên mọi thứ đi, hãy trở lại cuộc sống bình thường hằng ngày của chị ...

Trịnh Thúy Kiều xoay người lại, nàng vươn tay bịt kín miệng hắn lại, đôi mắt mang theo vẻ hờn trách, nàng nói :

- Không cho phép cậu nói tới điều này, tôi biết mình làm cái gì đúng cái gì sai. Từ khi tôi đi theo cậu liền biết mình sẽ bị cuốn vào vòng xoáy này . Nhưng tôi không phải là một cô gái yếu đuối, cậu hiểu không ! Tuy rằng tôi không có dị năng đặc biệt như cậu, nhưng tôi có thể dùng trí óc của mình trợ giúp cậu, cậu đừng xem tôi là người vô dụng chứ !...

Lý Ngọc Vân trợn to hai mắt, hắn nhìn chăm chú Trịnh Thúy Kiều thật lâu rồi khẽ gật đầu. Hắn biết, cuộc đời này của hắn lại mang thêm một ân tình của người con gái khác rồi.

Thúy Kiều buông tay ra, nàng cúi người xuống đặt nụ hôn đầu đời của miệng lên gương mặt Lý Ngọc Vân. Đôi môi đỏ xinh khẽ phớt lên mặt hắn, sau đó nàng nói :

- “Cậu tin chưa ?! ” Khi nàng nói xong, gương mặt chợt ửng đỏ lên mang theo vẻ ngượng ngùng. Lý Ngọc Vân mỉm cười, tay của hắn khoắc lên eo nàng, sau đó đưa mắt nhìn lên bầu trời bao la , nói :

- Vậy sau này chị phải làm vợ của tôi rồi. Ha ha ...

- Cậu ! Tôi không thèm quan tâm cậu nữa ! ...

Gương mặt Trịnh Thúy Kiều ửng hồng lên, nàng xấu hổ đẩy Lý Ngọc Vân sang một bên rồi ngồi dậy . Lý Ngọc Vân liếc nhìn bộ dạng ngượng ngùng của nàng, liền cảm thấy vui vẻ, hần giả bộ nói :

- " Vậy tôi đi đây ! Chị ở lại mạnh giỏi nha ! "

Hần nói xong liền biến mất tại chỗ, Trịnh Thúy Kiều hốt hoảng nhìn xung quanh, nàng bật khóc nói :

- " Cậu đi luôn đi ! Đừng quay về nữa ! Hu hu ... "

- " Ha ha, chọc chị một chút thôi. Tôi đi xuống mua cơm cho chị nè, này , chị đừng giận nữa chứ ! " Lý Ngọc Vân nhanh chóng xuất hiện bên cạnh nàng, trong tay còn mang theo hai hộp cơm. Hần mỉm cười ngồi xuống bên cạnh, phát hiện vẻ mặt hờn giận của Trịnh Thúy Kiều đang không thèm nhìn mình. Hần biết mình đùa hơi quá, nên thật thà xin lỗi :

- " Chị đừng giận nữa ! Tôi chỉ đùa một chút mà thôi, chị nếu còn giận là tôi nhảy xuống đó ! "

Trịnh Thúy Kiều bực mình, lạnh nhạt nói :

- Cậu nhảy xuống hay không là tùy cậu, cậu đâu có muốn tôi quan tâm đâu !

Lý Ngọc Vân cười hi hi, hần khẽ kéo bả vai của nàng lại, rồi nói :

- Chị đừng giận nữa, tại cái tính của tôi thích chọc chị nên hay nói giỡn là thế ! Chị thấy đấy, tôi đâu có bỏ đi đâu, còn mang theo cơm cho chị nữa nè.

Lúc này nàng mới bớt giận hần, nhưng vẻ mặt vẫn oán trách nói :

- Cậu là tên đáng ghét, sao cậu thích chọc tôi tức lên mới vừa lòng hả ?! Sau này chắc tôi sẽ bị cậu chọc tức chết mất !

Lý Ngọc Vân cười cười làm lành, sau đó hần đưa cho nàng một hộp cơm, nói :

- Mau ăn đi kéo nguội. Món cơm hộp bên Singapore này rất mắc tiền đấy !

- Hả ? Cậu đi tới tận Singapore chỉ mua cơm cho tôi thôi sao ? Cậu khờ quá vậy ...

- "Chị quên là tôi có phép thuật rồi à, với lại tôi cũng đâu muốn đi tới đó đâu, chỉ tại cái đám mây này nó bay tới gần đó đấy thôi ! " Về mặt Lý Ngọc Vân có chút bất đắc dĩ.

Hai người nhanh chóng dùng xong cơm trưa, sau đó Lý Ngọc Vân vung tay tạo ra một đường hầm không gian rồi ném hộp cơm vào bên trong, hần thầm nói : " Có phép màu tiện thật ! Quăng rác cũng không mắc công nữa ! "

Trên áng mây trắng trôi trên bầu trời, Lý Ngọc Vân ôm Trịnh Thúy Kiều kể về quá khứ của mình, về bí ẩn của Kim Cầu cùng với bí ẩn về hành tinh Iris cũng như ân oán giữa người Org và bộ lạc Pháp Sư ! Hần không muốn che giấu nàng nên đều nói rõ tất cả, dù gì sau này nàng cũng là người nhà của hần nên hần không muốn giấu diếm.

Trịnh Thúy Kiều nghe xong tưởng như mình vừa xem một bộ phim viễn tưởng, nàng lặng đi hồi lâu rồi nói :

- Vậy người đàn ông hồi sáng chính là cha của Tuyệt Quân ? Anh đánh chết ông ta rồi sao ?

Lý Ngọc Vân cười khỏ, hần nói :

- Anh cũng đang đau đầu vì chuyện này, vốn cứ tưởng người áo choàng đen là người Org , đang muốn ám sát Tuyệt Quân nên anh mới ra tay nặng như thế. Ai ngờ ! Bây giờ anh rất nhức đầu, không biết có nên nói ra sự thật này không ?!

Trịnh Thúy Kiều cũng cảm thấy khó xử, nàng suy nghĩ một hồi rồi nói :

- Vậy đi, một lát nữa em sẽ nói chuyện riêng với chị Tuyết Quân. Dù sao phụ nữ dễ nói chuyện với phụ nữ hơn, anh không cần nói gì cả .

Lý Ngọc Vân gật gật đầu, nói : " Cứ theo ý em đi ! Anh cũng không biết làm sao nói với nàng nữa. Chỉ sợ nàng hận anh ! Ai, chuyện càng lúc càng rối rắm ! "

Trịnh Thúy Kiều mỉm cười, nàng nắm tay của hắn nói :

- Anh là một người có tình có nghĩa, chắc hẳn chị Tuyết Quân sẽ hiểu cho anh mà. Anh cũng đừng quá lo lắng !

Lý Ngọc Vân thầm mong là như thế, hắn thở dài một tiếng : " Mặc cho số phận đi ! "

Lý Ngọc Vân liếc nhìn thấy lúc này đã gần bảy giờ tối, hắn liền nói với Thúy Kiều bên cạnh : " Chúng ta nên trở về thôi ! Nếu không gia đình của em sẽ lo lắng "

Trịnh Thúy Kiều gật gật, nàng nắm lấy tay hắn bước lên phù trần truyền tống. Hai người nhanh chóng biến mất rồi xuất hiện trước sân nhà Lý Ngọc Vân, nàng nhìn hắn nói

- Tối nơi rồi, em vào nhà trước nói với chị Tuyết Quân. Anh vào nhà sau nhé !

Lý Ngọc Vân gật gật đầu nhìn bóng hình Thúy Kiều đi vào trong nhà, sau đó khẽ cất bước đi tới ngồi xuống ghế xích đu ngoài sân, trong mắt không biết đang suy tư gì nữa.

Màn đêm buông xuống, ánh đèn đường đã bật lên từ lúc nào. Dòng người vẫn xuôi ngược tấp tể trên khắp các nẻo đường trong thành phố, có người đi làm về, có người đi học về , cũng có kẻ bắt đầu đi học thêm hoặc đi tới những tụ điểm giải trí về đêm. Thành phố về đêm rất náo nhiệt, nhưng có một người không hòa mình vào trong cái nhịp sống đó.

Người này khoác trên người một chiếc áo khoác màu tím hiệu Nike, hắn dùng ánh mắt dừng dừng nhìn từng cặp nam nữ trong công viên, thầm hừ một tiếng sau đó bước đi. Trên gương mặt không có chút cảm xúc nào của hắn chột lóe lên tia vui mừng, dưới chân hắn cũng xuất hiện một phù trần màu tím khẽ vận chuyển một cái, thân hình người này liền biến mất.

Phù trần màu tím nhẹ nhàng xuất hiện bên trong một con hẻm nhỏ, bóng người mặc áo khoác Nike màu tím hiện ra, hắn nhíu mày nhìn xung quanh, sau đó đi tới vị trí được đánh dấu bằng phấn trắng, xung quanh còn vương vãi vết máu đã khô.

Đây chính là nơi mà lúc sáng Lý Ngọc Vân cùng Trịnh Thúy Kiều gặp phải Lê Trung Tín truy sát. Người nọ ngồi xổm xuống, hắn đưa tay sờ sờ lớp máu khô chưa được tẩy rửa trên mặt đất, trong ánh mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

- " Này ! Ai cho anh vào đây ! ĐI RA MAU " Hai đồng chí cảnh sát tuần tra đi tới liền thấy một bóng người khả nghi trong hiện trường, bọn họ nhanh chóng rút súng ra nhắm thẳng vào người áo tím, một trong hai người quát to cảnh báo

Người mặc áo khoác tím tựa hồ không biết có hai cảnh sát ở đây vậy, hắn vẫn ngồi như thế suy nghĩ xuất thần. Hai đồng chí cảnh sát thấy lời cảnh cáo của mình không có hiệu lực liền tức giận, một người đi lên vài bước. Hắn vung báng súng gõ mạnh vào sau gáy người mặc áo khoác tím này.

Đúng lúc này, người nọ liền hành động. Hắn bẻ ngoặc tay lại nắm lấy cổ tay viên cảnh sát, sau đó dùng lực vặn một cái. Cánh tay của viên cảnh sát nọ khẽ kêu " rắc " một tiếng, rồi biến dạng hẳn. Khẩu súng trong tay của hắn cũng rơi xuống đất, phát ra tiếng lách cách trầm đục.

- Bằng !

Viên cảnh sát còn lại thấy đồng nghiệp bị đối phương đánh trọng thương nên nhất thời tức giận nổ súng. Nhưng còn chưa đợi viên đạn bắn trúng đối phương thì thân hình của hắn đã biến mất tại chỗ. Viên đạn mất mục tiêu bắn vào trong mặt đất, tạo nên một cái lỗ đen ngòm.

Bóng người nọ, dường như chưa từng tồn tại vậy !

Tan biến ! Hắn tan biến trước mặt hai người cảnh sát, không một chút tiếng động, không một chút dấu hiệu nào báo trước, nhẹ nhàng vụt mất.

Hai cảnh sát cảm thấy lạnh lạnh sống lưng, mồ hôi đã sớm ướt đầm lưng áo. Viên cảnh sát bị thương ở tay nhanh chóng đứng dậy, hắn kéo đồng nghiệp của mình chạy thẳng ra xa, thề sau này không dám quay lại chỗ này nữa.

- Vù ! Vù !

Luồng gió lạnh bất thường thổi ngang con hẻm làm xoáy lên một trận cát bụi mịt mù !

31. Chương 31

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 31 : Đột phá

Nguồn:

Lý Ngọc Vân nhìn người phụ nữ ngồi trước mặt mình, trong lòng cảm thấy một cảm giác tội lỗi. Cả hai người cứ thế nhìn nhau, sau cùng Lý Ngọc Vân là người phá tan bầu không khí trầm lắng này :

- Tôi tôi thật không cố ý ... Lúc đó, tôi

Tuyết Quân cắt ngang lời hắn , nàng nói :

- Tôi biết cậu không cố ý, chuyện này cũng không phải cậu gây ra. Tôi cũng không trách cậu, nhưng hy vọng cậu có thể kể lại những gì mà cha tôi đã nói hay không ? Xin cậu đây !

Nàng cố gắng giữ giọng nói của mình bình tĩnh, nhưng khúc cuối cùng vẫn không kiềm chế được bi thương. Lý Ngọc Vân gật gật đầu, hắn lấy ra một cái hộp nhỏ từ không gian giới chỉ ra đưa cho Tuyết Quân, rồi nói.

- Đây chính là di vật mà cha cô để lại, giờ tôi trao nó cho cô ! Cô cứ từ từ mà xem đi, tôi đi ra ngoài trước.

Hắn nói xong liền đứng dậy bước ra khỏi phòng, để lại Tuyết Quân một mình cùng với chiếc hộp kỳ bí mà cha nàng để lại.

Hắn đi lên sân thượng, gió lạnh quất vào mặt hắn, thổi tung mái tóc đen tuyền. Lý Ngọc Vân thả người ngồi xuống cái ghế dựa bằng gỗ trên đây, ánh mắt nhìn lên bầu trời lấp lánh ánh sao.

” Ngoài Trái Đất ra còn có rất nhiều hành tinh có sự sống khác, có lẽ sự an bình đã sắp kết thúc. ” Hắn thầm nghĩ như thế, ngày hôm nay hắn đã biết thế lực của người Org đang chuẩn bị một kế hoạch xâm lược dải thiên hà này, và trong đó có cả Trái Đất. Trái Đất có thể chống chọi lại nguy cơ hay không ? Câu trả lời này không ai giải đáp được.

Lý Ngọc Vân cảm giác bản thân vô lực, đứng trước một thế lực quá lớn như thế khiến cho hắn tưởng mình chỉ là một con kiến, có thể dễ dàng bị người khác giết chết vậy.

Bất tri bất giác, Lý Ngọc Vân đưa tay tháo xuống chiếc nhẫn Huyền Thoại trên tay mình, hắn giờ chiếc nhẫn lên, ngắm nhìn viên lam thủy tinh trong suốt, ẩn hiện sự dao động phép màu mạnh mẽ. Chiếc nhẫn Huyền Thoại này chính là vật mà Lệ Trung Tín đã tặng cho hắn, cùng với quyền trượng Lam Trượng kia.

Bên trong chiếc nhẫn là một không gian rộng lớn, cất chứa những sách vở nói về ma thuật . Ngoài ra nó còn phong ấn một linh hồn hùng mạnh, linh hồn của siêu thần thú thủ hộ - Lôi Long. Lý Ngọc Vân từ khi được hấp thu trí ức truyền thừa từ ông bố vợ của mình, vô hình chung hắn cũng hấp thu hoàn toàn kiến thức về phép thuật, kinh nghiệm chiến đấu và cách triệu hồi siêu thần thú thủ hộ của mình.

Phép thuật đối với một người bình thường mà nói đó là một thứ huyền ảo, hầu như chỉ có trong truyện cổ tích mà thôi. Đứng dưới góc độ của một người luyện võ mà nói, Phép Thuật chính là sự điều động và hấp thu các nguyên tố trong tự nhiên, để rồi tự bản thân mình vận dụng nó vào trong đời sống, trong chiến đấu.

Phép thuật có thể gây ra sức phá hủy rất lớn nhưng không thể tái tạo lại hoàn toàn, đó chính là lý do mà hành tinh Iris diệt vong. Mọi vật đều phá dễ hơn lập. Nếu muốn thi triển ra một phép thuật để hồi sinh một mảnh đất khô cằn cỗi thì pháp sư phải tiêu tốn rất nhiều năng lượng, đủ để hủy diệt sự sống của một hành tinh ! Phép thuật cũng như võ công, nếu biết vận dụng đúng cách sẽ mang lại lợi ích to lớn, nhưng nếu quá lạm dụng thì nó lại gây ra thảm họa không thể nào khắc phục được.

Lý Ngọc Vân chìm đắm trong luồng suy nghĩ miên man, đôi mắt của hắn nhắm nghiền lại tựa như đang ngủ vậy. Bất quá, Vô Sương Quyết trong cơ thể của hắn lại tự động vận hành, tạo nên một lớp sương mờ bao phủ lấy hắn. Chiếc nhẫn Huyền Thoại tựa hồ cảm ứng thấy điều kỳ lạ này, nó phát ra một tia sáng xanh lam nhu hòa, bắt đầu hấp thu lấy luồng sương mỏng manh này lại

Phút chốc, không khí chung quanh đã bắt đầu biến đổi tạo thành từng đợt gió lạnh lẽo thổi tới, chiếc nhẫn Huyền Thoại càng phát sáng mãnh liệt hơn, nhanh chóng hấp thu không khí nhanh hơn nữa. Vô Sương Quyết cũng vì thế mà đẩy nhanh tốc độ vận chuyển trong cơ thể Lý Ngọc Vân, rất nhanh đã vượt qua giới hạn thường ngày.

- Oanh !

Một tiếng rầm vang rền phá tan màn đêm tĩnh lặng, sau đó từng luồng sấm chớp rạch ngang bầu trời, tia chớp mang theo luồng năng lượng mãnh liệt từ trên cao giáng thẳng xuống phía sân thượng, mà mục tiêu của nó chính là mặt lam thủy tinh của chiếc nhẫn Huyền Thoại !

- Oành ! Oành ! Oành !

Sấm chớp đánh xuống trước người Lý Ngọc Vân, rất nhanh liền bị văng sáng lam nhạt tỏa ra từ chiếc nhẫn hấp thu, màu xanh lam càng lúc càng đậm, mơ hồ có thể nhìn thấy một con quái thú đang vùng vẫy trong đó.

Sấm chớp vang lên, những tia chớp ngoằn ngoèo xé nát không trung giáng thẳng xuống phía dưới. Người dân xung quanh cũng bị hiện tượng kỳ lạ như thế làm cho tỉnh giấc, có vài người hiếu kỳ giơ máy ảnh ra chụp, rồi có vài người gọi điện đến tổng đài ...v...v.

Còn Lý Ngọc Vân thì sao đây, lúc này hắn đang trong trạng thái cực kỳ đau đớn, còn đau hơn cả lúc đột phá tầng thứ nhất của Vô Sương Quyết nữa. Xung quanh hắn được bao phủ bởi một lớp kén băng dày đặc, đây đó ẩn chứa tia lôi điện thẩm thấu vào bên trong. Vô Sương Quyết trong cơ thể hắn vận chuyển với tốc độ chóng mặt, tuy rằng không có hỗn loạn như lúc trước nhưng hai luồng khí nóng lạnh lại di chuyển khắp mọi nơi trong cơ thể, kể cả những mạch máu nhỏ trong não bộ cũng di chuyển tới.

Về mặt Lý Ngọc Vân biến dạng liên tục, hắn căng chặt rằng kiềm chế không bật ra tiếng, tâm thần nhanh chóng đi vào không gian Kim Cầu mà cầu cứu Kim Nhi

-" Cô ... Kim Nhi ... Cô đâu rồi ! " Lý Ngọc Vân té ngã xuống đất, giọng nói của hắn đã không còn chút sức lực nào cả.

Kim Nhi tắt tả chạy tới, nàng biết tên này lại có chuyện xảy ra nên liền bật máy đo năng lượng trong cơ thể hắn. Nàng đứng nhìn bảng số liệu nhảy chập chờn liên hồi trên máy tính, từng tín hiệu không tốt chút nào cả, vì lúc này cơ thể của Lý Ngọc Vân đã lâm vào tình huống hết sức nguy kịch, cho dù công nghệ tiên tiến cách mấy cũng không thể can thiệp vào được. Kim Nhi hốt hoảng , nàng ôm chặt lấy bả vai hắn nói :

- Anh làm cái gì vậy hả ? Bây giờ năng lượng trong cơ thể của anh tăng cao đột biến, nếu như anh không kiềm chế lại thì chắc chắn sẽ nổ tan xác .

Lý Ngọc Vân ngồi trên ghế thở một cách khó nhọc, hắn đã không còn sức đâu mà nói nữa. Kim Nhi thấy vậy liền sốt ruột cả lên, nàng thử vài cách nhưng không thấy hiệu quả. Màn hình vi tính đã hiện lên mức cảnh báo cực kỳ nguy hiểm, nếu như không giảm năng lượng xuống thì cơ thể của hắn có thể sẽ nổ tan tành.

Kim Nhi dặm chân, nàng quay sang nhìn thấy tâm thần yếu ớt của Lý Ngọc Vân, trong ánh mắt lộ ra vẻ cương quyết. Sau đó nàng đi tới góc phòng, đưa tay ấn vào chiếc nút màu đỏ, phía trên có dòng chữ : ” Nguy cấp ! ”

Nhưng khi nàng vừa chạm vào thì kỳ biến xảy ra

32. Chương 32

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 32 : Lôi Long thức tỉnh

Nguồn:

Sấm chớp vẫn vũ càng lúc càng dày đặc, vô số tia sét thay phiên nhau giáng xuống phía dưới.

- Oa ! Ha ha ha ! Bồn Long cũng ra rồi ! ! !

- Gào ! Gào !

Tiếng rít gào vang vọng khắp tầng mây, một con vật từ trong chiếc nhũn thoát ra rồi nhanh chóng lao thẳng vào trong đám mây sấm chớp.

- ” Rồng ! Mẹ ơi ! Đó là Rồng ! ” Không biết ai là người đầu tiên hét lên , sau đó có vô số ánh mắt hiếu kỳ nhìn chăm chú vào con vật đang vùng vẫy trên không trung kia !

Rồng, nó chính là Rồng trong truyền thuyết, trên thân mang một lớp vảy màu tím, ẩn chứa lôi điện chẳng chịt. Đầu rồng uy nghiêm với ánh mắt màu tím, sáng bừng trong đêm tối.

Lôi Long, siêu thần thú trong truyền thuyết của người Mirana ! Là một trong mười siêu thần thú thủ hộ bộ lạc Pháp Sư. Trong trận chiến vạn năm trước với người Org, nó đã bị đánh tan thân thể, linh hồn bị trọng thương gần như tịch diệt.

Chỉ còn sót lại duy nhất một tia linh thức bất diệt, ngủ say trong viên lam thủy tinh này. Suốt bao ngàn năm qua nó vẫn ngủ say như thế. Nếu như không phải Lý Ngọc Vân vận chuyển tâm pháp Vô Sương Quyết hấp dẫn linh khí xung quanh, thì linh hồn của nó cũng không bị đánh thức như thế.

Linh hồn của Lôi Long thức tỉnh liền điên cuồng hấp thu lôi điện trong không gian nhằm tu bổ lại năng lượng đã mất, nó vùng vẫy trong đám mây lôi điện tựa như cá trở về sông, cực kỳ thỏa thích. Lôi Long không kiềm chế được mà gào to, hơn vạn năm nó ngủ say, hơn vạn năm nó mới tìm lại được cảm giác sống lại như vậy !

Nó nhanh chóng hấp thu sạch sẽ năng lượng trong đám mây , sau đó liền quay trở về sân thượng liếc nhìn người thanh niên đang nằm trong khối băng kia, thầm nói :

- ” Nếu không có cậu ta thì không biết tới khi nào ta mới thức tỉnh lại. Ấu cũng nên giúp đỡ hần một phen ! ”

Ánh mắt Lôi Long bắn ra hai luồng tia sáng màu tím, xuyên qua lớp băng dày đặc chiếu thẳng xuống người Lý Ngọc Vân. Nhất thời, luồng năng lượng cuộn bạo trong cơ thể của hần liền đình chỉ vận chuyển.

Lý Ngọc Vân nắm lấy thời cơ này, nhanh chóng sửa lại đường vận hành năng lượng trong cơ thể, rồi bắt đầu quá trình hấp thu lấy năng lượng cuồng bạo trong cơ thể mình. Rất nhanh hần liền hấp thu xong, lớp băng bên ngoài cũng tan biến. Lý Ngọc Vân bật người đứng dậy, thầm hô : ” May mắn ! Nếu không thì bản thân của mình sợ rằng khó bảo toàn. Không biết ai đã ra tay cứu mình nhỉ ? ”

Ánh mắt Lý Ngọc Vân đảo nhìn xung quanh, chỉ thấy Tuyết Quân cùng Trịnh Thúy Kiều đang há hốc mồm nhìn lên bầu trời, vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc, xen kẽ sự vui sướng.

Lý Ngọc Vân mỉm cười, nói :

- Đâu có gì quá kinh ngạc đâu, tôi vẫn còn sống sờ sờ đây chứ có chết đâu !

Trịnh Thúy Kiều liếc mắt nhìn hắn, nàng ôn hòa nói :

- Anh không có việc gì chứ ? Anh mau quay lại nhìn đi, có một con Rồng. Nó đang nhìn chúng ta ...

” Rồng ! ”

Lý Ngọc Vân quay ngoặt lại, vừa lúc đứng đối diện với Lôi Long, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào đôi mắt màu tím yêu dị nọ.

- “Ồn ! ”

Từ trong đôi mắt màu tím phát ra hai luồng lôi điện hùng mạnh đánh thẳng tới người Lý Ngọc Vân làm cho hắn luống cuống lùi nhanh về sau. Lúc này Như Ý Lăng đã thoát ra khỏi lồng ngực của hắn, hóa thành một thanh Bạch côn chỉ thẳng vào gương mặt Lôi Long. Lý Ngọc Vân vận dụng khinh công, thân hình hóa thành một cơn gió nhanh chóng lướt tới trước mặt đối phương, thanh côn trắng trong tay đâm mạnh ra mười tám phát , mang theo tất cả sức mạnh của cơ thể hắn,

Lôi Long khẽ cười nhạt một tiếng, nó biến hóa thành hình một người thanh niên trẻ tuổi mặc bộ trường sam màu tím đứng dưới sân thượng, nhìn Lý Ngọc Vân nói :

- Cậu nhỏ, có phải cậu chính là tân chủ nhân của chiếc nhẫn Huyền Thoại hay không ?

Lý Ngọc Vân vung côn vào khoảng không một cái, sau đó thấy con vật trước mặt biến hóa thành hình người, nhất thời trong lòng cảm thấy kinh ngạc. Hắn nghe con Rồng hỏi thế liền thu lại Như Ý Lăng, ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ, nói :

- Ông là ai ?! Vì sao biết chuyện chiếc nhẫn Huyền Thoại !

Lôi Long không đáp mà bắt đầu đánh giá người thanh niên trước mặt mình, sau một hồi lâu hắn liền nói :

- Cậu được truyền thừa trí ức từ pháp sư Lệ Trung Tín ?!

Lý Ngọc Vân cũng biết lão Rồng này không có ý đồ xấu đối với mình. Vì vậy vẻ mặt của hắn liền hòa hoãn lại, gật đầu trả lời cho câu hỏi của Lôi Long, rồi hỏi :

- Ông chính là Lôi Long , là siêu cấp thần thú thủ hộ bộ tộc Pháp Sư ?!

- Ủ ! Chính là ta ! Bây giờ ta vừa mới tỉnh lại , phép mầu còn chưa hồi phục tới trạng thái đỉnh cao nên không dám tự xưng là siêu thần thú gì gì đó đâu. Cứ gọi ta là lão Long là được, giờ ta phải đi nghỉ ngơi đây. Cậu nhỏ mi phải cố gắng nhiều hơn, ta cảm nhận trong tương lai không xa, sẽ có nhiều kẻ thù tìm đến.

Lôi Long nói xong, toàn thân liền hóa thành luồng ánh sáng chui vào trong chiếc nhẫn Huyền Thoại trên tay Lý Ngọc Vân. Sau đó hắn liền truyền lại một tin cho chàng : ” Ta đã làm phép xóa đi trí nhớ của mấy người gần đây ! Cậu bé, sau này làm việc cần phải cẩn thận một chút ! ”

Lý Ngọc Vân thầm giật mình, tự trách bản thân có chút sơ ý. Cũng may có Lôi Long nhắc nhở chứ nếu không hắn cũng quên đi chuyện này mất rồi, dù sao chuyện hắn biết pháp thuật cũng đừng cho quá nhiều người biết là tốt hơn.

Chiếc nhẫn lóe ra ánh sáng lam nhạt rồi vụt tắt. Tuyết Quân vẻ mặt khó tin nhìn chằm chằm chiếc nhẫn, sau đó hưng phấn nói :

- Cậu ... cậu được Lôi thần bảo hộ ! Hay quá, cậu thật là giỏi.

Nàng hưng phấn chạy tới ôm chầm lấy cánh tay Lý Ngọc Vân vuốt ve chiếc nhẫn không thôi, trong ánh mắt hiện ra vẻ cuồng nhiệt cùng với nỗi buồn man mác. Lý Ngọc Vân cười cười nhìn hai người con gái, trong lòng có rất nhiều cảm xúc không nói nên lời.

Đêm nay, Trịnh Thúy Kiều ở lại ngủ chung với Tuyết Quân, cả đêm đó nàng được nghe rất nhiều chuyện về thế giới Iris, về bộ lạc Pháp Sư và cả những chuyện trước kia của Tuyết Quân nữa. Đêm đó nàng đã khóc rất nhiều, nàng không ngờ Tuyết Quân lại đau khổ đến như vậy.

Cha mẹ đều mất tích sau trận chiến tranh giành lãnh thổ với người Org, cả gia đình chỉ còn lại ba anh chị em. Và rồi Tuyết Quân bị rơi vào bàn tay ác ma người Org, bị cướp đi đời con gái quý giá, bị anh chị em trong gia đình ruồng bỏ, bị mọi người trong bộ lạc xem như kẻ phản bội. Lúc đó, tâm tình của nàng rất xấu, đã bao lần nàng muốn quên sinh để quên đi mọi thứ, quên đi tất cả mọi người trên thế giới này nhưng nàng không thể. Vì nàng có một điều còn vướng bận, đó là một sinh mệnh vô tội đang sống trong cơ thể nàng.

Từ khi đi tới Trái Đất này thì con tim của nàng đã chết, mục đích sống duy nhất của nàng chính là đứa con của mình, ngoài ra không còn gì để nàng để tâm tới cả. Nhưng trái tim băng giá ấy cũng có lúc tan chảy, kể từ khi nàng gặp mặt Lý Ngọc Vân thì con tim đã vui trở lại. Lý Ngọc Vân tựa như một làn gió mới thổi tan sự băng giá, đánh thức con tim tổn thương, để trái tim ấy được tắm mình trong ấm áp của tình yêu.

- " Chi Tuyết, mọi chuyện đã qua rồi. Em nghĩ chị nên hướng về phía trước, tương lai còn chờ chị và anh Vân cùng bé Minh Khôi nữa. " Trịnh Thúy Kiều nằm bên cạnh nhẹ nhàng khuyên giải.

Tuyết Quân đưa tay gạt lệ trên khóe mắt, nàng nở nụ cười vui vẻ :

- Đúng vậy, kể từ hôm nay chị sẽ chính thức trở thành một người vợ đảm đang, em cũng theo phụ giúp chị nhé. Chị đừng ý anh Vân cũng thương em lắm, nhưng tính tình của anh nhút nhát nên không dám nói ra ! Em không biết đấy, lần đầu tiên anh tặng nhẫn cho chị buồn cười tới mức nào

Nàng nói tới đó liền cười ngọt ngào, đưa tay sờ lên chiếc nhẫn hồng ngọc trên tay mình.

Trịnh Thúy Kiều hiếu kỳ, nàng nhẹ giọng hỏi :

- Chị nói cậu ấy tặng nhẫn à ? Chị kể em nghe đi, chắc thú vị lắm.

Tuyết Quân xoay người lại nhìn Trịnh Thúy Kiều, sau đó nhẹ nhàng kể lại. Bên ngoài, sương đêm đã phủ dày khe lá, đọng thành từng giọt trong suốt.

33. Chương 33

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 33 : Chuẩn bị

Nguồn:

Từng tia nắng ban mai ấm áp rọi vào trong phòng, Lý Ngọc Vân uể oải tỉnh lại, trên gương mặt vẫn còn mang theo ngủ chưa thỏa mãn. Bé Minh Khôi bên cạnh hẳn vẫn còn rúc trong chăn say giấc nồng. Lý Ngọc Vân đánh thức bé dậy đi vệ sinh rồi sau đó xuống lầu ăn sáng.

Bé Minh Khôi vẫn chưa tới tuổi đến trường mẫu giáo nên ở nhà cho Tuyết Quân trông coi. Tuyết Quân đảm nhiệm vai trò nư% Nàng thức dậy từ sớm và đang chuẩn bị bữa sáng cho gia đình, bên cạnh nàng còn có Trịnh Thúy Kiều, hôm qua nàng ở lại ngủ chung nên sáng nay liền bị Tuyết Quân kéo xuống bếp cùng làm cơm.

Tuy rằng Trịnh Thúy Kiều có chút không tình nguyện, nhưng nàng không dám lên tiếng từ chối. Đành phải mang gương mặt ngái ngủ đi theo Tuyết Quân xuống bếp chuẩn bị bữa ăn. Khi Lý Ngọc Vân cùng Minh Khôi xuống lầu là cũng vừa lúc Tuyết Quân dọn cơm xong, nàng nhìn Lý Ngọc Vân dịu dàng nói :

- Anh xuống ăn sáng rồi còn phải đi học nữa. Hai ngày nay anh nghỉ học không phép rồi, nếu còn nghỉ nữa thì nhà trường sẽ kỷ luật đấy !

Trịnh Thúy Kiều ở một bên cũng liếc mắt nhìn hắn, nói :

- Cậu mà không đi học thì coi chừng tôi đó ! Hừ hừ. Sáng nay cậu có tiết của tôi , không cho phép cậu trốn học đâu.

- Dạ, thưa cô Kiều ! Hi hi, mà chị lấy xe về nhà chưa ? Công an có bắt bẻ gì không ? Nếu không cứ nói với tôi, tôi sẽ giải quyết cho chị.

Trịnh Thúy Kiều lắc lắc đầu, nàng không cần tới Lý Ngọc Vân giải quyết bởi vì đã có người đứng ra xử lý giùm nàng rồi. Lúc nàng đi tới trụ sở công an nhận xe về nhà, hầu như không có ai tiến ra gây khó dễ, u như không có ai tiến ra gây khó dễ, hoặc hỏi này nọ gì cả. Chuyện này khiến nàng cảm thấy có chút kỳ quái, vì theo lý lúc đó nàng đứng gần hiện trường, thành thử công an phải tiến hành tra hỏi rồi điều tra vụ án chứ ? Nàng đem chuyện này nói với Lý Ngọc Vân liền thấy hắn cười nhạt một tiếng, nói :

- Chuyện này công an không thể nào xử lý được, mà đã được chuyển giao cho Ám Kiểm Các rồi. Có lẽ bây giờ hồ sơ vụ án đã nằm trong Ám Cục và đang được xử lý. Chuyện này cũng có chút phiền phức đấy !

Tuyết Quân ngồi đối diện thấy chân mày Lý Ngọc Vân khê nhú lại , nàng quan tâm hỏi :

- Không lẽ người của Ám Kiểm các sẽ tìm tới chúng ta sao ? Có lần tôi nghe cậu nói, thành viên trong Ám Kiểm thân thủ rất tốt, đa phần đều là dị năng giả cả.

Trịnh Thúy Kiều cũng biết rõ chuyện này từ ngày hôm qua do Lý Ngọc Vân kể cho nàng nghe, nên nàng cũng không có kinh ngạc như lúc trước nữa. Nàng cảm thấy chuyện này càng lúc càng phiền phức hơn, nên đưa ra ý kiến :

- Hay là tôi xin chuyển công tác, rồi chúng ta dọn khỏi chỗ này, lánh mặt một thời gian vậy ! Cậu thấy sao ?

Lý Ngọc Vân lắc lắc đầu, nói :

- Làm như thế lại càng khiến cho người của Ám Kiểm càng thêm nghi ngờ chúng ta mà thôi. Mà không sao đâu, lát nữa tôi đưa cho chị một lá bùa hộ thân và có thể liên lạc với tôi cùng Tuyết Quân.

Tuyết Quân cũng gật gật đầu, nàng nói :

- Ảnh nói đúng đó, một lát nữa tui chị sẽ làm cho em một tấm bùa hộ mệnh, khi có nguy hiểm gì thì nó sẽ tự động thông báo và chị sẽ nhanh chóng tới cứu giúp em.

Lý Ngọc Vân quay sang hỏi Tuyết Quân :

- À, em có biết một phép thuật phòng thân nào dễ học tập hay không ? Nếu như chị Kiều có thể học được vài môn công phu hộ thân thì càng yên tâm hơn, em sợ sau này kẻ thù sẽ nhắm vào mấy người chúng ta. Học một chút công phu phòng thân thì khả năng chạy trốn càng cao hơn cũng có thể kéo dài thời gian để chúng ta kịp thời cứu viện cho chị ấy.

Tuyết Quân khê suy ngẫm một hồi, sau đó lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nói :

- Không có phép thuật nào thích hợp với em ấy cả !

Trịnh Thúy Kiều ở bên cạnh cũng cảm thấy ảm áp, nàng nhẹ nhàng nói :

- Không cần đâu, em không hứng thú với phép thuật gì gì cả, cho dù có học cũng không thành công ngay được ! Vậy đi, mỗi ngày em sẽ đi làm chung với Lý Ngọc Vân, nếu như có nguy hiểm gì thì cũng có hắc bảo vệ, chị thấy sao nào ?

Tuyết Quân cũng không nghĩ ra cách nào khác, nàng nhìn sang Lý Ngọc Vân thử hỏi xem hắn có ý kiến gì khác không ? Lý Ngọc Vân cũng cười khê, rồi nói :

- Anh cũng không rõ nữa, dù sao bây giờ võ công của anh cũng chỉ bước vào tầng thứ hai mà thôi, để một lát anh thử hỏi Kim Nhi thử xem sao. Chắc sẽ có biện pháp. Chiếc nhẫn lần trước anh cũng từ chỗ cô ấy mang tới, và rất hữu hiệu trong việc che dấu dao động phép màu đấy !

- Kim Nhi ?!

Tuyệt Quân kinh ngạc, bất quá nàng nhớ tới qua Trịnh Thúy Kiều có kể cho nàng nghe về bí mật trái tim sắt của Lý Ngọc Vân. Bất quá lúc đó nàng không để tâm cho lắm, và cũng chỉ xem nó như một quả tim nhân tạo mà thôi, bây giờ nghe Lý Ngọc Vân nhắc tới Kim Nhi liền có chút tò mò.

- “Ý anh nói là cô gái trong tim của anh đó hả ?! ”

Lý Ngọc Vân gật gù đầu xác nhận, Trịnh Thúy Kiều ở bên cạnh liền nổi tính bà tám lên, nàng hiếu kỳ nói :

- Sao anh không đem cô ấy ra đây cho tụi này thấy mặt ! Hay là anh giấu nàng để mỗi tối lên trốn vào tìm nàng tâm sự, có đúng không ?!

Lý Ngọc Vân gơ hai tay lên trời, thanh minh mà nói :

- Xin thề với cô, tôi chưa bao giờ có ý nghĩ như thế. Cô ấy không phải không muốn ra ngoài mà cô ấy không thể ra được. Nguyên do là năng lực của tôi quá yếu, chưa đủ khả năng cởi bỏ phong bế giữa hai không gian với nhau.

Trịnh Thúy Kiều lần Tuyệt Quân âm thầm kinh ngạc, Tuyệt Quân nói :

- Ý của anh là ở bên trong khối Kim Cầu kia chính là một không gian ?!

Lý Ngọc Vân gật gù đầu, chuyện này hẳn cũng cảm thấy cực kỳ ly kỳ không kém. Bởi lẽ thể tích của Kim Cầu không lớn, khoảng chừng một nắm tay người mà thôi . Vậy mà không gian của nó lại rất rộng lớn, được phân ra thành vô số phòng ốc mà ngay cả hắn còn chưa biết hết được.

- ” Trời ạ ! Đó chính là thần khí . ” Giọng nói của Tuyệt Quân cực kỳ hưng phấn, “sau này anh phải mang tới tới đó, tôi chưa bao giờ nhìn thấy thần khí trong truyền thuyết cả, Nhớ nhé, khi nào anh đột phá giới hạn giữa hai không gian phải mang chúng tôi đi cùng, còn nếu không ... hừ hừ ! ”

Tuyệt Quân khẽ lườm lườm hắn thị uy, ý như muốn nói rằng anh mà không mang tôi đi thì cẩn thận tôi đấy

Lý Ngọc Vân không dám nói gì nữa mà cúi đầu ăn nhanh phần ăn của mình, sau đó hắn chạy vội lên lầu thay quần áo chuẩn bị đi học. Trịnh Thúy Kiều thấy bộ dáng sợ vợ của hắn như vậy liền phì cười, nàng cũng nhanh chóng ăn xong rồi về nhà sửa soạn giáo án để lát nữa lên lớp.

Lý Ngọc Vân đi lên phòng, hắn chìm tâm thần vào trong không gian Kim Cầu tìm Kim Nhi, hỏi xem nàng có vật gì có thể bảo hộ một người, hoặc công phu võ công nào có thể học tập một cách nhanh chóng lại vừa có thể tự vệ được.

Kim Nhi biết người này vào đây là có chuyện, nàng thăm oán hận hắn không biết làm cái gì khác hơn là gây chuyện sao. Nhưng dù vậy nàng cũng trả lời cho hắn một cách thỏa đáng :

- Có một món đồ có thể cảnh báo nguy hiểm trong phạm vi 500 mét, người sử dụng có thể cảnh giác được những nguy hiểm đang rình rập xung quanh mình và truyền tín hiệu cầu cứu tới người giúp đỡ. Bất quá nếu đối thủ quá đông thì cũng không có tác dụng gì cả, nhưng đối với yêu cầu của anh chắc là đủ rồi.

Nàng vừa dùng tay lướt trên trang danh sách các thiết bị công nghệ cao, sau đó đọc ra thông tin chi tiết theo như Lý Ngọc Vân yêu cầu. Lý Ngọc Vân gật gù đầu, vội nói :

- Cô làm cho tôi một cái nhé, cảm ơn cô !

Kim Nhi bấm nút tự động chế tạo trên màn hình, rất nhanh một sợi dây chuyền platin xinh đẹp đã được chế tạo thành công, trên mặt dây chuyền có đính một viên kim cương màu hồng nhạt, lấp lánh dưới ánh đèn . Lý Ngọc Vân cầm lấy mặt dây chuyền, sau đó nói :

- Nếu tôi đem phép màu lập thành một lá bùa bảo vệ trên mặt kim cương này thì có việc gì xảy ra không ?

- Không sao đâu ! Khối ngọc này có thể chịu đựng được nặng lượng rất cao! Nhưng nếu gặp phải nhiều đòn công kích liên tục thì chắc chắn nó sẽ bị vỡ, do kết cấu của kim cương rất giòn, không chịu đựng được những va đập liên tục như vậy.

Lý Ngọc Vân gật gù đầu, đối với hắn thì chuyện này cũng không có vấn đề gì cả. Hắn thu sợi dây chuyền vào túi áo rồi nhìn Kim Nhi hỏi :

- Còn nữa, có môn võ công tự vệ nào mà dễ học, lại vừa có uy lực cao hay không ?

- Có cái đầu anh ! Hừ , học võ đâu giống như pháp thuật của anh vậy đâu, tất cả đều phải từ trong khổ luyện mà ra cả đấy. Chuyện này tôi không giúp được gì, anh thử tìm cách dạy pháp thuật cho nàng thử xem. Theo như tôi nghiên cứu thì thể chất loài người rất thích hợp cho việc tu luyện pháp thuật, anh có thể thử xem sao. Nếu như có gì khó khăn cứ hỏi tôi.

Lý Ngọc Vân mỉm cười, nói :

- Cám ơn cô nhé ! À, tôi có đủ điều kiện tiếp nhận thử thách thứ hai chưa ?

Tối qua , nội công Vô Sương Quyết của hắn có bước đột phá lớn , đã đi vào tầng thứ hai của tâm pháp rồi. Vì vậy Lý Ngọc Vân rất tự tin bản thân mình dễ dàng vượt qua thử thách này, để tiếp tục học tiếp võ công mới .

Kim Nhi liếc nhìn hắn từ đầu tới chân rồi lại nhìn từ chân tới đầu, sau đó nàng nói :

- Coi như tạm chấp nhận, nhưng tôi nói trước là anh không được sử dụng pháp thuật gian lận đâu đấy ! Hừ hừ, anh mà gian lận là coi như viết dấu chấm hết đấy nhé !

Lý Ngọc Vân cười cười, hắn tự tin bản lĩnh của mình, cho dù không có phép thuật cũng có thể vượt qua thử thách dễ dàng. Hắn chào tạm biệt Kim Nhi rồi thoát ra không gian Kim Cầu. Sau đó hắn bỏ sợi dây chuyền vào trong túi áo rồi chạy xuống sân.

Lúc này, Trịnh Thúy Kiều đã dắt xe ra dựng trước cửa nhà hắn, nàng thấy hắn đi ra liền nói :

- Lên xe nhanh đi, gần trễ giờ học rồi !

Lý Ngọc Vân phóng người ngồi lên xe, chiếc xe lăn bánh chạy ra con hẻm rồi mất hút —

34. Chương 34

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 34 : Người lạ mặt

Nguồn:

Một bóng người mặc áo khoác màu tím dôi mắt nhìn theo chiếc xe của Lý Ngọc Vân, trong đôi mắt của hắn lóe lên vẻ sâu xa.

Lý Ngọc Vân cùng Trịnh Thúy Kiều đi lên lớp học thì cũng vừa lúc tiếng trống trường vang lên ba nhịp liên hồi. Lý Ngọc Vân vẫy tay chào từ biệt nàng rồi nhanh chóng chạy lên lớp học, khi hắn vừa ngồi xuống vị trí của mình thì liền bị một đám bạn học vây xung quanh hỏi :

-” Hai ngày qua vì sao anh nghỉ học ? ” Mỹ Hằng ở bên cạnh lên tiếng hỏi, trong giọng nói có chút lo lắng. Trịnh Thúy Vân ở bên cạnh cũng gật gù đầu nhìn hắn, tuy rằng nhà nàng ở bên cạnh nhà hắn nhưng bình thường nàng đều phải đi học thêm, thành thử ra không có biết chuyện xảy ra giữa chị mình và Lý Ngọc Vân.

Lúc này Trần Nam cũng đi tới bên này , quan tâm hỏi han :

- Hai ngày cậu nghỉ có làm bài kiểm tra một tiết đó, tuần sau cậu xin phép cô giáo dạy toán làm bài kiểm tra lại đi ! Nhớ ôn bài cẩn thận, bài kiểm tra này rất khó đấy !

Lý Ngọc Vân khẽ mỉm cười, hần nhìn mấy gương mặt của những người bạn thân này, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp, hần nói :

- Không sao ! Minh sẽ xin phép cô sau. Hai ngày qua, gia đình có việc gấp nên mình phải về quê, vì vậy không thể đi học được. Minh có điện thoại xin phép cô chủ nhiệm rồi, các bạn cũng đừng quá lo !

Hần nói như thế nhưng trong lòng thầm nói : " Lát nữa phải nói lại với chị Kiều mới được , ài không khéo lại làm chị ấy bực mình ! "

Mấy người nói chuyện một lúc thì Trịnh Thúy Kiều cũng bước vào lớp , học sinh trong lớp liền nhanh chóng chạy về chỗ ngồi và bắt đầu tiết học của mình.

Cho dù Lý Ngọc Vân cố gắng tạo bộ dáng cực kỳ chăm chú lắng nghe, nhưng giấc buồn ngủ cứ chợt ủa về làm í mắt của y cứ nhắm xuống, không có chút tỉnh táo nào cả. Mỹ Hằng ở bên cạnh khẽ thúc tay nhắc nhở hần mấy lần, nhưng hần không có phản ứng gì cả.

Trịnh Thúy Kiều ở trên bục giảng cũng chú ý tới việc này, bắt quá nàng không có nhắc nhở mà tiếp tục giảng bài tiếp, giọng nói nhẹ nhàng truyền cảm rất nhanh đem theo kiến thức truyền vào trong trí nhớ của học sinh.

" Rầm ! "

Một bóng người tựa như lưu tinh lướt nhanh vào lớp học, trong tay của y cầm một cây tử trượng màu tím sẫm, trên hai đầu của trượng được gắn hai viên bạch ngọc tản ra những tia sáng trắng nhạt. Bóng người nhanh chóng lướt tới bên người Trịnh Thúy Vân, tử trượng của hần vừa vịn đặt lên cổ nàng.

Động tác của hần rất nhanh, khi Lý Ngọc Vân nhận ra sự khác thường thì mọi chuyện đã xảy ra, Lý Ngọc Vân liền vận dụng khinh công, thân hình hóa thành một làn gió nhẹ biến mất tại chỗ và nhanh chóng xuất hiện trước mặt người lạ mặt này. Như Ý Lăng hóa thành một thanh trường côn màu bạc, trường côn xuất ra mười tám chiêu mạnh mẽ tấn công tới trước người kẻ lạ mặt nọ.

Người lạ mặt cũng không dám đón đỡ thế công này của Lý Ngọc Vân, hần cấp lấy Trịnh Thúy Kiều rồi lướt ra cửa lớp, thân mình phút chốc biến mất ở chân trời xa xa.

- " Mẹ nó ! " Lý Ngọc Vân không kìm chế được mà chửi một câu, hần nhanh chóng niệm xong thần chú, phù trận màu xanh nhạt xuất hiện dưới chân đem hần đuổi theo người lạ mặt nọ. Lý Ngọc Vân vừa đuổi theo vừa truyền tin tức về cho Tuyết Quân, dặn nàng nên đề phòng cảnh giác xung quanh nhà vì có thể người lạ mặt này có ý đồ mà đến !

Thân hình Lý Ngọc Vân biến mất cùng với phù trận màu xanh dưới chân, để lại những vẻ mặt ngơ ngác của đám bạn học trong lớp, hầu như không ai tin nổi những điều mình vừa nhìn thấy cả.

Người lạ mặt đem Trịnh Thúy Kiều đi tới một công trường bỏ hoang cách trường học không xa liền dừng lại. Trịnh Thúy Kiều được hần buông ra, nàng liền nhanh chóng chạy ra xa thoát khỏi khống chế của người lạ mặt này. Nhưng hình như hần không có để ý tới hành động của nàng, hần vẫn đứng lặng yên tại đó, tử trượng trong tay chốc chốc lập lòe ánh sáng.

Vài phút sau, một phù trận xanh nhạt xuất hiện kế bên Trịnh Thúy Kiều, bóng hiện Lý Ngọc Vân lướt ra khỏi không gian thông đạo. Hần nhìn thấy Trịnh Thúy Kiều không có gì thương tổn nên cũng thăm thỏ phào một cái, sau đó liếc mắt nhìn sang người thân bí nọ :

- " Người dẫn ta ra đây có việc gì ?! " Lý Ngọc Vân lên tiếng hỏi.

Người lạ mặt nọ xoay người lại, trên gương mặt anh tuấn nở một nụ cười sáng lạn, hần nhìn Lý Ngọc Vân hồi lâu rồi nói :

- " Cậu bé, cậu quen với cha của ta sao ? "

- " Cha của ông à ? Không quen ! " Lý Ngọc Vân trả lời cộc lốc, hẳn không biết mục đích của đối phương là gì nên không dám nói ra sự thật, lỡ như người này là người Org phái đến thì thật sự rất nguy hiểm.

- " Cậu đừng giấu diếm ta, mới vừa rồi cậu thi triển pháp thuật chính là sở học của ông, trên đời này không ai có thể sáng tạo ra như thế cả ! Cậu gặp cha ta ở đâu ? Ông còn khỏe không ? Xin cậu đấy, nói rõ cho ta đi ! " Giọng nói của người lạ mặt có chút cầu xin.

- " Xin lỗi, cái gì pháp thuật của cha ông tôi không biết. Pháp thuật này là do tôi học được từ trong bí kíp, coi như cha ông có sống trên đời này chắc cũng không biết được đâu ! Xin lỗi nhé, ông tìm nhầm người rồi . Tôi đi đây ! Bái bai "

Lý Ngọc Vân lạnh nhạt trả lời, sau đó hắn nắm lấy tay Thúy Kiều bước lên phù trận màu xanh, thân hình cả hai người lóe lên rồi biến mất.

Người lạ mặt chỉ cười nhạt một tiếng, trong ánh mắt bắn ra tia sáng tán thưởng . Tay trái khẽ vung tử trượng một cái, thân hình của hắn liền hóa thành một tia sáng màu tím lướt đi.

" Cậu nhỏ vận dụng phép màu khá lắm ! Rất tiếc , vẫn chưa đạt tới trình độ của cha ta trước kia. " Giọng nói của người lạ mặt vang bên tai Lý Ngọc Vân. Sau đó đường hầm không gian chợt biến mất, hai người Lý Ngọc Vân cũng vì thế mà mất thăng bằng rớt xuống phía dưới.

Nhưng Lý Ngọc Vân nhanh chóng động ý niệm, tức thời Như Ý Lăng thoát ra trong ngực của hắn tạo thành một tấm đệm phía dưới, giảm tốc độ rơi xuống của cả hai.

Lý Ngọc Vân ôm chặt eo Thúy Kiều đáp xuống đất, cũng nhờ có Như Ý Lăng nên lực phản chấn không quá lớn, chứ nếu không thì cả hai người đều thành đồng thiet rồi. Đúng lúc này, một tia sáng màu tím từ phía đằng xa bắn nhanh tới, sau đó thân hình người lạ mặt xuất hiện trước mặt cả hai, y dừng bước mỉm cười nhìn Lý Ngọc Vân, tán thưởng nói :

- Khá đấy, mảnh vải kia rất đặc biệt, tựa hồ là vật phẩm không tệ ! Bây giờ cậu có thể nói chứ ?!

Lý Ngọc Vân thầm hô không xong, tên này còn mạnh hơn cha vợ của mình nữa. Mà tựa hồ hắn tự nhận là con của ông ta, vậy không lẽ là anh của Tuyết Quân sao ? Đầu óc Lý Ngọc Vân xoay chuyển nhanh chóng, sau đó liền mỉm cười nói :

- Ông anh nói ai là cha mình ?

Người lạ mặt nọ cũng không trách Lý Ngọc Vân đa nghi, hắn vung tay biến ra một bộ bàn ghế rồi ngồi xuống, đưa tay ra hiệu cho hai người Lý - Trịnh xong hẳn liền từ tốn đáp :

- Cha của tôi tên là Lệ Trung Tín. Tôi nghĩ cậu cũng rõ rồi chứ, cha mẹ của tôi đã mất tích rất lâu, cho dù chúng tôi cố gắng ra sức tìm kiếm nhưng cũng không thể nào tìm thấy được Ài.

Y nói tới đây liền thở dài một hơi. Lý Ngọc Vân cảm thấy lời nói của y có vài phần đáng tin, Trịnh Thúy Kiều ở bên cạnh cũng có suy nghĩ như vậy, nàng liếc mắt nhìn sang hắn hỏi xem ý của hắn thế nào ? Lý Ngọc Vân khẽ lắc đầu một cái, sau đó hắn nói với người lạ mặt :

- Vậy đi, tôi sẽ cố gắng tìm kiếm người thân của anh, khi nào tôi tìm ra thì sẽ liên lạc với anh ! Anh thấy sao ?

Lý Ngọc Vân lại không nói thật lòng. Thật sự hắn không tin tưởng người này lắm, vì nếu như hắn là anh của Tuyết Quân thì sao lại bỏ mẹ con nàng tự sinh sống, hẳn không để ý tới em gái của mình phải sống trong cảnh khốn khó hay sao ? Có thể có chuyện khúc mắc gì xảy ra giữa hai người, nhưng cũng tới mức bạc tình như thế, cả em gái mình mà cũng không đi tìm. Bây giờ tự nhiên xuất hiện, nói muốn tìm kiếm cha mình ?! Hối trên đời có mấy ai tin tưởng !

Lý Ngọc Vân nói xong liền khiến cho ánh mắt người lạ mặt nó lóe ra tia sáng kỳ lạ, nhưng y cũng lịch sự mỉm cười, đưa ra số điện thoại di động rồi đứng dậy tiễn hai người. Lý Ngọc Vân thuận tiện đem mảnh giấy bỏ vào túi, hắn nắm tay Trịnh Thúy Kiều vận khinh công đi trở về.

Trịnh Thúy Kiều nằm trong lòng của hắn, khẽ hỏi :

- Sao cậu không nói cho người nọ biết chứ ? Cậu nghi ngờ y ?!

Lý Ngọc Vân gật đầu, gương mặt có chút thâm trầm. Hắn nhanh chóng phi thân tới một mái nhà khá bí ẩn, rồi dùng phép thuật biến mất.

Người lạ mặt nhìn theo bóng dáng hai người Lý - Trịnh khuất xa xa, ánh mắt liền trở nên hung tợn, đôi tròng mắt màu vàng bình thường liền biến đổi thành một màu đỏ yêu dị, toát ra tia hung ác lẫn hưng phấn.

- Làm tốt lắm EZ, khắc khắc, không ngờ tên Lê Trung Tín lại có thể phục hồi lại được . Khắc khắc, nhiệm vụ hiện giờ của mình là tìm và diệt hết tất cả những pháp sư còn sống sót, trước tiên là người nhà của mình đi. Khắc khắc, ta rất thích nhìn thấy cảnh anh giết em, cha giết con ... Khắc khắc ... !

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai người lạ mặt, gương mặt của hắn thoáng khổ vắn vẹo liên hồi, tựa như đang muốn kháng lại mệnh lệnh kinh người này

- Khắc khắc ... Đừng phí sức nữa, nhanh chóng thi hành nhiệm vụ ! Nếu không, khắc khắc người biết rồi đó ...

Giọng nói biến mất , để lại trên mặt đất một người đang đứng run rẩy, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống đất vậy.

35. Chương 35

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 35 : Tiểu nhân trả thù

Nguồn:

Lý Ngọc Vân ôm lấy Trịnh Thúy Kiều lướt về trường học, rất nhanh hắn liền nhìn thấy cảnh sát đã phong tỏa toàn bộ ngôi trường. Trong lòng Lý Ngọc Vân thầm cảm thấy không ổn, hắn đáp xuống sân thượng rồi nói với Thúy Kiều :

- Không tốt rồi, cảnh sát đang tìm kiếm chúng ta !

- " Làm sao giờ ?! " Trịnh Thúy Kiều cũng cảm thấy luống cuống. Bên dưới, bộ đội đặc công và thành viên Âm Kiếm đều được phái tới, bọn họ liền nhanh chóng bắt tay vào điều tra, hỏi những học sinh trong lớp của Thúy Kiều.

Lý Ngọc Vân không nghĩ nhiều nữa, hắn nói nhanh với Thúy Kiều : " Mặc kệ , không có gì nguy hiểm cả ! À, hồi sáng tôi quên một chuyện ... "

Hắn lấy một sợi dây chuyền trong túi áo rồi đưa cho nàng, nói :

- Cô đeo nó đi, coi như quà sinh nhật của cô ! Hi hi, sợi dây chuyền này có thể liên lạc được với tôi cùng Tuyết Quân, chỉ cần cô cầm chặt lấy mặt dây chuyền là tín hiệu sẽ được truyền tới bên tôi .

Trịnh Thúy Kiều vui sướng nhận lấy sợi dây chuyền sau đó liền đeo nó lên cổ của mình, đôi tay mân mê viên kim cương trước ngực mình. Nàng dùng giọng nói nhỏ hơn mũi kêu, nói :

- Cám ... cám ơn anh

Lý Ngọc Vân cũng mỉm cười, hắn ôm lấy nàng rồi phi thân xuống bên dưới.

- ” Đứng im ! Anh đã bị bao vây !”

Một giọng nói trầm hùng vang lên, rồi sau đó xuất hiện hơn mười khẩu AK-47 nhắm tới người Lý Ngọc Vân, nòng súng đen ngòm tùy thời có thể nhả đạn. Lý Ngọc Vân xoay người lại, tay phải hắn cũng không buông khỏi eo Trịnh Thúy Kiều. Hắn nhìn người đàn ông mặc bộ quân phục này, rồi nói :

- Trung tá Sơn ! Đã lâu không gặp, anh vẫn nóng nảy như ngày nào !

Người đàn ông gọi là trung tá Sơn nọ nghe thấy ” tên bắt cóc ” này biết mình, nhất thời giật mình không nhỏ. Bất quá hắn rất nhanh lấy được bình tĩnh, giọng nói không có chút gì thâm tình :

- Tôi không biết cậu là ai, nhưng tôi khuyên cậu nên bỏ con tin trong tay ra. Hiện giờ cậu đã bị bao vây, tốt nhất nên đầu hàng để còn hưởng sự khoan hồng của pháp luật !

Lý Ngọc Vân lắc đầu nhưng không nói gì cả. Lúc này, thành viên Âm Kiếm cũng vừa chạy tới, đi đầu là một người đàn ông trạc tuổi năm mươi, hắn khoát tay ra hiệu mọi người phía sau cảnh giác , sau đó liền đi tới bên cạnh trung tá Sơn, nói :

- Anh bảo người của anh buông súng xuống, đối phương là một cao thủ và con tin cũng chưa được thả ra. Nếu như anh chọc tức hắn, thì hậu quả khó lường.

Trung tá Sơn liếc mắt nhìn sang người bên cạnh, sau đó liền gơ tay ra hiệu buông súng. Lý Ngọc Vân thấy vậy liền mỉm cười, tuy rằng trước kia hắn từng là thành viên Âm Kiếm, nhưng không phải ai cũng biết được hắn, ngoại trừ lãnh đạo cao cấp cùng với Ông của hắn mà thôi. Vì thế khi mấy người Âm Kiếm này đi tới, không ai nhận biết Lý Ngọc Vân cả.

Lý Ngọc Vân cười cười nhìn hai người có quyền lực nhất ở đây, sau đó cất tiếng nói :

- Tôi là học sinh Lý Ngọc Vân, không phải là tên bắt cóc gì gì đó mà mấy anh nói đâu ! Đây là thẻ học sinh của tôi, mấy người tin rồi chứ.

Lý Ngọc Vân lấy ra một tấm thẻ phóng tới trước mặt trung tá Sơn, khi tấm thẻ còn cách một khoảng liền giảm tốc độ rồi từ từ dừng lại, vừa vặn rơi xuống bàn tay vị trung tá này. Viên trung tá kinh ngạc nhìn tấm thẻ học sinh trong tay của mình. Tổ trưởng của Âm Kiếm ở bên cạnh cũng tròn mắt kinh ngạc, không ngờ tên học sinh này lại có thân thủ mạnh mẽ như thế.

Trung tá Sơn xem xét kỹ tấm thẻ của Lý Ngọc Vân, sau đó cười nói :

- Xin lỗi cậu, tôi không rõ mọi chuyện nên đã có chút không phải. Bây giờ cậu cùng nàng ta đi theo chúng tôi lấy lời khai để hoàn tất thủ tục vụ án.

Lý Ngọc Vân không làm khó dễ vị trung tá này, hắn liếc nhìn Trịnh Thúy Kiều, nói nhỏ với nàng : ” Lát nữa chị cứ nói là khi chị tỉnh lại là đã thấy tôi cứu thoát ra rồi nhé ! ”

Trịnh Thúy Kiều gật nhẹ một cái, nàng hiểu ý của hắn. Hai người đi theo vị trung tá tới một căn phòng được lập nên để ghi biên bản lời khai. Ở phía sau, vị tổ trưởng Âm Kiếm dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn theo bóng dáng Lý Ngọc Vân, thầm nói : ” Tốt nhất nên lôi kéo hắn vào Âm Kiếm, một tài hoa như vậy không thể bỏ qua được ! ”

Nếu như Lý Ngọc Vân nghe thấy những lời này không biết suy nghĩ ra sao nữa.

Hai người Lý Ngọc Vân cùng Trịnh Thúy Kiều bước ra khỏi phòng điều tra liền gặp phải người đàn ông trung niên tổ trưởng của Âm kiếm, hắn vừa thấy Lý Ngọc Vân bước ra liền lịch sự đi tới vươn tay chào hỏi:

- Chào cậu, xin tự giới thiệu tôi là Nguyễn Văn Hải, là bộ đội đặc chủng của quốc gia.

Lý Ngọc Vân cũng lịch sự bắt tay hắn, thầm nghĩ : ” Không lẽ tới mời chào mình đấy chứ ?! ” Nhưng hắn cũng lịch sự đáp lại :

- Chào chú Hải. Chú tìm tôi có việc gì sao ?

Nguyễn Văn Hải cảm thấy người thanh niên này không đơn giản, hắn cười cười đi ngay vào chính đề :

- Công phu của cậu rất cao, không biết cậu có hứng thú gia nhập

Lý Ngọc Vân nghe tới đó liền khoát tay cắt ngang lời hắn, lạnh nhạt nói :

- Xin lỗi, tôi không có hứng thú. Tôi còn phải về nhà nữa, chào chú.

Hắn nói nhanh xong chóng kéo Trịnh Thúy Kiều đi ra ngoài, rất nhanh bóng dáng cả hai đã khuất sau cổng trường. Nguyễn Văn Hải nhìn theo không khỏi thở dài, thầm đáng tiếc một tài hoa đã bỏ chạy !

Lý Ngọc Vân cùng Trịnh Thúy Kiều vừa đi được một đoạn thì lại bị một nhóm người chặn lại, trong số đó có Võ Kiệt. Võ Kiệt nhìn Lý Ngọc Vân, sau đó quay lại nói với mấy người phía sau :

- Chính là thằng này, lần trước nó đánh con bị thương, chú cảnh sát mau bắt lấy hắn !

Đi chung với Võ Kiệt có ba người mặc quần áo bình thường, nhưng trên gương mặt đều lộ nét nghiêm khắc, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lý Ngọc Vân. Một người đi tới phía trước vài bước, hắn xuất ra giấy chứng nhận cục cảnh sát điều tra tội phạm đặc biệt rồi nói :

- Cậu có liên quan tới vụ án hành hung con trai tổng giám đốc tập đoàn Thiên Thành, chúng tôi mời cậu về cục để tiếp tục điều tra vụ án.

Khóe miệng Lý Ngọc Vân giật giật, hắn cảm thấy mấy người hình như cố ý nhắm vào mình vậy. Trịnh Thúy Kiều ở bên cạnh cũng không nhận được, nàng nói :

- Chuyện lần đó không phải ông Võ Thành Nhân hủy bỏ khiếu nại rồi mà ? Vì sao lại còn tiếp tục điều tra ! Các anh có lệnh bắt người hay không, nếu không thì đừng có cản đường chúng tôi. Chúng tôi chính là công dân gương mẫu, không gây hại cho quốc gia ...

Người đàn ông mang quân hàm thiếu úy nọ cắt ngang lời nói của nàng, hắn lạnh nhạt nói :

- Chúng tôi chỉ mời cậu ta về sở để lấy lời khai, cô không cần lo lắng như vậy. Nếu như không làm chuyện gì xấu thì không cần sợ hãi, mọi chuyện đều do pháp luật xử lý.

Lý Ngọc Vân biết lần này không khỏi đi tới cục cảnh sát rồi, hắn quay sang nói với Trịnh Thúy Kiều :

- Chị Kiều cứ về nhà trước, tôi đi với bọn họ một chút mà thôi, cũng không nguy hiểm gì cả.

Trịnh Thúy Kiều có chút do dự, nhưng khi nàng nhìn thấy ánh mắt đầy tự tin của Lý Ngọc Vân liền gạt đầu. Lý Ngọc Vân mỉm cười nói với đồng chí cảnh sát điều tra tội phạm đặc biệt :

- Được rồi, chúng ta đi !

Lý Ngọc Vân đi theo mấy người tới một chiếc xe du lịch gần đó, Trịnh Thúy Kiều nhìn theo cho tới khi chiếc xe chìm khuất vào dòng người rồi mới cất bước ra về.

36. Chương 36

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 36 : Ngự ông

Nguồn:

Lý Ngọc Vân bước xuống xe, nhất thời liền cảm giác có gì đó không đúng. Lúc này, một khẩu súng đã đặt lên đầu hắn, giọng nói của Võ Kiệt vang lên bên tai hắn :

- Thằng ngu này, hôm nay mày có chạy đằng trời cũng không thoát được đâu !

Lý Ngọc Vân không ngờ lại là Võ Kiệt, hắn vừa tính mở miệng nói thì ba người cảnh sát còn lại đều xuống xe, một người vung chân đá tới ngực Lý Ngọc Vân.

” Hự ! ” Lý Ngọc Vân giả bộ ôm ngực lặn lội dưới mặt đất, sợ hãi nói :

- Tôi sao lại đánh tôi ... mấy người không phải là cảnh sát ... !

- ” Ha ha, tụi tao có nói tụi tao là cảnh sát ! Tầm giấy chứng nhận khi này là của ông già tao, tao trộm đen tới hù dọa mày đó. ” Người đàn ông tự xưng cảnh sát lúc này đang ôm bụng cười sặc sụa, giọng nói chậm chạp Lý Ngọc Vân.

Lý Ngọc Vân vẫn giả vờ nằm dưới đất, dùng ánh mắt căm giận nhìn đám người này, phần nộ nói :

- Các người không sợ tôi báo cảnh sát sao ... Đừng ! Đừng lại đây Tôi ... tôi báo cảnh sát đó !

Võ Kiệt lăm lăm cây súng trong tay, từ từ bước tới trước mặt Lý Ngọc Vân, hắn chỉ súng vào đầu Lý Ngọc Vân rồi nói :

- Chỉ trách mày dám phá đám tao ! Ha ha, nếu có kiếp sau thì đừng làm người nữa !

Võ Kiệt bóp cò, tiếng súng nổ vang. Bất quá không có cảnh máu tươi lẫn não trắng bắn ra tung tóe như trong tưởng tượng của hắn. Võ Kiệt trợn mắt nhìn Lý Ngọc Vân, trong mắt tràn đầy vẻ không tin được.

Lý Ngọc Vân từ từ đứng dậy, hắn vươn tay chụp lấy khẩu súng từ tay Võ Kiệt, khẽ dùng lực bẻ gãy nòng súng rồi vứt cục sắt ấy sang một bên. Tất cả hành động này chỉ có vài giây. Tới khi mấy người kịp thời phản ứng thì đã chậm, chỉ thấy Lý Ngọc Vân từ từ bước tới, trên gương mặt mang theo nụ cười sáng lạn :

- Ha ha ! Đừng bất ngờ như thế, dù sao tao cũng đùa với tụi mày một chút mà thôi. Bất quá diễn xuất của tụi mày quá kém khiến cho tao chẳng vui được chút nào, thôi thì chúng ta chấm dứt cuộc chơi tại đây nhé.

Lý Ngọc Vân vươn tay nắm lấy Lam Trường vừa mới xuất hiện, một tia sáng xanh thẫm bắn tới mấy người này.

” Oành ! ”

Tia sáng phóng mạnh tới phía trước rồi phát nổ mạnh, khiến cho khu nhà bỏ hoang xung quanh rung động không ngớt, có vài căn nhà chịu không nổi sức công phá nên đổ sập xuống.

” Rầm ! Rầm ! Rầm ! ”

Khói bụi bốc lên mù mịt, giọng nói của Lý Ngọc Vân lạnh nhạt vang lên :

- ” Biết thế thì ra tay từ sớm, đỡ phải tốn thời gian. ”

Lý Ngọc Vân cất bước chuẩn bị rời khỏi nơi này, bỗng nhiên cảm thấy một luồng sát khí hùng mạnh từ sau lưng bắn tới. Lý Ngọc Vân nhanh chóng vận dụng khinh công lướt sang một bên.

” Âm ! ”

Đối phương tấn công ra một tia sấm chớp mạnh mẽ giáng thẳng xuống mặt đất, Lý Ngọc Vân thấy vậy liền giật mình, phũ phàng dưới chân liền xuất hiện đưa thân thể hắn đi ra xa xa.

” Khắc khắc ! Người rất khá ! ” Giọng nói lạnh lẽo như ác quỷ dưới vực sâu vang lên, một bóng người trong áo choàng đen kín mít hiện ra. Hắn giương ánh mắt đỏ lòm nhìn chằm chằm Lý Ngọc Vân, tử trượng trong tay lập lòe tia sáng màu tím yêu dị.

- ” Lại là áo choàng đen ! ” Lý Ngọc Vân thầm kêu không hay, nhanh chóng dùng khinh công lướt ra xa, vừa vặn né tránh mười hỏa cầu dùng tốc độ ánh sáng bắn về phía mình.

“ Âm ! Âm ! ”

Vô số tiếng nổ vang lên, một vùng rộng lớn đều bị mười hỏa cầu phát nổ san bằng thành bình địa. Lý Ngọc Vân âm thầm kinh hãi, hắn không dám ngừng chân mà lướt đi, né tránh những đòn đánh boom từ phía đối phương, lại cố gắng áp sát người áo choàng đen nọ.

Lý Ngọc Vân thầm than cách này không ổn, chỉ sợ hấn sẽ là người mệt trước tiên mà thôi. Pháp sư áo choàng đen kia rất nhàn nhã, một lần vung quyền trượng liền phóng liên tục ra hơn mười viên hỏa cầu hoặc mười tia sấm sét kinh khủng, hễ Lý Ngọc Vân rút ngắn khoảng cách lại với hấn thì thân hình của hấn chợt lóe lên rồi biến mất, nhanh chóng xuất hiện ở phía xa xa, cố gắng không cho Lý Ngọc Vân tiếp cận mình.

[illegible]

Tiếng tru từ không gian bên kia truyền tới, cực kỳ hung ác, cực kỳ man rợ.

Một chiếc lưới hái đen sì sì thò ra khỏi hố đen, tiếp theo sau đó là một con người bước ra. Toàn thân của hắn đầy lông lá, thân cao bằng một tòa nhà hai lầu. Gương mặt của con quái vật được bao phủ bởi một màu đen, đúng là một màu đen đặc sệt. Con quái vật ngửa đầu gào lên một tiếng, chấn động cả một vùng xung quanh.

” Húuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu ! ”

Dường như mặt trời cũng vì tiếng tru của nó mà nhạt nhòa đi hẳn, mây đen nhanh chóng kéo tới che lấp đi tia nắng cuối cùng, không gian liền tràn ngập bóng tối.

Lý Ngọc Vân như bị định thân tại chỗ, hắn trợn mắt há hốc mồm nhìn con quái vật to gấp năm lần hắn này, trong lòng dâng lên một cỗ khiếp sợ.

” Khắc ! Khắc ! ” Quái vật phát ra tiếng cười kinh khủng, dường như đang nhìn con người nhỏ bé trước mặt mình. Lưới hái đen tuyền chém thẳng xuống, mang theo vô vàn oán hận, lệ quỷ gào thét đánh xuống đỉnh đầu Lý Ngọc Vân !

” Mẹ nó ! ” Lý Ngọc Vân hoảng sợ, hắn vận Vô Sương Quyết lên tới mức cực hạn rồi nhanh chóng lướt thân ra xa. Như ý Lăng trong tay của hắn cũng biến ảo thành một tấm khiên chắc chắn, đón đỡ lấy luồng tấn công của đám oán hận này.

” Gàoooooooooooooooooo ”

Oán hận công kích tới Như Ý Lăng liền bị đánh bật ra, chúng phát ra tiếng gào phẫn nộ, bóng dáng con quái vật kia dường như cảm thấy con người nhỏ bé dám tránh thoát một đòn này của hắn. Con quái vật gào thét không cam lòng, lưới hái liền vung lên, hóa thành vô vàn bóng ảnh chém xuống vị trí Lý Ngọc Vân.

” Tử Thần Trảm ! Đệ nhất thức : Vong Ma Bất Sinh ” Giọng nói lạnh lùng phát ra từ trong chốn u minh vang vọng khắp không gian, trên bầu trời đã hiện ra vô vàn bóng ảnh lưới hái tử thần, chúng xếp lại với nhau thành một tấm lưới chụp xuống vị trí Lý Ngọc Vân. Lưới hái đen tuyền mang theo luồng hơi lạnh từ bốn phương tám hướng bổ xuống.

” Làn này thảm rồi ! ” Lý Ngọc Vân không kịp suy nghĩ nhiều, hắn lập tức vung Như Ý Lăng trong tay hóa thành một thành tấm khiên vững chắc đón đỡ lấy thế công hung mãnh của tối phương, sau đó liền nhanh chóng niệm thần chú triệu hồi siêu thần thú Lôi Long

Lôi Long nghe thấy lời triệu hồi của hắn liền bắt mắt, gầm gừ nói : ” Cậu bé, vì sao gọi ta ? ! ”

Tâm thần của Lý Ngọc Vân nhanh chóng nói : ” Ra giúp đỡ tôi, nhanh lên ! ”

” Hừ ! Nhưng ta còn chưa có phục hồi năng lực, có ra cũng vô ích. Cậu bé ngươi phải cố gắng lên. ” Lôi Long có chút không muốn giúp đỡ, nói giỡn, năng lượng của hắn vừa mới phục hồi một phần mười, còn lâu lắm mới trở lại thời đại đỉnh cao như trước. Nếu không may hắn bị đánh bị thương thì chắc chắn phải ngủ đông mấy vạn năm mới tỉnh lại, Rõ ràng nhà ta còn chưa muốn như thế đâu.

Tâm thần của Lý Ngọc Vân có chút nóng nảy, Như Ý Lăng hình như chống đỡ không nổi dưới đòn tấn công của con quái vật, hắn nhanh chóng nói với Lôi Long : ” Ra giúp lẹ đi, có cái tên tự xưng là Tử Thần đòi lấy mạng của ta, sau đó bắt con rồng ngươi làm đồ nhắm rượu kia ! Hừ, nếu không muốn chết thì mau ra đây. ”

- ” Cậu nhóc, ngươi nói hắn là Tử Thần sao ? Có phải cái tên đầy lông lá, cầm trong tay cái lưới liềm gặt lúa đó chứ ? ” Lôi Long có chút kích động nói.

- ” Nó đó, hừ ! Ta sắp không xong rồi . ” Đúng lúc này Như Ý Lăng đã không thể chống đỡ được nữa mà thoát phá, biến trở lại mảnh lụa trắng rơi xuống đất. Lưới hái đen tuyền đột phá thành công tầng phòng ngự liền chém thẳng xuống người Lý Ngọc Vân. Hơn mười ngọn lưới hái sắt bén từ bốn phương tám hướng hội tụ lại một điểm, mang theo sức mạnh kinh thiên.

- ” Gào ! Bồn Long đã ra rồi . Tử Thần, ngày hôm nay là ngày tàn của mi ! Ha ha ha ” Lôi Long phóng ra từ chiếc nhẫn Huyền Thoại, rất nhanh liền phóng đại cơ thể của mình trên không trung. Đòn tấn công của

mười chiếc lưỡi hái cũng vì vậy mà đánh tan, hóa thành một vệt sáng bay trở lại con quái vật Tử Thần.

Lôi Long vùng vẫy trên không trung , nó liếc nhìn Tử Thần nói :

- Hắc hắc, đã vạn năm trôi qua mà Tử Thần nhà ngươi vẫn chưa thức tỉnh ! Hôm nay may mắn gặp được bốn long, ta sẽ hóa kiếp i trở về với đất mẹ ! Ha ha ... Đón chiêu ! ” Tử Lôi Hàng Lâm ! ”

Tử Thần đứng trên không trung liền khựng lại, có vẻ mờ mịt nhìn Lôi Long. Lúc này Lôi Long cũng nhanh chóng tập hợp đòn công kích, sấm sét đầy trời tạo thành mười đạo tử lôi màu tím sẫm giáng xuống bóng hình Tử Thần nọ.

- Soẹt !

- Âm ! Âm ! Âm !

Tử Thần theo bản năng vùng vẫy lưỡi hái chém về phía tử lôi, nhưng bất quá hắn không chịu nổi uy lực của lôi điện nên có chút khựng lại, và chín luồng tử lôi còn lại đều lần lượt giã xuống cơ thể hắn.

- ” Húuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu ... Con Rồng thối tha, hãy đợi đấy ! ”

Thân hình của Tử Thần vạn vật liên tục, đòn tấn công vừa rồi đã gây cho hắn tổn thương trầm trọng, Sau đó, bóng hình của y từ từ tan biến, hóa thành một luồng khói đen bay trở về hố đen, trở về thế giới của hắn. Lôi Long vùng vẫy trên không trung, cười to đắc ý :

- “Ha ha ... Tử Thần ơi là Tử Thần, mi còn cơ hội báo thù sao ? Ha ha ”

Ngay khi Tử Thần vừa chạy trốn về thế giới bên kia, thì bóng hình pháp sư hắc ám xuất hiện trở lại. Hắn phun ra một ngụm máu xanh thẫm, thân hình có chút suy yếu, bàn tay cầm lấy tử trường bất giác run rẩy. Hắn nhìn Lý Ngọc Vân rồi liếc nhìn Lôi Long đang vờn vờ trên không trung, có chút không cam lòng nói :

- Được lắm ! Bất quá ngươi cũng đừng vui mừng quá sớm ! Ha ha Xem ai đây !

Pháp sư vùng tay, một bóng người từ trong áo choàng té ngã ra ngoài. Lý Ngọc Vân nhìn thấy người này liền sửng sốt, hô lên một tiếng :

- Chị Kiều

38. Chương 38

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 38 : Lý Ngọc Vân trọng thương

Nguồn:

Trịnh Thúy Kiều nằm mê mang dưới mặt đất, trên gương mặt của nàng vẫn còn ẩn hiện nét hoảng hốt. Lý Ngọc Vân cảm thấy đau xót trong lòng, hắn muốn xông lên đoạt lại Thúy Kiều. Nhưng ma pháp sư hắc ám nọ đã nhanh chóng đặt một tay lên cổ của nàng, đôi mắt âm lãnh nhìn chằm chằm Lý Ngọc Vân, nói :

- Thăng nhóc, nếu mi không muốn con nhỏ này chết đi thì trước tiên phé bỏ năng lượng bản thân đi. Ta hứa sẽ cho ai đứa được đoàn tụ với nhau ! Khắc khắc ...

Lý Ngọc Vân nhìn hắn, lạnh lùng hỏi :

- Ngươi muốn gì ?!

Pháp sư cười sằng sặc, hắn đưa một tay vuốt ve chiếc cằm nhỏ nhắn của nàng, rồi nói :

- Thu hồi con Rồng chết tiết kia lại, sau đó ném chiếc nhẫn đó sang đây ! Chỉ thế thôi, ta sẽ thả con nhỏ này ra. Thế nào ?! Nhanh chóng làm đi, ta không có kiên nhẫn đâu.

Lôi Long ở bên cạnh truyền âm với Lý Ngọc Vân, " Đây cậu bé phải suy nghĩ cẩn thận ... "

Lý Ngọc Vân liền nói : " Ông có cách nào ra một chiêu giết chết tên khốn đó không ? "

Lôi Long có chút ấp úng, nói : " Không ! Hiện tại không có "

Lý Ngọc Vân nghe thế liền ảm đảm hẳn, hẳn không còn gì để trông cậy vào nữa rồi , tốt nhất phải tự mình cứu mình mà thôi . Hắn đọc thần chú thu hồi Lôi Long vào trong chiếc nhẫn, xong tháo nó ra ném tới trước mặt pháp sư hắc ám.

Tên pháp sư nọ thấy chiếc nhẫn bay tới liền vung trượng đón lấy, hắn cầm chiếc nhẫn trong tay, đắc ý nói :

" Khắc khắc ! Nhẫn Huyền Thoại của tên Lê Trung Tín chết tiết đó sao ... Khắc khắc ... Không ngờ người chính là kẻ giết chết hắn ... ! Bây giờ thì người có thể chết được rồi, ha ha ... Linh Hồn Tịch Diệt "

Tử trượng phóng ra tia sét màu đen, bắn thẳng vào lồng ngực Trịnh Thúc Kiều

" Á ! "

Trịnh Thúc Kiều đau đớn kêu lên một tiếng, nhưng may mắn thay, ngay khi tia chớp vừa tiếp cận cơ thể nàng thì từ mặt viên hồng ngọc trên sợi dây chuyền phóng ra một luồng sáng xanh thẫm, tạo thành một vầng hào quang che chở nàng lại. Lý Ngọc Vân thấy vậy liền nhanh chóng gia tốc, thân thể đột phá không gian xuất hiện chắn trước mặt Trịnh Thúc Kiều, hắn dùng chính cơ thể của mình đón nhận đòn sát thủ của đối phương.

Tia sét màu đen đánh thẳng lên người Lý Ngọc Vân, hắn loạng choạng lùi lại ba bước mới đứng vững thân mình lại. Bàn tay của hắn nhanh chóng ôm lấy thân hình đang ngã quỵ xuống của Trịnh Thúc Kiều rồi lướt ra bên ngoài.

Pháp sư hắc ám còn chưa kịp phản ứng thì Lý Ngọc Vân đã chạy ra ngoài rồi, hắn tức giận vung tử trượng lên, hàng vạn hắc lôi từ trên không trung giáng xuống vị trí của hai người Lý - Trịnh.

" Khắc ! Khắc ! ... Mi có cứu nàng thì cũng quá muộn ... Khắc ! Khắc ... Ta sẽ cho cả hai đoàn tụ dưới địa ngục " Ánh mắt đỏ của pháp sư toát lên vẻ hưng phấn tột cùng.

Lý Ngọc Vân một bên vừa chặt vật tránh né hắc lôi, một bên không ngừng lay tỉnh Trịnh Thúc Kiều lại.

Thúc Kiều cảm giác đau đớn tột cùng, nàng mở mắt ra liền thấy đang nằm trong lồng ngực của người thanh niên mà nàng thầm thương nhớ này, bất tri bất giác liền nở nụ cười hạnh phúc.

Lý Ngọc Vân thấy nàng tỉnh dậy, nhanh chóng nói : " Tốt rồi, một lát nữa tôi dùng phép thuật đưa chị ra khỏi đây. Chị phải tận dụng cơ hội chạy nhanh đi ! Nhớ kỹ nhé ... " Lý Ngọc Vân chặt vật né tránh tia hắc lôi đang bổ về phía mình, hắn nhanh chóng nói với nàng rồi sau đó liền đọc nhanh câu thần chú mở cánh cửa không gian, rồi vung tay đẩy nàng đi vào trong đó.

Trịnh Thúc Kiều biến mất sau cánh cửa không gian, lúc này Lý Ngọc Vân mới mỉm cười, thân hình nhanh chóng lướt tới gần pháp sư mặc cho thân thể bị hắc lôi đánh trúng vô số kẻ. Hắn vung song quyền đánh thẳng tới người đối phương !

" Bốp ! Bốp ! "

Pháp sư trúng hai quyền mạnh mẽ liền loạng choạng lùi lại, phép thuật cũng vì thế mà mất đi tác dụng, hắc lôi từ từ biến mất. Lý Ngọc Vân cũng không chờ đối phương kịp phản ứng, hắn liền nhanh chóng lướt tới, quyền trái vung ra đâm một đâm cực mạnh vào lồng ngực đối thủ, trong khi đó tay phải liền nắm chặt tay trái của tên pháp sư rồi vặn mạnh.

" Rắc ! "

Tiếng xương gãy vang lên, hòa lẫn tiếng rên la tựa như dã thú bị thương được phát ra từ Pháp Sư Hắc Ám. Lý Ngọc Vân cũng bị trả giá rất lớn, toàn thân của hắn được bao phủ bằng một lớp máu tươi. Máu từ các vết thương lớn nhỏ trên cơ thể trào ra, làm ướt đầm toàn thân.

Lý Ngọc Vân đưa tay quệt máu đang trào ra từ khóe miệng, hấn hung tợn nhìn người mặc áo choàng đen đang ôm cánh tay bị vỡ gãy kia, trong lòng có chút đắc ý nho nhỏ.

- " Tên khốn ... Mi sẽ phải trả giá vì điều này ! " Pháp sư hắc ám cất lên âm thanh the thé đầy phẫn nộ. Tay còn lại của hắn vung quyền trượng lên cao, một luồng ánh sáng tím bắn thẳng lên trời xanh :

" Triệu hồi linh hồn siêu thần thú ! Bạo Viên Hàng Lâm ! "

Từ một rừng rậm xa xôi, có một mỏm núi đá tựa như cảm ứng được lời kêu gọi phát ra này. Mỏm núi đó liền lay động mãnh liệt, cường độ càng lúc càng lớn

" Oành ! Oành ! Oành ! "

Cây cối xung quanh đều bị bật tung gốc lên, đổ rạp xuống đất. Từ trên đỉnh núi, có vô vàn khe nứt xuất hiện sau đó nhanh chóng lan dần ra xa.

" Oành ! "

Khe nứt bạo nổ phát ra tiếng động kinh thiên, cả bầu trời cũng dường như muốn sụp đổ vậy .

" Gàoaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa " Một đầu của con cự viên khổng lồ vươn lên, ánh mắt màu vàng chói bắn ra tia hung dữ vô nhân tính. Con cự viên gào to lên một tiếng, mỏm núi liền rung lên bần bật, sau đó nổ tan tành từng mảnh vụn.

" Húuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu " Cự viên ngủ say mấy ngàn năm trong lòng đất giờ đây đã thức tỉnh, nó vung hai tay xuống mặt đất xung quanh, tạo nên một cú chấn động hơn 9 độ rít te, tâm chấn lan tỏa ra xa.

" Rầm ! Rầm ! Rầm ! "

" Má ơi ... Chạy mau , tận thế đến rồi ... " Người dân sinh sống ở trong khu thành thị gần đó đều hoảng sợ, nhà cửa trong thành phố rung động dữ dội, có vài căn nhà không được kiên cố bắt đầu sụp đổ. Sự sụp đổ đó đã nhanh chóng kéo theo vô số kiến trúc sụp xuống, cảnh vật liền thành một mảnh hỗn loạn.

Người dân hỗn loạn, chính phủ hỗn loạn.

Trực thăng, xe cứu hỏa cấp tốc được điều động tới vùng tâm chấn, nhanh chóng tìm kiếm người sống sót và khắc phục hậu quả do trận động đất mang đến.

Lại nói tới cự viên, cự viên sau khi phát tiết nỗi buồn suốt mấy ngàn năm qua liền phi thân về phía nam, nơi mà có một luồng hơi thở quen thuộc đang hô ứng nó, đang triệu hồi nó tới giúp sức.

39. Chương 39

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 39 : Kim Nhi nổi giận

Nguồn:

Lúc này Lý Ngọc Vân đã không còn sức để chống cự được nữa, thân hình của hắn ngã khụy xuống đất, ánh mắt lộ ra vẻ không cam lòng.

" Gàoaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa "

Một tiếng gào của dã thú vang lên từ bốn phương trời, sau đó giãy lất một con cự viên từ trên không trung đáp xuống.

" Rầm ! "

Cự viên rơi xuống đất tạo nên một xung chấn không nhỏ, làm cho Lý Ngọc Vân bị đánh văng ra xa, khoe miệng của hắn không kìm nổi mà run rẩy.

” Mẹ nó, lại lòi ở đâu ra một con thú siêu khủng như thế chứ ?! ” Lý Ngọc Vân cảm giác sợ hãi, bản thân mình còn chưa bằng cái móng chân của con cự viên này nữa. Lúc này, pháp sư hắc ám từ từ đi tới bên mình con cự viên, cánh tay duy nhất nhẹ nhàng âu yếm lớp lông dày của nó. Sau đó hắn quay lại, ánh mắt hung ác nhìn Lý Ngọc Vân.

- “Thằng nhãi, ngày hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, pháp sư truyền thuyết là loại tồn tại như thế nào ! Khắc khắc ... coi như là một món quà đưa tiễn ngươi vậy ! Ha ha ... Nhân thú hợp nhất ! ”

Pháp Sư Hắc Ám giờ cao quyền trượng, hắn vừa hung ác nói với Lý Ngọc Vân, vừa nhanh chóng đọc xong một câu thần chú huyền bí nào đó. Tử trường trong tay của hắn phát ra cột ánh sáng màu tím rực rỡ, chiếu thẳng lên trời cao

” Gàooooooooooooo ” Cự viên vung tay vỗ vào lồng ngực, hưng phấn ngửa mặt lên trời gào to một tiếng cuồng ngạo. Sau đó, toàn thân cự viên phát ra ánh sáng vàng rực, nhanh chóng hưởng ứng với cột ánh sáng tím nọ, thân hình của nó nhanh chóng tan biến, hóa thành một lớp chiếc áo giáp bằng bạc phủ kín toàn thân Pháp Sư Hắc Ám !

Pháp Sư Hắc Ám tắm mình trong cột sáng, luồng năng lượng hùng mạnh tràn vào trong cơ thể của hắn, nhanh chóng chữa trị thương tổn mà Lý Ngọc Vân gây ra, kể cả cánh tay bị gãy cũng phục hồi nguyên trạng.

Lý Ngọc Vân há hốc mồm, vẻ mặt không tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm biến hóa của Pháp Sư Hắc Ám, nội tâm thầm run sợ : ” Người của hành tinh Iris mạnh như vậy sao ?! Mẹ nó, giờ mình không còn chút sức lực để chạy trốn nữa rồi, không lẽ đứng đây chờ chết sao ?! ”

Lý Ngọc Vân khẽ nhúc nhích cánh tay rã rời của mình, cố gắng di chuyển thân thể nặng nề đi ra xa. Nhưng hắn vừa cử động một chút liền té ngã xuống đất, cánh tay cũng vì vậy mà chống mạnh xuống đất

” Rắc ! ”

Cánh tay của hắn không chịu nổi trọng lượng của cơ thể liền bị gãy ngang, xương trắng đâm thủng lớp da lòi ra bên ngoài. Cảnh tượng cực kỳ khủng bố . Lý Ngọc Vân cắn chặt hai hàm răng để không phát ra tiếng kêu thảm thiết, mồ hôi lạnh từ trên trán bắt đầu đổ xuống, rơi thành từng giọt dưới mặt đất.

” Đây, anh ngốc sao không gọi cho tôi ! Anh đúng là ngốc mà ! ” Đúng lúc này, giọng nói lo lắng của Kim Nhi vang lên !

” Xin lỗi ! Chỉ sợ tôi không chịu đựng được rồi ” Lý Ngọc Vân có chút hối hận vì không gọi Kim Nhi, nhưng hắn biết có gọi cho nàng cũng không giúp đỡ được gì.

- ” Hừ, anh nói tôi là kẻ vô dụng hả ? Chủ nghĩa đàn ông của anh cao quá rồi đó ! Hừ hừ ... bây giờ anh cứ nằm yên đó, một lát nữa sẽ đau đớn một chút nhưng cố gắng chịu đựng. Đợi tôi ra xử lý tên khốn kia rồi chữa trị cho anh ! Hừ hừ, sau đó cho anh biết tay, ... dám khinh thường tôi ” Kim Nhi có chút bực mình, nàng nhanh chóng đi tới vị trí có ký hiệu ” Nguy cấp ” , không chút do dự mà ẩn lên chiếc nút mà đó.

” Xoẹt ! Á ! ”

Lý Ngọc Vân bật kêu thật thanh một tiếng, bởi vì hắn cảm thấy đau nhói ở nơi tim. Đau ! Đau thấu trời xanh !

Lý Ngọc Vân kiên cường cắn chặt hai hàm răng, gân xanh hiện rõ lên trên trán của hắn. Lúc này, từ vị trí trái tim của hắn bắn ra một tia sáng rực rỡ, sau đó một bóng người con gái từ từ xuất hiện. Nàng không phải ai khác chính là Kim Nhi ...

Pháp Sư Hắc Ám sau khi hấp thụ xong luồng năng lượng hùng mạnh liền xảy ra đột biến, trên thân thể của hắn được bao phủ bởi một lớp giáp bằng bạc, toát ra sức mạnh hùng hậu không thể chống đỡ. Hắn giương ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm vào Lý Ngọc Vân nằm ở phía xa, cười sằng sặc nói :

- ” Thằng nhóc, ngươi phải vinh hạnh được chết dưới trướng thái hùng mạnh nhất của ta. Ha ha Tử Tiêu Cuồng Lôi, Vạn Lôi Quy Nhất ! Ha ha Chết đi ”

Hắn vung cao tử trượng trong tay, từ trên bầu trời xuất hiện vô vàn sấm chớp, dùng tốc độ nhanh nhất giáng thẳng xuống vị trí của Lý Ngọc Vân, thanh thế cực kỳ kinh người và không thể nào tránh khỏi. Lý Ngọc Vân thầm hô không xong, bất quá Kim Nhi ở bên cạnh hắn cũng không có chút gì lo lắng, nàng khẽ bĩu môi một cái, thân hình nhoáng lên biến mất rồi nhanh chóng xuất hiện trước mặt Pháp Sư Hắc Ám, chân phải tung ra một cú đá mạnh mẽ vào người hắn.

- " Hự ! " Pháp Sư loạng choạng lùi lại, kinh ngạc nhìn cô gái lạ mặt này. Bất quá hắn cũng không dừng lại phép thuật mà lại càng nhanh chóng gia tốc thêm, lôi điện đầy trời giáng mạnh xuống vị trí Lý Ngọc Vân đang nằm.

" Oành ! Oành ! Oành ! "

" Mẹ nó , lần này chết chắc rồi ! " Lý Ngọc Vân tuyệt vọng nhìn tia chớp màu đen tuyền giáng xuống cơ thể mình. Bỗng dưng, kỳ biến xảy ra.

" Oa ha ha ha Bồn Long đã trở lại, cậu bé đừng lo lắng, để ta nuốt sạch đám sấm sét này cho ! Ha ha Toàn món ăn ngon ... " Lôi Long không biết từ lúc nào đã xuất hiện, hắn hóa thành hình người đứng bên cạnh Lý Ngọc Vân, gương mặt lộ ra nụ cười vui sướng . Sau đó, Lôi Long vung tay lên cao tạo thành một lỗ xoáy, cuốn tất cả lôi điện đang vần vũ trên trời xuống đất rồi hấp thu vào trong cơ thể mình.

40. Chương 40

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 40 : Kim Nhi ra tay

Nguồn:

" Oành ! Oành ! Oành ! "

Tiếng sấm nổ liên hồi, luồng năng lượng cuồng bạo liên tục dâng trào trong không gian. Lý Ngọc Vân nhắm mắt, cánh tay còn sót lại nắm chặt lấy mồm đá cạnh đó.

" Ha ha ha ! Tên pháp sư khốn kiếp, cám ơn món ăn của ngươi ... Ha ha ... " Lôi Long hấp thu sạch sẽ cỗ năng lượng cuồng bạo từ lôi điện, sau đó nở nụ cười sảng khoái. Lúc này, lực lượng trong cơ thể của hắn đã trở lại năm thành, coi như bằng một nửa của siêu thần thú rồi.

Nhưng bây giờ Pháp Sư Hắc Ám đang không ngừng né tránh đòn tấn công chớp nhoáng của Kim Nhi, hắn còn không có đủ thời gian để đọc kịp thần chú đến nữa là.

Kim Nhi tay đâm chân đá, chiêu số đủ loại, từ hạ lưu tới phong lưu, từ ám khí tới đánh lén, từ đánh trước mặt tới đánh sau lưng, nàng càng đánh càng hưng phấn, trong miệng không ngừng nói : " Hừ hừ ! Đám đánh anh ngọc của bà, bà đánh ày rưng rưng ! Chết này ... "

Tội nghiệp cho Pháp Sư Hắc Ám không thể nào chống đỡ nổi uy lực của cộp mẹ Kim Nhi này, bộ giáp bạc trên người lại càng thâm thẳm không tả nổi, có vài chỗ bị Kim Nhi xé nát cả ra, để lộ ra lớp áo choàng đen bên trong. Pháp Sư thầm than : " Ở đâu ra con nhỏ bá đạo thế không biết ? Anh hùng phải biết tiến biết lùi, bồn pháp sư hôm nay chịu nhục ngày sau sẽ trả lại gấp bội ! Hừ hừ ... ! Ai da ... "

Kim Nhi vung chân đá một cước và hạ bộ của hắn, nàng rất tức giận nên dùng toàn lực, thành thử ra tên pháp sư nọ lãnh trọn một cú trời giáng, gương mặt khuất đằng sau áo choàng trắng bệch, hai mắt trợn trừng tựa hồ không thể thở nổi, thân hình của hắn như điều gặp gió bắn thẳng lên trời cao rồi sau đó rồi ầm xuống đất. Cát bụi mịt mù tán đi, để lại một cái hố hình người sâu hun hút.

Lôi Long cùng Lý Ngọc Vân đều trợn mắt há hốc mồm, cả hai đều không tin vào mắt mình nữa. Một cô gái nhỏ bé như vậy lại có sức mạnh khủng khiếp đến thế. Lôi Long giờ ngón tay cái về Lý Ngọc Vân, gương mặt không giấu nổi vẻ hâm mộ nói :

- Người anh em, tôi phục cậu rồi đây ! Kiếm được một cô vợ cực phẩm như vậy thì còn gì bằng !

Khéo miệng Lý Ngọc Vân giật giật vài cái, thầm nghĩ : ” Mẹ ơi. Không cẩn thận mà chọc nàng thì chỉ có nước thành thái giám ! Tên pháp sư khôn kiếp kia chỉ sợ cũng tuyệt tự rồi !” Hắn càng nghĩ càng run sợ, thậm chí sau này tốt nhất nên tránh xa cô nàng bạo lực này ra một chút.

Kim Nhi không biết suy nghĩ của hai người, nàng giải quyết xong tên Pháp Sư liền phui phui hai tay, đi nhanh về phía Lý Ngọc Vân. Khi vừa nhìn thấy gương mặt tái nhợt của hắn nàng không kìm nổi bực tức trong lòng, quát lên :

- Anh ngốc kia, bị thương như thế mà không nói với tôi ! Hừ hừ ... Anh ráng chịu đau một tí, tôi sẽ nắn lại xương cho anh.

Nàng ngồi xuống cầm lấy cánh tay bị gãy của hắn, sau đó nhẹ nhàng nắn lại xương cho hắn.

- “Á ! Cô làm cái gì mà mạnh tay dữ vậy ! ” Lý Ngọc Vân thầm thiết kêu lên, giọng nói vang xa cả mấy cây số. Lôi Long đứng ở một bên nổi da gà khắp người : ” Không lẽ cô nàng này có sở thích biến dị như vậy chứ ?! ” Lôi Long nhẹ nhàng lùi ra xa vài bước để nhường lại thế giới riêng tư của hai người.

Kim Nhi thấy vẻ mặt nhăn nhó lại vì đau của Lý Ngọc Vân liền cảm thấy xấu hổ, lí nhí đáp :

” Xin lỗi, ... à, cái này tôi học từ trong sách ra lần đầu tiên thực hành ... nên có chút không được tự nhiên. Anh cũng đừng lo, sau này tôi sẽ rút kinh nghiệm, cảm giác sẽ không như bây giờ đâu !”

Lý Ngọc Vân khoát khoát tay vừa thở hổn hển vừa nói : ” Chuyện đó để sau này hãy nói, mà sao cô có thể đi ra ngoài này được vậy ? Không phải cô nói đợi tôi vượt qua thử thách thứ 4, mở ra cấm chế không gian thì cổ mới ra được sao ?”

- Anh còn nói nữa, không phải tại vì anh đó sao ? Hừ hừ, lần này tôi đã dùng biện pháp nguy cấp nhất để ra ngoài này mà cứu anh, bất quá tôi chỉ có thể ở bên ngoài mười phút mà thôi. Anh bây giờ nằm yên, nhanh chóng vận Vô Sương Quyết chữa trị nội thương bên trong cơ thể đi. Còn phần ngoại thương thì không quá lo, ...

Kim Nhi liếc nhìn màn hình thời gian , chỉ còn 10 giây cuối nên nàng nhanh chóng nói :

- Một tháng sau tôi sẽ không còn xuất hiện không gian Kim Cầu nữa, vì vậy tôi không thể ra tay cứu anh như hôm nay nữa. Anh cần phải cẩn thận ... rẹt ...rẹt

Thân hình Kim Nhi từ từ tan biến, nàng tận dùng vài giây cuối cùng nói với Lý Ngọc Vân :

- ” Thử thách thứ hai đã được mở ra, tôi cũng lập trình sẵn cả rồi. ... Rẹt ... Rẹt Anh cố gắng luyện công Tôi đi đây ! ... Tít ... tít ... tít ”

Thân hình của nàng hoàn toàn biến mất, Lý Ngọc Vân sửng sốt nhìn theo sợi tóc cuối cùng còn vươn lại trên tay hắn, nội tâm cảm thấy ảm áp.

Có lẽ, người hiểu rõ nhất Lý Ngọc Vân chính là Kim Nhi, bất quá tính cách của nàng có chút cứng rắn nên không dễ lộ ra thôi. Lý Ngọc Vân lắc đầu rồi chống tay xuống đất gian nan đứng lên

- ” Người anh em, cậu khá hơn rồi chứ ?! ” Lôi Long đi tới đỡ lấy người của hắn, giọng nói mang theo vài phần quan tâm.

- ” Còn chưa chết được ! Cảm ơn ông Ròng ... Mà không biết tên pháp sư kia thế nào rồi nhỉ ? Không lẽ hắn chết rồi !”

Lôi Long lắc đầu, nói :

- Không chết được đâu, nhưng sau này hy vọng có con rất hiếm.

Hắn nói tới đây liền cảm thấy lạnh sống lưng, một đá của Kim Nhi khi nãy khiến cho hắn hoảng sợ, uy lực cực mạnh tới nỗi phá hỏng áo giáp phòng ngự của Cự Viên tạo ra thì còn nói gì tới bản thân hắn.

Lý Ngọc Vân thầm thở phào nhẹ nhõm, hắn xoay mình lại cất bước rời đi.

” Tên khốn kiếp, đứng lại đó cho bà !!! Triệu hồi linh hồn siêu thần thú ! Băng Phượng Hàng Lâm !

Một giọng nói lãnh lút vang lên tựa như xé nát cả không gian, ở phía xa xa về hướng Đông, một ngôi sao băng rực rỡ bắn thẳng tới nơi này .

” Kiu ! ” Một tiếng chim lãnh lút vang lên, xa xa xuất hiện một con đại bàng khổng lồ màu xanh biếc, trên lưng con đại bàng mang theo một người phụ nữ tóc vàng, gương mặt lạnh lùng đang nhìn chăm chăm hai người Lý Ngọc Vân cùng Lôi Long .

Lôi Long ở bên cạnh nhú mồm nhìn con đại bàng xanh biếc nọ, hắn nói với Lý Ngọc Vân : ” Sao lại xuất hiện một siêu thần thú nữa ! Hình như nó còn mạnh hơn cả ta. ”

-” Mẹ nó, chắc chắn là đồng bọn của tên khốn khi nãy rồi. Này anh Ròng, chúng ta nhanh chóng chạy đi, lần này không thể đánh lại bà cô kia được đâu ! ” Lý Ngọc Vân có chút bất đắc dĩ nói. Lôi Long cũng gật đầu, sau đó nắm lấy Lý Ngọc Vân rồi thi triển pháp thuật chạy ra xa.

Bất quá hắn còn chưa chạy được bao xa liền bị một tia chớp màu đen phá vỡ không gian thông đạo, chặt đứt con đường chạy trốn của cả hai. Người phóng ra tia chớp này không phải ai khác, mà chính là pháp sư hắc ám kia. Bất quá lúc này hắn khá là chật vật, áo giáp bạc trên đã bị hư hỏng nghiêm trọng, sau đó biến lại thành hình dáng con cự viên.

Nhưng con cự viên bây giờ lại nằm ỉ ra đất không chút cự quậy gì cả, không biết còn sống hay đã chết nữa !

41. Chương 41

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 41 : Tình thế nguy ngập

Nguồn:

Tên pháp sư hắc ám không biết thoát khỏi cái hố từ lúc nào, tử trượng trong tay của hắn lập lòe ánh sáng màu tím quỷ dị. Hắn liếc nhìn lên không trung, nói với người phụ nữ vừa tới :

- Em gái, chính tên này là người sát hại cha của chúng ta ! Hắn rất mạnh, em cần phải cẩn thận !

Lý Ngọc Vân cảm thấy giọng nói của người này hơi quen quen, không còn hung tợn như lúc nãy nữa mà đem lại một cảm giác êm dịu, rất có khí phách của một bậc anh hùng. Lý Ngọc Vân nhú mồm, hắn quan sát kỹ càng dáng người của đối phương, bỗng dừng giặt mình.

” Là hắn sao ?! ”

Tử trượng trong tay của hắn giống y hệt của người lạ mặt đuổi theo hỏi thăm tin tức Lệ Trung Tín lúc ban sáng. Lý Ngọc Vân tức giận phun ra một bãi nước bọt, thầm than bản thân mình xui xẻo, hắn nhanh chóng nói với Lôi Long :

- Anh Ròng, chạy mau !

Lôi Long cũng cảm thấy không nên ở lại, hấn liền nhanh chóng thừa dịp hai người nọ không chú ý liền hóa thành một tia sáng, mang Lý Ngọc Vân chạy ra xa.

- Đứng lại ! Chạy đâu cho thoát !

Giọng nói của người phụ nữ ngồi trên lưng con đại bàng xanh thẫm có chút tức giận, nàng vùng vẫy quyền trượng của mình lên, vô vàn ngọn băng tiễn tấn công tới Lôi Long. Pháp Sư Hắc Ám nọ cũng nhanh chóng đuổi theo, thân hình của hắn biến thành một tia chớp rồi xuất hiện trước mặt hai người Lôi - Lý, tử trượng trong tay bắn ra hơn năm chùm lazer đỏ rực.

Trước mặt sau lưng đều bị giáp công, hoàn cảnh của hai người Lôi - Lý cực kỳ chật vật. Hiện tại Lý Ngọc Vân đã không còn sức chiến đấu được nữa, hấn chỉ đành phó thác bản thân của mình cho Lôi Long mà thôi.

Lôi Long gầm lên một tiếng, quyền phải hung mãnh vùng ra, một luồng sóng kinh mãnh liệt đổ ập tới trước mặt Pháp Sư Hắc Ám

” Oành ! ”

Pháp Sư Hắc Ám còn chưa kịp hồi phục phép màu nên phản ứng rất chậm, căn bản không thể nào né tránh được một quyền này. Thân hình của hắn như điều gặp gió bắn thẳng lên trời.

- Anh hai !

Giọng người phụ nữ tóc vàng kêu lên thảm thiết, nàng nhanh chóng thúc giục con đại bàng bay nhanh tới, bắt lấy anh của mình. Con chim đại bàng hét lên tiếng lãnh lút rồi gia tốc, tốc độ vượt qua cả ánh sáng đi tới bên người Pháp Sư Hắc Ám, người phụ nữ ôm chặt lấy thân hình của hấn, nói lên trong tiếng nấc nghẹn ngào :

- Anh hai ... anh hai ! ... Anh cố gắng lên Để em đánh chết tên khốn cùng con Rồng kia báo thù cho anh !

Ánh mắt nàng tràn đầy lửa hận nhìn chăm chăm Lý Ngọc Vân, quyền trượng trong tay vùng lên, thầm hô :
” Mưa Sao Băng ! ”

“Ầm ! Ầm ! Ầm ! ”

Bầu trời dường như muốn sụp đổ, từ trên không trung xuất hiện vô vàn thiên thạch lớn có nhỏ có, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai giáng xuống phạm vi xung quanh Lý Ngọc Vân.

” Mẹ nó, cái này còn kinh khủng hơn cả ngày tận thế nữa ! ” Lý Ngọc Vân nuốt nước bọt có chút khó khăn nói, Lôi Long ở bên chỉ hừ lên một tiếng, sắc mặt của hấn trở nên nghiêm túc hấn. Khí thế của Lôi Long bạo phát, không gian xung quanh bị vô vàn tia lôi điện màu tím rạch nát.

” Soẹt ! Soẹt ! ”

Lôi điện đánh trên mặt đất phát ra thành âm ầm ỹ, cả một vùng không gian đều bị điện trường hóa, hình thành một vùng từ trường biến đổi. Lôi Long quát một tiếng như sấm rền : ” Bồn Long sẽ cho con chim nhỏ nhà ngươi biết thế nào là uy lực của Rồng ! Phá Thiên Nhất Kích - Vạn Lôi Hàng Lâm ... Phá cho ta ! ”

Vạn lôi tề tụ trong một vùng không gian nhỏ bé, sức công phá được nâng lên gấp trăm ngàn lần. Lôi Long vùng mạnh hai tay, một quả cầu điện khổng lồ từ dưới mặt đất bắn thẳng lên không trung, va chạm với thiên thạch phía trên .

” Ầm ! Ầm ! Ầm ! ”

Quả cầu điện nổ tung trước khi va chạm với thiên thạch đang lao xuống , nhất thời một cỗ năng lượng cuồng bạo lan rộng ra xung quanh, phá tan hàng vạn thiên thạch đang lao xuống.

Lôi Long thở hồng hộc nhìn thấy công sức của mình không có uống phí, hấn nhanh chóng ôm lấy Lý Ngọc Vân rồi hóa thành luồng sáng chạy đi.

Người phụ nữ tóc vàng nọ bị sóng năng lượng hùng mạnh đánh văng qua một bên, nàng giận dữ chuẩn bị vùng vẫy quyền trượng lên sắp sửa ra chiêu tiếp thì phát hiện Lý Ngọc Vân cùng Lôi Long đã bỏ chạy ra xa, chỉ còn thấp thoáng thấy hình bóng của cả hai.

- " Đứng lại cho bà ! Băng Phượng, nhanh chóng đóng băng không gian này lại !" Người phụ nữ nói với con chim đại bàng to lớn của mình, con vật liền gật đầu sau đó cất lên một tiếng kêu thánh thót, một luồng khí lạnh từ trong cơ thể của nó tản mát ra xung quanh, rất nhanh đã khuếch tán một phạm hàng trăm kilomet.

Không gian bị luồng khí lạnh này bao phủ rất nhanh liền đóng băng lại, mọi vật bên trong nó dường như đứng yên tại một chỗ vậy. Hai người Lý - Lôi cũng không ngoại lệ, chỉ thấy bọn hắc giống như trúng phải điểm huyết trong truyền thuyết vậy, hình dáng vẫn duy trì tư thế chạy trốn nhưng thân mình thì đứng yên một chỗ, hệt như một pho tượng điêu khắc.

Lý Ngọc Vân cười khổ : " Mẹ nó, coi bộ hôm nay không thể thoát khỏi bàn tay của bọn họ rồi ! " Hắc đang chuẩn bị liều mạng thì bỗng nhiên từ phương xa truyền tới một tiếng hét giận dữ :

- Ai dám đánh chồng của ta ?!

42. Chương 42

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 42 : Chung một gia đình

Nguồn:

- Ai dám đánh chồng của ta ?!

Tiếng hét của người con gái từ phương xa truyền tới, khi chữ cuối cùng chấm dứt thì bóng người cũng vừa lúc xuất hiện trước mặt Lý Ngọc Vân. Đó không phải là ai khác chính là Tuyết Quân !

Tuyết Quân trong bộ chiến giáp thiên thanh, mái tóc đen tuyền tung bay trong gió. Nàng nhìn thấy bộ dáng thảm hại của Lý Ngọc Vân mà không khỏi bật khóc, khẽ nói : " Anh không sao chứ ? "

Lý Ngọc Vân khoát tay, giọng nói có chút yếu ớt : " Cô tới đây làm gì ?! Đi mau đi, đối phương rất mạnh. Đi đi " Hắc lo lắng cho sự an toàn của nàng, nên cố gắng hối thúc nàng chạy đi. Nhưng mà Tuyết Quân lại không nghe lời của hắc, nàng phẫn nộ liếc nhìn con đại bàng xanh biếc trên bầu trời, giọng nói lạnh lẽo vang lên :

" Em gái ! Ha ha Lâu rồi không gặp liền không nhớ tới người chị này nữa sao ? Ha ha ... Dám đuổi giết chồng của ta, thì cũng đừng trách ta độc ác ! Triệu hồi linh hồn Thủy Thần ! Băng Phong Phá ! "

Tuyết Quân vung lục ngọc trường trong tay, một luồng ánh sáng bắn thẳng tới tới con đại bàng xanh thẫm, không khí chung quanh đều bị phép màu của nàng hình thành một lớp xoáy, nhanh chóng tấn công đối phương.

Nhưng mà người phụ nữ tóc vàng kia dường như không có ý đối đầu với Tuyết Quân, nàng nhẹ nhàng vung trường hóa giải rồi nói :

- Chị ! Sao chị lại đi chung với tên này. Chị đừng tin lời nói mê hoặc của hắc, chính hắc là kẻ đã giết chết cha mình, rồi còn đánh bị thương anh hai nữa ! Chị, mau chóng giết chết hắc đi, sau này chúng ta lại là người một nhà !

Pháp Sư Hắc Ám ở phía sau cũng nói :

- Đúng đó em gái, em mau chóng giết tên hắc báo thù cho cha. Sau này ba anh em lại trở về mái nhà xưa, cùng nhau sống những ngày tháng vui vẻ nhất. Em không nhớ tới mẹ sao ? Mẹ vẫn còn đang chờ chúng ta trở về đây !

Tuyết Quân cười nhạt, nếu như trước kia thì chắc chắn nàng sẽ tin tưởng những lời này của hắc, nhưng mà kể từ khi nàng biết được sự thật, biết được chính anh của mình truy sát Lý Ngọc Vân, biết được chính cha

của mình đa vung kiếm giết chết mẹ mình thì nàng cảm thấy sợ hãi. Nàng sợ hãi cái gia đình mà trước kia nàng yêu quý, nàng không dám tin ai khác ngoài Lý Ngọc Vân cùng Trịnh Thúy Kiều.

Tuyết Quân lạnh lùng nhìn chằm chằm người thân đang đóng kịch trước mặt, sau đó lạnh nhạt nói :

- Nói xong rồi sao ? Ha ha ... Mấy người tưởng rằng tôi rất dễ bị lừa như vậy sao ? Ha ha ... Cha của chúng ta không phải do chàng hạ sát, mà do chính ông tự sát để tạ tội. Còn mấy người, gia đình là cái gì chỉ là cái cớ mà thôi ! Khi xưa, chính hai người trực xuất tôi khỏi cái gọi là gia đình đó ... CÁC NGƯỜI KHÔNG NHỚ SAO !

Nàng càng nói càng kích động, cuối cùng không kiềm chế được những uất ức bao năn tháng mà hét lớn lên một tiếng, lực ngọc trượng trong tay bắn ra hàng vạn băng tiễn công tới hai người .

Pháp Sư Hắc Âm nhanh chóng vung trượng đánh tan, sau đó hấn dùng lời nhẹ nhàng khuyên :

- Em đừng tin lời của tên hung thủ này mà bị lừa. Không lẽ chính lời của anh hai em cũng không tin sao ?! Gia đình là trên hết, người trong một nhà đều phải thương yêu nhau, em không nhớ tới lời của cha từng nói sao ?

Tuyết Quân lắc đầu, sắc mặt có chút ảm đạm, nàng nói :

- Anh cũng đừng làm bộ mặt thần thánh của mình nữa ! Bởi chính là anh là người đã bán rẻ linh hồn cho quỷ dữ. Ha ha ... Anh đừng có lên giọng dạy đời tôi, anh không còn là người anh mà tôi hằng kính trọng nữa rồi ! Ngày hôm nay, ai muốn giết chết Ngọc Vân đều phải bước qua xác của tôi.

Lý Ngọc Vân có chút đau đầu, hấn mở miệng nói : " Em ... ài ... Chuyện này rắc rối không nhỏ, bắt quá hai người bọn họ quá mạnh, chúng ta không phải là đối thủ của họ đâu. ... "

Về mặt của Lôi Long tái nhợt vì vận dụng sức lực quá độ, hấn cũng gật đầu đồng ý với lời của Lý Ngọc Vân, sau đó ngẫm nghĩ một hồi liền nói :

- Hay là cậu đưa chiếc nhẫn Huyền Thoại cho Tuyết Quân đi, để ta cùng nàng tiến hành hợp nhất, may ra tìm được một cơ hội thoát thân.

Tuyết Quân quay lại, nàng không đồng ý, nói :

- Không cần ! Một lát nữa tôi chặn hai người họ, anh mang Ngọc Vân chạy đi ! Nhớ kỹ, cho dù tôi có bị gì cũng không cần dừng lại.

Lý Ngọc Vân mấp má muốn nói, nhưng Tuyết Quân đã đưa tay bịt miệng của hấn lại, nàng dịu dàng nói :

- Để lần này em ra tay đi ! Nếu như có kiếp sau ... chúng ta sẽ làm vợ chồng ... Vĩnh biệt anh ! Mong anh chăm sóc bé Minh Khôi chu đáo !

Thân hình Tuyết Quân lóe lên rồi biến mất, từ trên không trung xuất hiện một bóng người xinh đẹp trong bộ chiến giáp màu thiên thanh, mái tóc đen tung bay đón gió. Nàng giơ cao lực ngọc trượng lên không trung, trong miệng đọc nhanh một câu thần chú khó hiểu.

Lôi Long ôm chầm lấy Lý Ngọc Vân, chuẩn bị bỏ chạy ra xa. Tuyết Quân đọc xong một câu thần chú, không khí xung quanh liền xuất hiện mười lốc xoáy từ từ to dần chặn đường truy đuổi của hai anh em nhà nọ,

Tuyết Quân nói to lên một tiếng : " Đi mau ! "

Lôi Long nhanh chóng vung chân lướt đi, Lý Ngọc Vân thấy thế liền tức giận quát lên : " Dừng lại ! Con Rồng ngu xuẩn mau dừng lại... Người mau cứu nàng đi ! "

- " Thăng nhóc mi chán sống rồi hả, đã tìm được đường sống còn lo gì không có thời cơ báo thù ! " Lôi Long tức giận mở miệng mắng một tiếng.

- " Mẹ nó, vợ của ta chết rồi còn báo thù cái rắm ! " Lý Ngọc Vân giận dữ, không biết chàng lấy sức mạnh từ đâu ra mà vùng khỏi bàn tay của Lôi Long, thân hình nhanh như chớp phóng lên không trung.

Lôi Long bị Lý Ngọc Vân bất ngờ tập kích liền văng ra xa, sau đó hấn tức giận quát vang : " Tên cóc này ! Mẹ nó, đừng trách bổn Long thấy chết mà không cứu ! Hừ " Hấn tuy nói thế nhưng cũng nhanh chóng

hóa thành một tia sáng đuổi theo Lý Ngọc Vân.

43. Chương 43

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 43 : Ma Vương Kiếm xuất , ai dám tranh phong !

Nguồn:

Tuyết Quân vùng quyền trượng, gương mặt băng lạnh của nàng nhìn chăm chăm hai người đã từng là người thân thiết nhất của mình, nàng nói : ” Muốn đuổi theo y chỉ có cách giết chết ta !”

Người phụ nữ tóc vàng âm thầm cười, nàng không nỡ ra tay với chị của mình nên mở lời khuyên giải. Bất quá Pháp Sư Hắc Âm thì không muốn như vậy, hân nóng nảy gầm lên một tiếng, thân mình hóa thành một tia chớp phóng tới Tuyết Quân !

Đúng lúc này, đôi tròng mắt của hắn chuyển sang màu đỏ thẫm, ánh mắt toát ra sự khát máu, sự hung tàn của loài dã thú.

” Khắc khắc ! Chết hết đi đám pháp sư thối tha ! Khắc khắc, Tử Lôi Hàng Lâm Vạn Lôi Quy Nhất ! ” Giọng nói lạnh lẽo từ chốn địa phủ vang lên. Trên bầu trời liền nhanh chóng xuất hiện vô vàn tia tử lôi yêu dị, tia chớp mạnh mẽ giáng thẳng xuống người Tuyết Quân !

- Anh Hai !

Người phụ nữ tóc vàng hô to, nàng không tin anh mình lại ra đòn sát thủ với chị của mình như thế. Nàng nhanh chóng vùng quyền trượng trong tay lên cao, vô vàn tia băng tiễn phóng ra cản phá tử lôi. Bất quá, dường như tử lôi không có chút hề hấn gì, tốc độ không giảm đi một phân nào cả mà nhanh chóng đánh tới trước ngực Tuyết Quân !

- ” Khắc Khắc ! Ha ha Chết đi ! ” Pháp Sư Hắc Âm hưng phấn cười to, giọng cười hung tợn không che giấu nổi hưng phấn nhìn thấy người thân của mình chết dưới tay mình.

” Oành ! ”

Vạn tia lôi điện đánh thẳng vào trước người Tuyết Quân, bỗng dưng xuất hiện một thanh kiếm mang sắc thái cổ xưa chặn trước người nàng. Thân kiếm đen tuyền, không óng ánh không tinh xảo, lưỡi kiếm cũng không thẳng mà có hình dạng zíc zắc, trên chính giữa thân kiếm có một đường giống như tơ máu, phát ra ánh sáng màu đỏ yêu dị.

” Ma Vương Kiếm ! ”

Đúng, chính là Ma Vương Kiếm !

Ma Vương Kiếm chắn trước người Tuyết Quân, trên thân kiếm toát ra một luồng lực lượng hùng mạnh chấn tan vạn tia lôi điện.

Ma Vương Kiếm xuất , ai dám tranh phong !

Trên một hòn đảo xinh đẹp nằm trên vùng biển Thái Bình Dương.

Một người con gái trong bộ quần áo bình dị, nàng ngồi nhìn xuống mặt hồ nước xanh trong, bỗng dưng nhíu mày lại, hết như đang suy nghĩ điều gì đó. Người con gái ngồi như thế một lúc liền vươn tay khuấy động mặt hồ. Mặt hồ gợn sóng lăn tăn, rồi từ phía dưới bắt đầu hiện lên một khung cảnh.

Một thanh kiếm đen tuyền treo lơ lửng trước một người phụ nữ xinh đẹp, toàn thân được bao bọc bởi lớp chiến giáp màu thiên thanh, thanh kiếm toát ra luồng năng lượng đáng sợ chấn tan hàng vạn tia lôi điện đang lao tới.

” Ầm ! ”

Năng lượng bộc phát dường như phát nát cả không gian, chiếu rọi lên phía trên mặt hồ.

” Ầo ào ”

Hồ nước bị luồng năng lượng làm cho chấn động, một cột nước bắn thẳng lên mặt đá phía trên rồi vỡ tan thành vô vàn hạt nước nhỏ, bay tán loạn trong không khí. Người con gái cũng vì vậy mà giật mình hoảng hốt, sau đó nàng đặt tay lên mặt dây chuyền trước ngực, đôi mắt lộ ra vẻ thành khẩn, rồi nàng thì thầm nói vài điều gì đó.

- Xoẹt !

Từ mặt dây chuyền phóng ra một tia sáng bàng bạc bắn xuyên qua trần đá phía trên, sau đó phóng thẳng lên trời cao, xuyên thẳng qua mấy tầng mây.

Nàng ngược nhìn lên bầu trời, ánh mắt của nàng có chút lo lắng, khẽ nói một mình : ” Trông chờ vào các cậu ! ”

Tâm thần của Lý Ngọc Vân chìm vào trong một không gian tối đen, hần chỉ nhớ mình cảm thấy cực kỳ phần nộ vì không thể bảo vệ được người mình yêu quý thì bỗng dưng có một giọng nói kỳ lạ vang lên trong tâm trí của hần :

” Chàng trai trẻ, cậu muốn trở nên hùng mạnh không ? Ta sẽ cho cậu sức mạnh, chỉ cần cậu chấp nhận linh hồn của ta ! ”

- ” Ai ?! Ai đang nói đó ? ” Tâm thần Lý Ngọc Vân hoảng hốt, hần nhanh chóng niệm lên Vô Sương Quyết để trừ khử kẻ lạ mặt này, nhưng dường như Vô Sương Quyết không có tác dụng gì mấy cả. Giọng nói lúc này lại vang lên :

- Ha ha Ta chính là linh hồn của Ma Vương, bị phong ấn mấy ngàn năm trong thanh Ma Vương Kiếm chết tiệt này... Chàng trai, chỉ cần cậu giải trừ phong ấn cho ta, thì ta sẽ cho cậu tất cả sức mạnh. Cậu sẽ trở thành một người hùng mạnh nhất ! Ha ha Đừng do dự, cô bạn nhỏ kia chuẩn bị lâm vào nguy hiểm rồi ... Ha ha

Giọng nói cuồng ngạo của linh hồn Ma Vương vang vọng trong tâm trí Lý Ngọc Vân, ánh mắt Lý Ngọc Vân đỏ ngầu nhìn hình bóng xinh đẹp đang che chắn phía sau, cản đường của hai người pháp sư kia. Hần không cam lòng, hần muốn sức mạnh !

“A Ta muốn trở nên mạnh mẽ hơn ! ... Ma Vương, ta chấp nhận điều kiện này.... ” Lý Ngọc Vân phần nộ, hần nhanh chóng xuất ra Ma Vương Kiếm từ trong chiếc nhẫn Huyền Thoại ra. Vốn dĩ Ma Vương Kiếm trước kia được Lê Trung Tín sử dụng, nhưng trước khi ông mất liền dùng pháp thuật phong ấn nó vào trong chiếc nhẫn Huyền Thoại này, để không còn ai có thể biết được bí mật của nó nữa.

Lý Ngọc Vân trong cơn phần nộ đã phá bỏ lớp phong ấn yếu ớt của Lê Trung Tín, hần cầm lấy Ma Vương Kiếm nặng nề, lạnh lẽo trong tay, tâm thần nhanh chóng truyền vào bên trong nó.

Khi tâm thần Lý Ngọc Vân truyền vào bên trong thanh kiếm, liền phát hiện một đồ hình kỳ quái chặn đứng phía trước. Lúc này, giọng nói của Ma Vương lại vang lên :

- Chàng trai, chỉ cần cậu phá bỏ lá bùa dán ở trung tâm đồ trận là sẽ phá được cấm chế ! Nhanh lên ... Ha ha ...

Lý Ngọc Vân không chút suy nghĩ gì, hần vung tay giật lá bùa xuống đất, tức thì đồ án kỳ dị liền vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

” Ha ha ha Ma Vương ta cũng có ngày tái sinh ! Ha ha ha ” Giọng cười điên loạn của Ma Vương vang vọng khắp không gian, tâm thần của Lý Ngọc Vân cảm thấy một trận ê ẩm rồi không biết gì nữa.

Khi hẩn tỉnh lại, liền phát hiện tâm thần của mình đang ở trong một không gian tối om, hẩn cố gắng liên lạc với cơ thể của mình mà không được. Lý Ngọc Vân tức tối, hét to :

- Ma Vương chó má, mày làm cái gì với ta hả ???

Đợi khoảng chừng một phút sau, giọng nói hưng phấn của Ma Vương đáp lại :

- Ha ha Chàng trai trẻ có thân thể khá tốt đấy chứ ... Ha ha ... Cậu cứ yên tâm an nghỉ trong không gian hắc ám này đi, nơi đó chính là nơi ta đã từng ở suốt năm ngàn năm đấy ! Ha ha ... Cậu phải vui mừng vì Ma Vương ta nổi lòng hướng phật Ha ha ... ”

- “Mẹ nó, ông dám lật lọng sao ? ” Lý Ngọc Vân tức anh ách, đúng là không thể nói chuyện với ma quỷ mà.

- Đừng quá lo lắng, ta sẽ cứu lấy cô bé kia cho cậu , ha ha ... Coi như đã thực hiện lời hứa rồi chứ ! ... Ha ha Ta phải đi đây, chúc cậu ở lại nơi đó vui vẻ ...

Giọng cười của Ma Vương càng lúc càng nhỏ dần , rồi cuối cùng biến mất.

Không gian tối đen, tĩnh mịch và cô độc. Tâm thần của Lý Ngọc Vân trôi nổi vô định ở bên trong, dường như không biết phải đi về đâu...

44. Chương 44

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 44 : Ma Giả trở về

Nguồn:

Ma Vương Kiểm lơ lửng trước người Tuyết Quân, một bóng người cưỡi trần dùng tốc độ nhanh chóng phóng tới phía trước người của nàng, toàn thân người này đầy vết thương chằng chịt, máu từ miệng vết thương đã đông lại từ lâu.

Người này chính là Lý Ngọc Vân, hay nói chính xác là Ma Vương - Lý Ngọc Vân, bởi lẽ tâm thần của hẩn đã bị giam giữ trong không gian hắc ám, thân thể này của hẩn được linh hồn Ma Vương khống chế và sử dụng.

Ma Vương Lý Ngọc Vân nắm lấy Ma Vương Kiểm trước người mình, hẩn lạnh nhạt nói với Tuyết Quân :

- Cô bé, mau chóng đi khỏi nơi này đi ... Ha ha ... Để bọn chúng cho ta ! Bọn Vương cần phải khởi động một chút đã ! Ha ha Chết đi, Vạn Kiếm Triều Tông ! Ha ha ...

Ma Vương Kiểm trong tay Lý Ngọc Vân bắn ra vô vàn kiếm phí sắc bén, vạn kiếm triều tông, tên như ý nghĩa, vạn tia kiếm khí từ bốn phương tám hướng cùng nhau tề tụ lại, dùng tốc độ vượt qua cả ánh sáng đâm thẳng vào lồng ngực Pháp Sư Hắc Ám.

Pháp Sư Hắc Ám nhanh chóng biến thành một tia chớp né ra xa, hẩn vung quyền trượng lên cao, trong miệng đọc nhanh một câu thần chú bí ẩn.

” Ầm ! Ầm ! Ầm ! ” Bầu trời rung lắc như muốn nứt ra vậy, từ trên không trung xuất hiện một vết lửa kinh người, dùng tốc độ nhanh chóng giáng thẳng xuống trước mặt Lý Ngọc Vân.

Người phụ nữ tóc vàng ở phía sau quát vang lên một tiếng, quyền trượng trong tay bắn ra vô số ngọn băng tiễn bắn tới Lý Ngọc Vân.

-” Phi, mẹ nó ! Ở đâu ra mấy tên khủng bố như vậy chứ ?! ” Ma Vương Lý Ngọc Vân cảm thấy nhức đầu, bất quá hắn cũng chậm trễ, Ma Vương Kiếm trong tay chém ra ba mươi sáu đạo kiếm khí hùng mạnh, tạo thành một hư ảnh thanh kiếm khổng lồ dùng tốc độ ánh sáng đâm tới khối thiên thạch đang rơi xuống trên không trung. Sau đó Ma Vương lách mình lướt sang bên cạnh, tay phải vung ra một chưởng quét mạnh về sau.

” Âm ! Âm ! ”

Hai tiếng nổ mạnh mẽ vang lên, trên không trung bóng kiếm hư ảnh đâm thẳng vào trong khối thiên thạch, tạo ra một vụ nổ kinh khủng. Bầu trời bị sóng năng lượng làm nhốm đỏ cả một vùng. Tiếng nổ còn lại là do chưởng phong đánh tan tất cả ngọn băng tiễn, một chưởng này của hắn xuất ra, tạo thành một bàn tay đen khổng lồ vô mạnh tới, bàn tay đen mang theo năng lượng hắc ám nồng hậu, dường như không có gì không thể phá vỡ.

Bàn tay đánh tan vạn mũi tên băng liền không tiêu tán mà vẫn tiến thẳng tới phía trước, vỡ thẳng vào lồng ngực của người phụ nữ tóc vàng .

” Hự ! ”

Người phụ nữ không kịp đề phòng bị trúng một chiêu này của Lý Ngọc Vân, thân hình của nàng mất thăng bằng rớt khỏi lưng con chim đại bàng xanh thẫm.

” Không ! ” Pháp Sư Hắc Âm rú lên một tiếng thảm thiết, hắn hóa thành một tia sáng lướt nhanh tới đỡ lấy em gái mình, trong đôi mắt đã mất đi màu đỏ hung tợn mà thay vào đó là sự ôn nhu của người anh dành cho em.

- Em, nhanh giết chết anh nhanh đi ...

Pháp Sư Hắc Âm ôm lấy em gái của mình, giọng nói yếu ớt mang theo ý cầu xin. Người phụ nữ tóc vàng khóc nức lên, nàng ôm lấy cánh tay anh trai mình, nức nở nó :

- Anh ... Anh bị làm sao vậy ?! Anh đừng làm em sợ Á !

” Khắc khắc ! Ha ha Chết đi đồ pháp sư ngu ngốc ! ” Lúc này giọng nói của Pháp Sư Hắc Âm liền biến đổi, trở nên hung tợn như loài dã thú. Bàn tay của hắn đã cắm phập vào lưng người phụ nữ, một luồng khí đen tuyền từ cánh tay truyền vào trong cơ thể nàng.

Ma Vương Lý Ngọc Vân giật mình, sau đó quát to : ” Mẹ nó, cô bé nhanh chóng cản hắn lại, hắn đang đoạt xác cô nhóc kia ! Mẹ nó, dám múa rìu qua mắt thợ à ! ” Lý Ngọc Vân lướt đi nhanh như chớp, chưởng phải vung thẳng tới vô mạnh vào lồng ngực người phụ nữ :

Phụt !

Chưởng lực hùng mạnh đánh văng hai người ra xa, bất quá cũng nhờ thế mà chặn đứt quá trình đoạt xác của Pháp Sư Hắc Âm. Pháp Sư Hắc Âm nhanh chóng đứng dậy, hắn dùng ánh mắt ghê rợn nhìn chăm chăm Lý Ngọc Vân:

- Thăng nhóc, mày biết nhiều đấy ! Khắc khắc ... Bất quá mày không thể giết được ta ... Người Org là bất tử Ha ha

Ma Vương tức điên người, hắn hóa thành tia chớp tấn công tới người này, chưởng phải kiếm trái cùng nhau vung ra, một cỗ kiếm ảnh cùng cự chưởng mà đen xuất hiện đánh thẳng vào người Pháp Sư Hắc Âm ...

- Ha ha người Org chúng ta bất tử Ha ha...

Pháp Sư mở miệng cười điên loạn, hắn không có né tránh mà đứng yên đón nhận đòn tấn công này của Lý Ngọc Vân.

” Không ! Đừng giết anh hai tôi ! ”

Bỗng dưng, một bóng người lóe lên trước mặt pháp sư đón lấy đòn tấn công này.

” Ầm ! Ầm ! Ầm ! ”

Kiểm ảnh cùng bàn tay đen khổng lồ lần lượt vỗ lên người này, sóng năng lượng mãnh liệt chấn bay cả hai ra xa, tạo thành một vết nứt khổng lồ trên mặt đất .

” Mẹ nó con nhỏ ngu ngốc ! ” Ma Vương phun ra một ngụm nước bọt, thân hình suy yếu đứng dậy, thầm nói ” Thân thể này bị thương quá nặng, ta dùng bí pháp chỉ có thể phục hồi một nửa mà thôi. Ài... Nếu không nhanh chóng giết chết tên khốn kia thì kẻ thua lại là ta ! ”

” Khắc khắc ! Tự dừng con mồi dâng tới miệng , không ăn là ngu ! ” Pháp Sư nở nụ cười ghê rợn, sau đó gương mặt hắn liền vặn vẹo, một giọng nói yếu ớt vang lên :

- Em gái ,... chạy đi hắn muốn bắt em ... chạy ... đi ”

- ” Khắc khắc, dám phản kháng ta à ! Khắc khắc ... vậy thì chết đi ... Linh Hồn Tịch Diệt ! ” Giọng nói hung tợn lại vang lên, ánh mắt của hắn phát ra tia kỳ di, cực kỳ hung ác . Ma Vương thấy vậy cùng lạnh sống lưng, nhưng hắn nhanh chóng phi thân tới chắn trước mặt người phụ nữ tóc vàng nọ, Ma Vương Kiểm dùng tốc độ mạnh mẽ đâm thẳng vào trái tim Pháp Sư Hắc Ám ...

” Nhất Kiếm Xuyên Tâm ! ”

Ma Vương Kiểm mang theo tiếng sấm rền đâm tới trái tim Pháp Sư, ánh mắt của hắn lộ ra tia tuyệt vọng, sau đó lại hiện ra tia được giải thoát.

” Khắc khắc ! Người Org chúng ta là bất tử ! ” Pháp Sư cười ghê rợn.

” Ầm ! ”

Ma Vương Kiểm dừng lại trước trái tim của y đúng một centimet, nhưng vô vàn tia kiếm khí cũng không vì thế mà dừng lại, tất cả đều nhanh chóng bắn thẳng vào trong cơ thể pháp sư nọ. Kiếm khí màu đen xuyên qua làn da đi vào bên trong cơ thể, nhanh chóng chấn tan mạch máu bên trong trái tim của hắn rồi cô lập trái tim ấy lại.

” Bạch ! ”

Thân hình pháp sư ngã lộn ra đất, nhưng mà lúc này hắn lại mỉm cười, hắn cười một cách hạnh phúc !

” Anh Hai ” Tuyết Quân cũng với người phụ nữ tóc vàng lao tới, trên gương mặt cả hai đều ướt đầm nước mắt

- Anh Hai ... anh hai ... ” Người phụ nữ tóc vàng ôm chầm lấy thân hình của hắn, sau đó nàng phẫn nộ nhìn Lý Ngọc Vân cùng Tuyết Quân, Lôi Long bên cạnh, sau đó nàng chỉ tay vào Lý Ngọc Vân, muốn mở lời mắng chửi. Nhưng mà liền bị Pháp Sư ngăn lại, hắn yếu ớt nói :

- Em ... nghe anh nói Không ai sai cả ... mà là anh sai ... Anh bị người Org điều khiển phải truy sát mấy người còn sống sót ... trong bộ lạc chúng ta ... Anh không thể không làm được, vì hắn nằm ở trong này

Hắn nói tới đây liền đưa tay đặt lên trái tim của mình rồi nói tiếp :

- Trái tim của anh đã bị ... quỷ dữ đánh cắp ... ! Ha ha ... bây giờ anh hiểu vì sao cha lại tự sát rồi ... ông ấy cũng giống như anh đều bị đánh cắp trái tim . Hãy tha thứ cho anh, ... đã không thể chăm sóc ... các em ! Tuyết Quân, anh biết ... em hận anh ... anh xin lỗi ... Đây ! Chiếc nhẫn Hỏa Phượng của em ... hai em ... đừng vì anh mà mất đoàn kết ... Anh, anh sẽ không có mặt mũi nào mà gặp cha mẹ được !

- Hứa với anh ... phải đoàn kết Người Org , đã gần trở lại Mấy em, phải cố gắng đoàn kết .. Anh ! vĩnh biệt ..

45. Chương 45

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 45 : Quái vật trong tim

Nguồn:

Pháp sư nói ra lời nói cuối cùng rồi tắt liệm, hơi thở của hắn cực kỳ mỏng manh.

Tuyết Quân nhào xuống muốn ôm lấy hắn, bất quá nàng bị Lý Ngọc Vân nắm tay kéo lại, giọng nói có chút bức mình :

- Đây, dừng lại gần đó !

- Anh buông tôi ra ! Buông ra .

Tuyết Quân cố gắng vùng khỏi bàn tay của hắn, nhưng mà Lý Ngọc Vân nắm rất chặt, hắn quay sang nhìn Lôi Long ở bên cạnh, nói :

- Anh trông chừng cô ấy, đừng để nàng chạy đi.

Nói xong, Lý Ngọc Vân đi nhanh tới phía trước, Ma Vương Kiếm đâm thẳng xuống trái tim Pháp Sư

- " Không ! Đừng xin anh mà ! " Tuyết Quân mở lời cầu xin. Người phụ nữ tóc vàng thấy hắn cầm kiếm đi tới liền hoảng hốt ôm lấy thân hình anh của mình, nàng dùng thân hình chắn trước mũi kiếm, nghẹn ngào nói :

- Xin cậu ... anh tôi đã gần chết rồi ... Cậu cho anh tôi chết toàn vẹn đi ... Xin cậu mà !

- Mẹ nó, cô tránh ra cho tôi. Hắn có chết nhưng tên khốn kia còn sống sờ sờ trong tim của hắn thì phải làm sao ! Tránh qua một bên, tôi đảm bảo sẽ cứu tính mạng của anh cô !

Lý Ngọc Vân vùng tay kéo người phụ nữ ra xa, sau đó Ma Vương Kiếm toát ra dòng khí đen tuyền đâm thẳng vào trái tim Pháp Sư !

- " Khắc khắc ! Mi dám giết ta ! " giọng nói hung ác vang lên, mang theo sự sợ hãi tột độ.

- "Hừ ! Dám giỡn mặt với bổn Vương ! Hoán Ngã Chân Ma ! Thôn phệ " Ma Vương Kiếm lại càng bắn ra vô số tia khí đen đặc, nhanh chóng chui vào trái tim Pháp Sư. Dòng khí đen len lỏi vào trong mạch máu trong trái tim, sau đó nhanh chóng đi tới vị trí bí mật của giọng nói nọ.

" Á Đừng ... đừng giết tôi ! " Giọng nói run rẩy sợ hãi, không còn chút nào sự hung ác vốn có nữa. Nhưng Lý Ngọc Vân hừ lạnh một tiếng, toàn thân bùng phát một cỗ khí thể hùng mạnh, gió thổi cuồn cuộn xoáy dòng khí trong không trung.

Dòng khí đen lại càng nhiều hơn bao giờ hết, rất nhanh nó đã bao vây lấy một sinh vật hình dáng kỳ quái ẩn sâu bên trong trái tim của Pháp Sư, dường như dòng khí đen có tác dụng gây mê vậy, chỉ thấy sinh vật này tựa quây một lát liền dừng hẳn lại, nằm cứng đờ ra như đã chết vậy. Dòng khí đen bao trùm lên thân xác con quái vật, sau đó len lỏi đi vào bên trong cơ thể của nó.

Lôi Long ôm Tuyết Quân đứng ở bên ngoài, ánh mắt của hắn nhìn chăm chú vào hành động của Lý Ngọc Vân, khẽ nuốt nuốt nước bọt nói :

- Thăng nhóc này từ khi nào lại mạnh như vậy ! Mà sao ta lại cảm thấy dường như không phải là hắn nhỉ ? Không lẽ là ảo giác ?!

Tuyết Quân ở bên cạnh cũng gật gật đầu, nàng cảm thấy Lý Ngọc Vân có điều gì khác thường. Bất quá nàng cũng không hỏi nhiều mà chỉ lo lắng cho anh trai mình. Người phụ nữ tóc vàng ở bên cạnh nóng nảy nói :

- Chị, hắn anh hai hắn sẽ được cứu sao ?!

Tuyết Quân liếc mắt nhìn đứa em gái của mình, sau đó gật đầu nói :

- Coi như vậy đi !

- Sao lại coi như vậy được ! Hừ, em biết chị hận hai người tội em nhưng cũng không nên vô tình như vậy chứ ! Dù gì đó cũng là anh ruột của mình mà . Hừ, hừ nếu dám động tay gì với anh thì em sẽ giết hừ.

Người phụ nữ tóc vàng vùng quỳn trượng trong tay lên, nàng tức giận nói.

- Hừ ! Cô thử xem .

Tuyết Quân cũng không nể mặt nàng chút nào, quỳn trượng trong tay phát sáng lập lòe, tùy lúc cũng có thể phóng phép vào đối phương.

Lôi Long nhúc đầu vỗ trán, hừ nói :

- Hai đứa nhóc im lặng một chút được không ? Ai đúng ai sai sẽ biết ngay thôi !

Chỉ thấy Lý Ngọc Vân vùng Ma Vương Kiếm lên cao, ánh mắt của hừ tràn ngập vẻ hưng phấn, quát to :

” Thu ! ”

Dòng khí đen từ trong trái tim cuốn lấy sinh vật kỳ lạ trong trái tim Pháp Sư kéo ra, rồi phá vỡ lớp da mà bay vọt ra không trung. Con vật bất thành hình đã bị Lý Ngọc Vân nắm cổ lôi ra khỏi vị trí ẩn nấp, nó vùng vẩy tám cái chân lông lá trong không khí nhằm thoát khỏi bàn tay Lý Ngọc Vân. Bất quá Lý Ngọc Vân đâu có cho nó cơ hội đó, từ lòng bàn tay của hừ toát ra dòng khí đen sậm, nhanh chóng bao phủ lấy con vật nọ lại.

” Xèo ! Xèo ! ”

Thân hình con vật từ từ tan rã, nó gào lên một tiếng thảm thiết :

” Người sẽ phải trả giá A Lấy linh hồn của ta hiến tế cho tử thần ... Tử Thần Hàng Lâm ! Khắc khắc ... Người Org ta là bất tử ... Khắc khắc ... ”

Con vật phát ra tiếng hung ác, sau đó liền nhanh chóng tan rã trong lòng bàn tay Lý Ngọc Vân, bị hừ biến thành cặn bã. Ma Vương Lý Ngọc Vân cảm thấy bực bội, thầm rủa : ” Mẹ nó, thật là chó má mà. Ăn không được còn đập đổ sao. ” Hừ vùng tay vứt đám bã còn sót lại trong lòng tay mình, sau đó nhìn lên bầu trời trên cao, trong lòng thầm run sợ.

46. Chương 46

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 46 : Tử Thần bỏ chạy

Nguồn:

- ” Mạnh thật ! Tên Tử Thần này chỉ sợ còn mạnh hơn cả ta ! ” Lòng tự tin của Ma Vương bị đả kích mạnh mẽ, ban đầu hừ còn tưởng bản thân mình là đệ nhất thiên hạ, nhưng sau khi chiến đấu với Pháp Sư Hắc Ám hừ liền nhận biết một điều, trên thế giới này hừ không là người mạnh nhất. Bởi lẽ, còn có nhiều chủng tộc khác tồn tại trong vũ trụ, và mỗi người đều có sức mạnh rất lớn.

Ma Vương Lý Ngọc Vân thở dài một tiếng, quay lại nói với mấy người Tuyết Quân :

- Con vật này đúng là khủng, hấn không để cho bổn Vương hấp thu mà dám vận dụng bí thuật triệu hồi một tên khốn còn mạnh hơn nữa ! Hừ hừ, bọn nhóc nhanh chóng chạy đi khỏi đây đi, tên khốn Tử Thần gì đó sắp sửa tới rồi.

Tuyết Quân đi tới bên cạnh ôm lấy cánh tay của hấn, dịu dàng nói :

- Anh đừng quá lo, không phải còn em ở đây sao ?

Ma Vương Lý Ngọc Vân bị người khác áp sát vào mình như vậy liền cảm thấy có chút không được tự nhiên, hấn vung tay của nàng ra rồi bực bội nói :

- Cô bé , biết điều thì tránh xa bổn Vương ra. Hừ hừ, nể tình mi là bạn gái của tên kia nên ta không chấp nhất đấy, bằng không mi đã chết dưới kiếm của ta rồi ! Hừ, ta ghét nhất bị người khác lại gần....

Tuyết Quân sững người, nàng không dám tin người thanh niên trước mặt mình lại đuổi mình đi như vậy. Nhưng mà hình như hấn nói hấn là Ma Vương gì gì đó, còn mình là bạn gái của tên gì ?! Tuyết Quân giật mình, thầm nghĩ : ” Không lẽ Lý Ngọc Vân xảy ra chuyện, còn người trước mặt này không phải là y ?! ”

Nàng muốn mở miệng hỏi han thì bị giọng nói phẫn nộ của người phụ nữ tóc vàng cắt đứt, nàng đang quỳ bên cạnh Pháp Sư Hắc Ám quát to :

- Tên khốn kiếp, mi làm gì anh trai ta ?! ... Bà liều mạng với mày Yah ! Vạn băng lôi ...

Ma Vương Lý Ngọc Vân lướt nhanh tới trước mặt nàng rồi vung tay tát một cái, bực bội nói :

- Bực mình, đã bảo hấn không chết được đâu mà sợ ! Còn lải nhải nữa thì đừng trách bổn Vương vô tình !

- ” Anh ... Mày ! ” Người phụ nữ không ngờ hấn dám ra tay đánh mình, nhất thời lửa giận xông lên tận não, nàng muốn nhào tới cấu xé tên thanh niên này ra thành muôn mảnh cho hả dạ. Bất quá có một thanh quyền trượng đã chặn trước mặt nàng lại, giọng nói của Tuyết Quân vang lên :

- Đừng xúc động, anh hai còn chưa có chết được đâu !

- “Sao lại không chết được ? Mất chị mù hay sao mà không thấy một lỗ máu trên người anh ấy hả ? ” Giọng nói người phụ nữ căm tức, nàng rống lên với Tuyết Quân.

Lý Ngọc Vân bực mình, hấn muốn tung một chưởng giết chết người đàn bà lảm nhảm này cho rồi, bất quá hấn cảm thấy làm như vậy không ổn, nên mới kiềm chế lại nói :

- Hấn không chết được, ký sinh trong tim của hấn đã được ta lấy ra rồi, nên tính mạng sẽ không nguy hiểm gì đâu . Cô bé nên nhanh chóng giúp hấn cầm máu rồi chữa trị vết thương đi, nếu không hấn sẽ mất máu nhiều mà chết đấy ! Hừ hừ, lúc đó đừng trách bổn Vương không nhắc nhở.

Tuyết Quân mỉm cười nhìn hấn, sau đó nàng kéo em gái mình đi tới bên cạnh người anh trai này, quyền trượng trong tay nàng phóng ra một tia sáng nhàn nhạt lên vị trí vết thương. Miệng vết thương dùng tốc độ bằng mắt thường có thể thấy khép miệng lại, ngay cả trái tim bị thương tổn cùng nhanh chóng được phép màu hồi phục.

Phụt !

Pháp Sư nằm trên mặt đất run rẩy một cái, sau đó hấn phun ra một ngụm máu đen trong cổ họng của mình, rồi từ từ mở mắt. Hấn nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của hai cô em gái, liền mỉm cười một tiếng, nói :

- Anh không sao rồi ! Hai em đừng quá lo lắng nữa !

Người phụ nữ tóc vàng ngồi xuống cống hấn lên lưng mình, sau đó nhẹ nhàng nói :

- Anh vừa mới tỉnh lại, không cần nói nhiều để mau chóng lấy lại sức !

Tuyết Quân cũng gật đầu, nhưng nàng không nói gì cả mà xoay người đi tới bên cạnh Lý Ngọc Vân cùng Lôi Long. Pháp Sư nằm ở trên lưng em gái của mình thấy thế liền đau xót, hấn nói :

- Tuyết Quân, em đừng rời đi nữa có được không ?!

Bước chân Tuyết Quân khẽ dừng lại, nàng xoay người nhìn hấn, nói :

Tử Thần chớp lấy cơ hội này, thân hình hóa thành một tia chớp bay ngược trở về hố đen thông đạo, quay trở về thế giới chết chóc của mình.

- ” Mẹ nó, bọn Vương chưa đi thì mi dám đi sao ! Phá cho ta ... ” Ma Vương Lý Ngọc Vân vừa bị đánh văng ra xa, hắn còn chưa kịp phản ứng thì tên to con kia đã bỏ chạy, điều này khiến cho Ma Vương có chút tức giận, hắn không thèm để ý tới hết thấy liền biến thành một tia chớp đuổi theo gắt gao.

Bất quá tốc độ của Tử Thần cũng không kém gì hắn và hắn lại đang ở gần cửa không gian thông đạo nhất. Cho nên khi Lý Ngọc Vân đuổi tới thì Tử Thần đã chạy trốn vào trong hố đen, chỉ còn chừa lại một vài hơi thở hung ác của hắn trong không khí. Hố đen không gian nhanh chóng biến mất, tựa hồ chưa từng xảy ra chuyện gì vậy !

- “Lại bị qua mặt ! Hừ hừ ... ” Ma Vương tức giận gầm gừ một tiếng, nhưng sau đó nhanh chóng đáp xuống dưới đất. Hắn vì muốn nhanh chóng kết liễu Tử Thần nên bất chấp tổn thương cơ thể mà thi triển bí pháp ” Thiên Ma Giải Thể ” nhằm đề cao lực lượng tới mức cực hạn, nhưng bí pháp này chỉ duy trì trong mười lăm phút đồng hồ liền mất đi tác dụng, sau đó thân thể của người thi triển bí pháp sẽ rơi vào thời gian suy yếu cực kỳ, chỉ bằng một bình thường mà thôi !

47. Chương 47

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 47 : Tìm lại gia đình

Nguồn:

Ma Vương còn chưa đáp xuống đất liền cảm giác chóng mặt, sau đó thân thể của hắn liền mất thăng bằng té ngã xuống bên dưới.

” Rầm ! ”

Thân hình Lý Ngọc Vân rơi thẳng xuống mặt đất làm cho cát bụi bay lên mù mịt. Đám người Tuyết Quân thấy vậy liền hoảng sợ, nhanh chóng chạy tới bên người hắn. Lúc này, hai mắt của Lý Ngọc Vân nhắm nghiền lại, hơi thở lúc có lúc không, hầu như không còn chút sức sống nào cả.

- Anh ... Ngọc Vân ! Anh đừng làm em sợ ...

Tuyết Quân hoảng hốt ôm chầm lấy thân hình Lý Ngọc Vân vào trong lòng mình, nàng vuốt mái tóc bị cháy xém của hắn, bàn tay run run lướt lên khuôn mặt cương nghị nhưng tái nhợt, không có chút sức sống.

Lôi Long đưa tay nắm lấy cánh tay của Lý Ngọc Vân rồi nhắm mắt lại, hắn đang dùng tâm thần điều tra cơ thể của chàng. Giây lát sau, Lôi Long mở đôi mắt có đôi con ngươi màu tím ra, cười nói :

- Đừng quá lo lắng, hắn chỉ vì dùng sức quá độ mà trở nên suy yếu, chỉ cần nghỉ ngơi vài ba ngày là khỏi.

Tuyết Quân nghe thấy thế liền vui mừng, nàng cúi người nâng Lý Ngọc Vân đứng dậy rồi đi. Em gái của nàng - Tuyết Sa ở bên cạnh thấy chị mình thâm tình với người thanh niên này như vậy có chút khó chịu, nàng hậm hực nói :

- Hắn không chết được đâu ! Chúng ta nhanh chóng đi khỏi nơi đây thôi.

Lôi Long gật gù đầu, sau đó hắn nhìn khung cảnh hoang tàn chung quanh mà thở dài, nói :

- Coi như nơi đây đã bị san bằng thành bình địa rồi. May mắn là không có người vô tội nào bị vạ lây.

Năm người nhanh chóng đi khỏi nơi này, để lại khoảng đất ngổn ngang khói bụi, cát đá tung bay trong gió.

Trên bầu trời , mây đen đã tan đi nhanh chóng để lại ánh nắng mặt trời chiếu những tia nắng cuối cùng của một ngày. Từ phương Đông xa xôi, có năm tia sáng đang nhanh chóng phồng về hướng này. Năm người rất nhanh liền đáp xuống bãi chiến trường, dường như đang tìm kiếm gì đó.

Năm người thanh niên này mặc trên người chiếc áo khoác màu sắc khác nhau, người màu đỏ, người màu xanh, người màu trắng, người màu vàng còn người cuối cùng lại là áo khoác màu đen.

Năm người nhìn bãi đất hoang tàn sau cuộc chiến thảm rúng động không thôi, người mặc áo khoác xanh dương không kìm nổi mà nói :

- Đáng sợ ! Chỉ sợ không kém năm người bọn mình hợp sức lại ! Trên Trái Đất còn có quái vật khủng bố đến như vậy sao ?!

Người mặc áo khoác đỏ lắc lắc đầu, nói :

- Cũng không hẳn, bởi lẽ bây giờ hẳn cực kỳ yếu ớt. Chúng ta nên nhanh chóng đuổi theo người nọ, nếu không thì muộn mất !

Người này nói xong liền hóa thành vệt sáng đuổi theo phương hướng nhóm người Tuyết Quân vừa rời đi. Bốn người nọ thấy thế liền nhanh chóng đuổi theo sau.

Qua chừng một hồi lâu sau, cũng từ phương Đông xuất hiện sáu tia chớp bắn tới. Sáu người ngồi trên sáu con quái thú to lớn đưa mắt nhìn xuống bãi chiến trường. Một người đàn ông khoảng chừng ba mươi tuổi đi đầu tiên trong sáu người khẽ nói :

- Chị hai đi chưa lâu, chúng ta nhanh chóng đuổi theo mau !

Năm thanh niên trẻ tuổi gật đầu, trong ánh mắt lộ ra tia nôn nóng cũng sự lo lắng bất an. Sau người hóa thành vệt sáng hướng phương hướng Tuyết Quân rời đi mà đuổi tới ...

Lôi Long hóa thành một con Rồng to lớn chở bốn người trên lưng mình, hẳn có chút bực mình lắm bầm nói :

- Bốn Long không phải cái xe công cộng Hừ hừ, coi như hôm nay bốn Long tốt bụng giúp các người...

Tuyết Quân cười khẽ, nàng an ủi hẳn :

- Anh Rồng đừng giận nữa mà ... Hi hi

- Hừ hừ ! Coi như cô có lương tâm đấy, không như cô bé tóc vàng kia không biết kính già yêu trẻ gì hết.

Lệ Tuyết Sa hừ một tiếng, tức giận nói :

- Không phải Băng Phượng bị tên khốn này đánh trọng thương sao ! ..

-” Em thôi đi. Đừng mở miệng ra là chửi người khác chứ ! ” Tuyết Quân có chút tức giận cô em của mình nói xấu Lý Ngọc Vân.

- ” Chị ... ! Em biết sai rồi. ” Tuyết Sa nhỏ giọng xin lỗi, nàng không muốn làm cho chị của mình tức giận thêm nữa. Vì nàng đã sai lầm một lần, nên không muốn gây thêm sai lầm nào nữa. Pháp Sư nọ cũng tính lại nhưng có chút yếu ớt, hẳn dựa vào lòng em gái mình nói :

- Em cũng đừng trách chị của em, dù sao ... chị ấy cũng khổ !

Sau đó hẳn nhìn sang Lý Ngọc Vân trong đang ngủ say trong lòng Tuyết Quân, hiếu kỳ hỏi nàng :

- Cậu thanh niên này rất tốt. Anh cảm thấy hối hận vì chính tay mình gây thương tổn cho cậu ấy.

Tuyết Quân cười một tiếng, nàng cắt lời anh của mình, nói :

- Anh đừng tự trách bản thân mình nữa. Dù sao thì em cũng tha thứ cho anh cả mà. Sau này gia đình chúng ta lại tiếp tục ở cùng một chỗ, nói lại tình cảm xưa kia. Anh hai thấy sao ?!

Khóe mắt Lệ Thiên Thành chảy ra hai hàng lệ nóng, nàng nói có chút khó khăn :

- Đúng ... đúng lắm ... Sau này chúng ta sẽ là một gia đình hạnh phúc ! Ha ha ... Chuyện trước kia như mây khói...

- “Đúng, chuyện cũ đã qua thì hãy cho nó qua đi, anh mau chóng dưỡng bệnh để còn chăm sóc mấy em nữa chứ ” Tuyết Sa làm nũng với anh mình, nàng chính là em út trong nhà nên rất thích làm nũng với anh chị của mình và nhất là anh hai.

Tuyết Quân cười cười, một cảm giác ấm áp biến mất từ bấy lâu nay bỗng dưng tràn ngập trong tim .

Ấm áp của gia đình !

48. Chương 48

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 48 : Gaorangers

Nguồn:

Thân hình của Lôi Long dừng lại, hần bực mình nói : ” Hừ, lại bọn chuột nhắt nào dám cản đường bổn Long ! ”

Ở xa xa phía trước có năm người lạ mặt cười trên lưng những con thú hung dữ xuất hiện. Năm người mặc áo giáp làm từ vật liệu có độ dẻo cao, bộ giáp bó sát người khiến ọi hành động của họ không bị vướng víu. Trên đầu đội một cái mũ sắt kỳ quái đủ loại hình dáng, có cái giống sư tử, có cái giống cá mập, có cái lại giống con trâu...

Tuyết Quân kinh ngạc nhìn mấy người mới tới này, bỗng nhiên Tuyết Sa bên cạnh nói lớn : ” Gaoranger ! ”

Gaoranger là một tập hợp gồm những chiến binh dũng mãnh, được thừa hưởng sức mạnh từ các siêu thú đến từ trái đất. Bọn họ đại diện cho công lý, chống lại các thế lực ngoại xâm mưu đồ xâm chiếm Trái Đất. Gaoranger đã được thành lập từ một ngàn năm trước tại đất nước Nhật Bản xa xôi, nơi mà tồn tại một lỗ hổng không gian đi thông với một thế giới khác.

Và một nhóm người hung tàn đã từ lỗ hổng không gian này tràn vào, bắt đầu cướp bóc tàn sát người vô tội. Bọn họ hành động hung tàn, khát máu, nơi nào bọn họ ngoài hành tinh này đi qua liền trở thành một vùng chết chóc. Thấy chất thành núi, máu chảy thành sông, cảnh vật thê lương không bút nào tả xiết.

Và khi đó, mẹ Trái Đất với các siêu thú đã nổi giận, bọn họ hợp lực với con người đứng lên chống lại bọn người hung tàn này. Dưới sự giúp đỡ của các siêu thú Trái Đất, con người đã thành công diệt trừ đám người ma quỷ nọ, thành công đóng lại cánh cửa không gian đi thông với thế giới ác ma lại.

Nhưng sau một thời gian thì thế lực hắc ám lại trỗi dậy, bọn họ phá tan tầng phong ấn và tiếp tục mưu đồ xâm lăng Trái Đất. Các Siêu Thú thủ hộ Trái Đất không thể đứng nhìn mà cùng tiến lên chống trả, thế là các Gaoranger lại được khai sinh.

Gaoranger mang trong mình sức mạnh của siêu thú, họ dùng sức mạnh đó để bảo vệ công lý, bảo vệ loài người khỏi cảnh xâm lăng từ loài người hung tàn nhất !

Gao Red ngồi trên lưng một con sư tử khê tiến lên một bước, hần nhìn đám người Lôi Long rồi nói :

- Tôi biết mấy người là người tốt, nhưng có một người mang trong mình sức mạnh hắc ám, nếu như hắn thức tỉnh thì sẽ gây họa cho thế giới . Tôi chỉ hy vọng mang hắn đi mà thôi !

- “Hừ ! Chúng tôi không có ai nguy hiểm tới thế giới này cả ! Mấy người nhanh chóng đi chỗ khác mà tìm kiếm đi ! ” Tuyết Quân tức giận, nàng thấy tên mặc giáp đỏ này chỉ tay về phía Lý Ngọc Vân nên cảm thấy tức giận.

Tuyết Sa ở bên cạnh thầm than không ổn, nàng nói nhỏ với chị của mình : ” Chị à, bây giờ bọn họ muốn mang tên khốn à, mang anh rể đi . Nếu chúng ta không đồng ý chỉ sợ phải đánh nhau một hồi với bọn họ mất. Ngày thường thì em cũng không sợ gây chiến, nhưng hiện tại có chút không ổn ! ”

Thiên Thành cũng gật gật đầu, nếu bây giờ mà lại đánh nhau thì phần thua nằm về bên người bọn họ. Thiên Thành không muốn hai em bị nguy hiểm nên nói :

- ” Tuyết Quân, theo ý em là sao ?! ”

- ” Hừ, con sao với trắng cái gì nữa, nhanh chóng chạy khỏi nơi đây chứ gì ! Nếu như Lý Ngọc Vân lọt vào tay đám người này em sợ hắn không sống sót nổi... ! ” Tuyết Quân tức giận nói, sau đó nàng quay sang Lôi Long nói

- Anh Rồng, chúng ta nhanh chóng rời đi thôi ! Mặc kệ bọn họ.

Lôi Long gật đầu một tiếng, sau đó mở miệng nói với năm người nọ :

- Năm năm cháu nhỏ, bốn Long có việc gấp nên không có hứng thú chơi với mấy người. Chào nhé !

Lôi Long hóa thành một tia chớp lướt qua năm siêu nhân Gaorangers. Tốc độ của Lôi Long rất nhanh, khi hắn lướt qua năm người còn tiện tay vỗ lên đầu con cá mập một cái, thầm nói :

- ” Cá cũng biết bay nữa ! Ha ha,... ”

Gao Blue thấy vậy liền tức giận, gào to :

- Đứng lại, đừng chạy !

Hắn nhanh chóng thúc giục con cá mập xoay lại đuổi theo. Bốn người còn lại giật mình tỉnh lại rồi nhanh chóng hóa thành vệt sáng đuổi theo sát Lôi Long.

” Gào ! Ha ha ... Cổ lên, bốn Long đang chờ mấy đứa đây ! Ha ha ” Lôi Long cười lên vui vẻ, mấy người Tuyết Quân trên lưng hắn cảm thấy hết chỗ nổi, thầm nghĩ : ” Con Rồng này thật quá vô lại ! ”

Lôi Long hóa thành một tia chớp màu tím lướt băng băng trên mây, chốc chốc hắn lại quay đầu nhìn lại năm vệt sáng đang đuổi theo phía sau, nhất thời cười vui vẻ. Bất quá hắn cười chưa được lâu liền kinh ngạc, chỉ thấy năm siêu thú phía dưới liền nảy sinh ra biến hóa.

Năm con siêu thú bao gồm sư tử, cọp trắng, cá mập, trâu đen và chim đại bàng bỗng dưng gầm lên một tiếng, thân hình của bọn chúng lóe sáng lên rồi nhanh chóng hợp lại với nhau.

Một bóng người cao lớn, tay trái cá mập tay phải bạch hổ, trước ngực là một đầu sư tử uy mãnh, sau lưng của hắn là đôi cánh đại bàng vàng rực đang vỗ trong không trung.

- ” Trời ạ ! Đám siêu thú này lại hợp thể với nhau sao ?! ” Lôi Long kinh ngạc nói, đám người Tuyết Quân cũng kinh ngạc không thôi. Thiên Thành khẽ nhíu mày một tiếng, rồi nói lớn :

- Lôi Long, chạy lên. Đám người họ hợp thể lại thì sức chiến đấu tăng vọt gấp trăm lần đó.

Lôi Long giật mình liền nhanh chóng lướt đi, tốc độ của hắn đã vượt tới cực hạn. Lôi Long nhắm hướng đông mà chạy, khi đi tới trên Thái Bình Dương thì hình như có một thứ gì đang kêu gọi hắn. Hắn khẽ khựng người lại một cái rồi chuyển hướng, phóng tới thanh âm vừa kêu gọi mình.

49. Chương 49

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 49 : Người toàn thân màu trắng.

Nguồn:

Trong không gian hắc ám, tâm thần Lý Ngọc Vân đang chìm đắm vào việc tu luyện tâm pháp Vô Sương Quyết. Hắn muốn mình trở nên mạnh mẽ hơn để có thể bảo vệ những người thân yêu, để không thể bất lực trước người khác nữa.

Bỗng nhiên có một tia sáng lóe lên rồi từ từ nở rộng ra, hình thành một cánh cửa bằng bạc. Lý Ngọc Vân cũng vì vậy mà tỉnh lại, hắn hiểu kỳ nhìn cánh cửa vừa mới xuất hiện này.

Từ phía sau cánh cửa, có một bóng người toàn thân mặc đồ trắng toát, hắn bước ra đứng đối diện với Lý Ngọc Vân, màu trắng của quần áo làm cho hắn nổi bật lên trong không gian hắc ám này. Người mới tới đứng như thế nhìn Lý Ngọc Vân thật lâu, sau đó hắn khẽ gật gù tựa như đang giá điều gì đó trên người chàng, rồi cất tiếng nói :

- Chàng trai trẻ, cậu là người may mắn có thể dung hợp hoàn toàn thiết bị khoa học kỹ thuật vào trong cơ thể mà không nảy sinh ra một biến dị nào cả. Ta rất ngạc nhiên với điều đó đây ! Ha ha...

Lý Ngọc Vân nghe thấy hắn nói như thế liền giật mình một cái, thầm nghĩ : " Không lẽ hắn ám chỉ Kim Cầu ?! " nhưng mà chàng cũng không lên tiếng hỏi, chỉ cười nói :

- Tôi với ông là hai người xa lạ không quen không biết, có lẽ ông lầm lẫn tôi với một ai đó cũng nên.

Bóng người nọ liền cất tiếng cười to, sau đó hài hước nói :

- Đúng vậy, trước đây một tháng là hai người xa lạ, nhưng bây giờ thì không còn xa lạ nữa. Ha ha... Cậu không biết làm sao tôi tới được nơi này sao ?!

- " Do cánh cửa kia à ? " Lý Ngọc Vân chỉ tay về phía cánh cửa.

- Ủ, là nó. Một công nghệ hiện đại có khả năng nối thông mọi không gian với nhau. Theo cậu ngoài Trái Đất này còn có hành tinh có sự sống nào khác hay không ?!

- Trước đây thì tôi nghĩ rằng không, nhưng bây giờ thì trả lời là có.

Lý Ngọc Vân thật thà đáp, hắn cảm giác người này có ý đồ mà tới, và hắn cũng không muốn tổn thương mình.

Bóng người nọ gật gù đầu, sau đó hắn thở dài một tiếng rồi nói :

- Nếu như có sự xâm lăng của người từ hành tinh khác thì cậu sẽ làm như thế nào ?

Lý Ngọc Vân nhíu mày , hắn không trả lời liền mà trầm suy nghĩ thật lâu, sau đó nói :

- Nếu thế thì tôi sẽ chạy trốn trước. Dù sao thì sức mạnh của vài người không thể chống lại sức mạnh của cả tập thể, trong lịch sử cũng chứng minh điều đó.

Bóng người nọ dường như rất thích câu trả lời của Lý Ngọc Vân, y trầm gật đầu một cái rồi nói :

- Tính cách của cậu khá hợp với ta ... Ha ha ... Vì vậy ta sẽ giúp cậu thoát khỏi nơi đây, còn về tên Ma Vương kia thì cậu tự giải quyết hắn nhé. À, cậu phải cố gắng tu luyện Vô Sương Quyết, công pháp này rất có tác dụng với cậu. Vậy thôi, ta đưa cậu đi một đoạn.

Bóng trắng nói xong liền vung tay lên, một luồng lực đạo kỳ lạ nhẹ nhàng nâng tâm thần Lý Ngọc Vân lên rồi đánh bay hắn ra khỏi vùng không gian hắc ám này.

" Oành ! "

Không gian hắc ám vỡ vụn, tâm thần của y rất nhanh liền trở về cơ thể. Bất quá lúc này hắc lại gặp phiền phức không nhỏ.

Thân hình của Lý Ngọc Vân khẽ tựa quây trong lòng Tuyết Quân làm cho nàng giật mình, sau đó nàng lay nhẹ hắc khẽ nói :

- Ngọc Vân, anh sao rồi ?!

Lý Ngọc Vân từ từ mở hai mắt ra, nhưng ánh mắt của hắc lúc này cực kỳ quỷ dị. Một con ngươi bên trái là màu đen bình thường như bao người phương đông khác, nhưng con mắt còn lại thì một màu đen nhánh. Vẻ mặt của Lý Ngọc Vân vừa ngơ ngác, vừa giận dữ, rồi lại biến thành phần nộ. Tất cả cảm xúc đều thể hiện trên gương mặt của hắc, sau đó liền nghe thấy một giọng nói trầm hùng vang lên :

- Thăng nhóc con khốn kiếp, bổn Vương chỉ mượn tạm cơ thể của mi dùng tạm mà thôi, còn chưa làm gì con nhỏ kia cả. Hừ hừ ! Có cho bổn Vương cũng không cần.

Lúc này, giọng nói của Lý Ngọc Vân cất lên :

- Lão ma, biết điều thì rút khỏi nơi đây ! Hừ, không thì đừng trách ta .

Cánh tay trái vung lên một chưởng đánh tới cánh tay bên phải của hắc, cánh tay phải cũng đâu chịu kém, bàn tay khẽ bẻ cong lại thành một trảo sắt bén nắm chặt lấy cổ tay trái của mình.

- Hừ ! Nhóc con còn non lắm. Bất quá đừng trách bổn Vương không nể tình.... Ma Giả ... Ách, sao lại đánh ta, con bé chết tiệt kia.

Giọng nói của Ma Vương cực kỳ tức giận, bởi lẽ cánh tay phải của hắc bị Tuyết Quân tách ra khỏi cánh tay trái được Tuyết Quân nắm chặt một bên, Ma Vương cố gắng cách mấy cũng không thể vùng ra được. Lúc này, giọng nói của Lý Ngọc Vân vang lên :

- Ha ha ... Lão Ma, ta chân thành khuyên mi đừng nên phí sức nữa ! Tuyết Quân nàng rất mạnh, không khéo nàng lại hóa kiếp cho lão về với địa ngục đấy ! ha ha ...

Trong lòng Ma Vương bực tức, hắc không tốn sức giây dựa nữa mà hỗn hển nói :

- Thăng nhãi, nếu không phải ta giúp mi đánh đuổi mấy tên quái vật kia thì đâu có yếu ớt như vậy ! Hừ hừ ...

Lúc bây giờ là thời kỳ Ma Vương yếu ớt nhất, sự suy yếu sau khi sử dụng Thiên Ma giải thể làm cho hắc chỉ có sức lực như một người bình thường mà thôi. Còn Lý Ngọc Vân thì bị thương rất nặng, nên cũng không có mạnh hơn gì mấy. Tóm lại, cả hai chỉ như hai đứa trẻ vật lộn mà thôi.

Lý Ngọc Vân nghe Ma Vương oán trách mình, nên có chút hối hận, hắc cười lạnh nói :

- À, xin lỗi lão Ma nhé. Bởi ta tức giận lão dám lừa nhốt ta vào trong thanh kiếm chết tiệt kia ! Hừ hừ, nhưng dù sao lão cũng cứu người nhà của ta thoát khỏi nguy hiểm. Vậy đi, hai chúng ta tạm thời dùng chung thân thể này vậy, sau này khi nào ta sẽ kiếm cho lão một cái xác tốt để sống lại . Lão Ma nghĩ thế nào ?

Ma Vương hừ lạnh một tiếng, bất quá hắc không còn cách nào khác nữa chỉ đành nói :

- Coi như ngươi biết điều ! Hừ. À, mấy tên khi nãy là người nào mà mạnh thế nhỉ ? Ta nhớ năm ngàn năm trước hình như không xuất hiện bọn hắc, không lẽ bọn hắc đến từ Tiên Giới ?!

Tuyết Quân ở bên cạnh thấy một nửa thân của Lý Ngọc Vân hỏi như thế, nàng liền mỉm cười giải thích đơn giản. Ma Vương nghe xong liền thở dài một tiếng, nói :

- Không ngờ lại còn có một nơi như thế tồn tại ! bổn Vương quá trẻ thơ rồi. Bất quá, sau này ta thật muốn cùng bọn chúng so chiêu một lần nữa, ha ha ... Nhất là tên quái vật Tử Thần nọ, ta sẽ không bỏ qua cho hắc.

Lệ Thiên Thành ở bên cạnh cười lên một tiếng, hẳn biết người này chính là người ra tay cứu giúp mình nên có chút cảm kích, nói :

- Ma Vương, mai mốt ta sẽ cùng lão chiến đấu chống lại mấy tên quái vật đó ! Thế nào, đừng từ chối lời mời của Pháp Sư vĩ đại chứ.

Ma Vương khẽ hừ một tiếng, bất quá hẳn không dám khinh thường sức chiến đấu của người này mà chỉ lạnh nhạt nói :

- Bỏn Vương hùng mạnh có sẵn không cần người phụ giúp, thằng nhóc nhà ngươi nên lo lắng cho hai đứa bé này đi, không cần thận lại ôm hận một lần nữa.

Thiên Thành mỉm cười không nói nữa, bất quá trong ánh mắt của hắn hiện vẻ cảm kích. Từ sâu trong tim hắn đã coi vị Ma Vương này là huynh đệ của mình rồi. Ma Vương cùng Lý Ngọc Vân thay phiên nhau tán dóc với mọi người, không khí chung quanh trở nên vui vẻ.

50. Chương 50

Người Vô Tâm

Tác giả: Vân Tiên Khách

Chương 50 : Siêu thần thú hợp thể

Nguồn:

Bỗng dưng lúc này Lôi Long dừng lại, hắn nói với mọi người :

- Một rồi, có một tên khủng bố khác chặn đường của ta rồi. Kiểu này chắc phải chiến đấu một hồi thôi !

Ma Vương Lý Ngọc Vân hừ lạnh, nói :

- Ai dám khiêu chiến bỏn Vương, ta đánh hắn răng rơi đầy đất !

Tuyệt Quân vung tay đánh lên cánh tay phải Lý Ngọc Vân một cái, sau đó nói với Lôi Long :

- Đối phương xuất hiện thêm một người nữa sao ?!

Tuyệt Sa cũng liếc mắt nhìn lên phía trước. Ở xa xa thấp thoáng một bóng người cao lớn , trước ngực có một chiếc mồm cá xấu , người nọ cầm trong tay một thanh kiếm sáng loáng, tay phải cầm một chiếc búa, bộ dáng tùy thời có thể tung chiêu hạ sát đám người Lôi Long.

Tuyệt Quân nhíu mày, sau đó nói với Lôi Long :

- Một người anh Rồng có tự tin đánh thắng hắn hay không ?!

Lôi Long lắc lắc đầu, nói :

- Không biết, lần đầu mới gặp một tên kỳ quái như vậy.

Lệ Thiên Thành ở một bên liền nói :

- Cự Viên của tôi đã hồi phục lại một phần hai sức mạnh, có thể tổ hợp với Lôi Long thử xem sao ?!

Tuyệt Sa cũng gật đầu, nàng liếc mắt nhìn vào chiếc nhẫn Băng Phượng trên tay mình rồi nói :

- Băng Phượng cũng nói có thể chiến đấu được.

Tuyệt Quân nghe vậy liền gật đầu, nàng thử liên lạc với Hỏa Phượng trong nhẫn của mình rồi nói :

- Hỏa Phượng cũng đồng ý chiến đấu. Vậy bên chúng ta có thể ngang bằng với đối phương rồi.

Ma Vương thấy mọi người ai cũng góp phần sức lực mà hắn thì ngồi không, nên có chút khó chịu nói :

- Bốn Vương có thanh Ma Vương Kiếm, chém sắt như bùn , tùy ý biến hóa. Con Rồng kia, cầm lấy này.

Ma Vương ném thanh kiếm của mình cho Lôi Long, vẻ mặt có chút tiếc hận. Lôi Long đón lấy thanh kiếm, trầm trồ khen một tiếng ” Kiếm tốt ”

Nhưng sau đó hắn lại phán một câu : ” Nhưng sao bé tẹo vậy ! ” Thật sự thì lúc này thanh Ma Vương Kiếm chỉ xấp xỉ bằng móng chân của Rồng mà thôi. Ma Vương thấy hắn chê vũ khí của mình, hừ lạnh nói :

- Thật là ngốc, bốn Vương chưa nói khẩu quyết điều khiển cho người thì làm sao có thể vận dụng được. Nghe cho rõ này ...

Ma Vương truyền tới một đoạn khẩu quyết, hình như có nguồn gốc như Đạo giáo. Lý Ngọc Vân nghe thấy vậy liền kinh ngạc, hỏi :

- Dùng kinh điển Đạo gia điều khiển Ma Kiếm sao ? Thật là kỳ lạ.

Ma Vương nghe vậy liền liếc con mắt phải sang con mắt trái, giọng nói có chút khinh thường :

- Hừ ! Xưa kia bốn Vương cũng xuất thân từ Đạo giáo, nhưng vì chán ghét lòng dạ bỉ ổi của đám đạo sĩ suốt ngày tự ỉnh là chính đạo nên ta liền bỏ đạo nhập ma ! Ha ha ... Bốn Vương tuy thân là Ma, nhưng chưa bao giờ giết nhầm người xấu. Người ta giết, chính là kẻ đại gian đại ác, thói nát trong xã hội Ha ha !

Ma Vương hưng phấn nên tiết lộ một chút thân thế của mình, Lý Ngọc Vân nghe thấy vậy liền cảm giác thích thú, chàng còn định mở miệng hỏi thêm vài câu thì giọng nói của Lôi Long cắt ngang :

- Hợp Thể, Thần Thú giáng thế !

Lôi Long, Hỏa Phượng, Băng Phượng, Cự Viên cùng nhau phát ra năng lượng hùng mạnh, bốn luồng năng lượng rất nhanh đã hòa trộn vào nhau thành một khối và xảy ra biến hóa. Chỉ thấy thân hình của Hỏa Phượng,

Băng Phượng cùng Cự Viên tan biến bên trong cột sáng năng lượng ấy, Lôi Long cũng trở về dưới hình dạng con người. Trên thể của hắn liền xuất hiện một lớp giáp màu bạc che phủ kín toàn thân, sau lưng của hắn xuất hiện một đôi cánh lửa rực rỡ cùng một thanh cung màu xanh thẫm tỏa mát ra hơi lạnh thấu xương.

Lôi Long ngửa mặt lên trời cười to một tiếng, hưng phấn nói :

- Ha ha ! Bốn Long đã trở lại thời kỳ toàn thịnh rồi. Ha ha ...

Lôi Long hưng phấn vung nắm chắc lấy thanh Ma Vương Kiếm trước mặt mình, sau đó nhìn đám người Lý Ngọc Vân nói :

- Bây giờ ta sẽ đưa mọi người vào vùng không gian ảo vừa mới thành lập, trừ phi ta trọng thương chứ không thì sẽ tuyệt đối an toàn.

Mấy người Tuyết Quân gật gật đầu, Lôi Long vung tay bắn ra một tia phép màu cuốn lấy năm người vào không gian bên trong cơ thể của mình, sau đó hắn liền nhanh chóng đọc một câu thần chú, thân hình liền nhanh chóng biến lớn lên.

Bên trong không gian ảo, mọi người đều nhận thấy rõ mọi chuyện bên ngoài thông qua một màn hình rộng lớn trước mặt, màn hình này chính là ánh mắt của Lôi Long truyền tới tín hiệu. Lý Ngọc Vân thấy thế liền kinh ngạc, hiểu kỳ nói :

- Lợi hại thật ! Mà sao chúng ta giống như đang trong phim siêu nhân quá vậy !

Tuyết Sa đứng bên cạnh nghe hắn nói như thế liền mỉm cười, mở lời giải thích :

- Siêu thú cũng như Siêu thần thú trong thế giới của chúng tôi đều có năng lực đặc biệt như vậy cả. Bất quá nếu muốn hợp thể với nhau thì cần phải có năng lượng tương đương, nếu không thì sẽ không hợp thể được !

Lý Ngọc Vân gật gật đầu, hắn đang tính mở lời hỏi thêm vài câu thì không gian xung quanh liền chấn động, mọi người đều bị xung chấn này làm cho lảo đảo.

Lôi Long thân cao vạm vỡ đứng sừng sững trong không trung, hần nhìn hai quái vật vừa mới tới này, nhặt nhẻo nói :

- Lên hết đi ! Ha ha ... Để cho bốn Long cho các người biết cái gì là sức mạnh của Thần Thú ! ha ha ”

Ma Vương Kiếm trong tay hần lập lòe lòi điện tím sẫm. Hần cực kỳ tin tưởng vào thực lực của mình nên mới quyết định nói như thế.

Hai quái vật mới tới, một người là sự kết hợp của năm siêu thú sư tử, cọp trắng, cá mập, đại bàng và trâu đen. Còn một người khác là sự kết hợp của ba siêu thú cũng hùng mạnh không kém : chó sói, cá sấu và cá mập đầu búa ! Đó chính là Gao Vua cùng Gao Hunter .

Gao Vua bước lên một bước, một giọng nói từ bên trong hàm răng sư tử phát ra :

- Chúng tôi không muốn dùng vũ lực, chỉ cần giao người ra đây thì chúng tôi sẽ bỏ qua.

Lôi Long hừ lạnh, nhặt nhẻo nói :

- Cùng lên đi, thử xem xương cốt của ta còn rắn chắc như xưa hay không ?! Ha ha ... Nếu không lên thì ta đánh trước ...

Lôi Long vừa dứt lời liền vung Ma Vương Kiếm lên, đôi cánh phượng hoàng phía sau vỗ lên trong không trung. Rất nhanh , thân hình của Lôi Long liền hóa thành một tia chớp tới trước mặt Gao Vua. Ma Vương Kiếm dùng tốc độ sấm chớp đâm thẳng vào đầu sư tử trước ngực y.

- Cẩn thận !

Gao Hunter nhanh chóng lướt tới, kiếm cá sấu trong tay hóa thành cầu vồng đánh vào thân Ma Vương Kiếm.

- Keng !

Song kiếm chạm nhau, một luồng năng lượng hùng mạnh tỏa ra đánh bật ba người ra xa. Lôi Long nhanh chóng dừng chân lại trên không trung, ánh mắt có chút ngưng trọng nhìn Gao Hunter

- Khá lắm ! Ha ha ... Nhận lấy một đòn của bốn Long vừa học được đây.

Nhất ... Kiếm Xuyên Tâm

Lôi Long vỗ cánh, thân hình hóa thành tia chớp lao về phía Gao Hunter. Ma Vương Kiếm trong tay hần bắn ra vô vàn tia kiếm khí màu tím. Kiếm khí được hình thành từ lõi điện trong không khí, từ bốn phương tám hướng trong không gian đều có kiếm khí tồn tại.

Ma Vương Kiếm xuất, ai dám tranh phong !

Lôi Long hưng phấn xuất ra một chiêu uy mãnh mà hần vừa học được từ Ma Vương, Nhất Kiếm Xuyên Tâm. Ma Vương Kiếm trong tay của hần hưng phấn rít gào, tiếng sấm không ngừng vang lên trong không trung,

” Ầm ! Ầm ! Ầm ! ” Từ phía trên bầu trời cao vời vợi, bỗng dưng xuất hiện mười cột sáng tử lôi hùng mạnh giáng thẳng xuống Gao Hunter. Mười cột sáng khổng lồ này nhanh chóng hội tụ thành một điểm, năng lượng cuồng bạo mang theo sức công phá hơn mười trái bom hạt nhân đánh thẳng xuống phía dưới.

Tới khi hai người Gao Vua cùng Gao Hunter kịp phản ứng thì đã quá muộn, một cột sáng bắn thẳng xuống phạm vi hai người. Gao Vua lướt tới chặn trước mặt Gao Hunter, hần nhanh chóng bắn ra năm cột năng lượng hùng mạnh vào cột lõi điện.

” Oành ! Oành ! Oành ! ”

Sáu luồng năng lượng đối chọi với nhau, một trận nổ rung chuyển cả đất trời bùng phát. Bên dưới, sóng biển cũng bị năng lượng của vụ nổ đánh dạt ra một phía, để lộ ra đáy biển đầy rêu xanh.

- Ào ! Ào ! Ào !

Rất nhanh, sóng biển không thể chịu nổi sức ép liền bắn vọt lên cao, hơn mười cột nước to lớn tạo thành mười cột thủy trụ bắn thẳng lên trời xanh.

- Ha ha !

Lôi Long cười to không ngớt, hân nhin bộ dáng chật vật của hai người đối thủ trước mặt mà trong lòng thầm vui sướng ” Ít ra cũng còn ăn hiếp được mấy người này. Ha ha ... ”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-vo-tam>